

Giới thiệu Khuynh Phi Thiên Hạ

Khuynh phi thiên hạ - đang tiến hành - Arika Từ Lạc

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Truyện kể về Sở Mộc Lan.

Kiếp sống cũ, nàng yêu Dương Minh nhưng hắn lại chỉ muốn thân thể của nàng. Một ngày kia, khi đang cùng với bạn thân mình là Mạnh Vân Phương đi chơi. Thấy một bà lão bị cướp túi, nàng bèn không ngại nguy hiểm xông lên đòi lại công lí.

Nào ngờ, đúng lúc ấy, xuất hiện hai thân ảnh. Đó chính là Dương Minh, đang tay trong tay với Tiêu Di – một bạn học cũ của Sở Mộc Lan. Trong phút giây đau khổ ấy, nàng bị một chiếc xe không thắng đâm vào. Sinh mệnh tưởng chừng cứ thế mà kết thúc.

Trong bóng tối vô tận, nàng nghe được một giọng nói. Chủ nhân giọng nói cho nàng mượn thân xác mười sáu năm nhưng sau khoảng thời gian ấy sẽ đòi lại và nàng sẽ biến mất mãi mãi. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng đã bị hút vào một vòng xoáy đen.

Kiếp này, nàng xuyên không, nhập vào thân thể một vị công chúa cùng tên. Số phận trở trêu, nàng bị người ta hại mất trí nhớ. Thế rồi gặp hắn. Hắn ban cho nàng một thân phận mới.

Nàng những tưởng cuộc sống đã mỉm cười với mình, những tưởng sẽ cùng nhau vượt qua gian nan, những tưởng sẽ cùng hẹn ước nắm tay đến bạc đầu.

Nhưng đến cuối cùng, lãnh cung lạnh lẽo là nơi nàng ở, hàng ngày chịu sự phi bang của phi tần, cung nữ. Hoàng tuyền bi thương là nơi nàng kết thúc sinh mệnh.

“Như hoa trong gương, trắng trong nước..

Vì ai mà si tình?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Không - Công Chúa Đương Triều

Sở Mộc Lan cùng cô bạn thân của mình là Mạnh Vân Phương đi shopping. Sau một hồi lượn vòng quay trái đất, hai cô nàng quay trở lại quán kem gần đó nghỉ ngơi..

- Này...tao bảo nhá! Mày với Dương Minh chia tay đi, tên đó không tốt như mày nghĩ đâu..- Mạnh Vân Phương xúc thìa kem cho vào miệng, ngẩng đầu nói với con bạn thân của mình

- Xùy..mày nghĩ quá nhiều rồi! Anh ấy rất tốt với tao đấy..- Sở Mộc Lan bác bỏ

- Đừng bảo tao không nhắc mày sớm..Hôm kia tao thấy hắn chạy xe đi vào quán bar đấy, bên cạnh là nhỏ Tiêu Di đấy..

- Mày nhìn nhầm rồi!..- Sở Mộc Lan vẫn chống đối lại

- Không có...

- Tao đi WC đây, mày ngồi đó nghĩ bậy tiếp đi..- Sở Mộc Lan lờm con bạn rồi đi về phía WC

Nàng và Dương Minh quen nhau đã 3 năm cấp ba. Hắn và nàng sống gần nhau, sớm chiều gần nhau, có lẽ không ai hiểu nàng bằng hắn. Khi nàng buồn, hắn an ủi. Khi nàng vui, hắn cười theo. Nàng ở đâu hắn ở đó dính nhau như sam, hắn là chỗ dựa vững chắc nhất cho nàng mỗi khi nàng gục ngã, là người bạn mà nàng tin yêu nhất. mấy tháng trước, hắn tỏ tình với nàng hắn bảo yêu nàng từ rất lâu rồi vì thế không muốn quan hệ hai người chỉ dừng lại ở mức tình cảm bạn bè thông thường, vì hắn quan tâm nàng như vậy, yêu chiều nàng như thế nên nàng đồng ý. Hắn làm bạn trai nàng theo đúng nghĩa, hắn luôn tạo không gian thoải mái cho hai người nên nàng cảm thấy hắn thật sự rất tốt..

Mấy ngày trước, hắn muốn quan hệ với nàng nhưng nàng từ chối, nàng muốn những điều tốt đẹp nhất là dành cho đêm tân hôn, hắn không nói gì nhưng nàng cảm thấy sự tức giận dâng trào trong lòng hắn. Nàng cảm thấy hơi hoang mang, chẳng lẽ hắn chỉ muốn thân thể của nàng? Nhưng mấy ngày sau đó hắn lại như bình thường không có gì thay đổi chỉ là ánh mắt hắn nhìn nàng đã không còn như xưa..

Lúc Sở Mộc Lan từ WC ra có thấy một đôi tình nhân đi ngang qua, nàng quay lại nhìn. Hai người họ rất giống Dương Minh và...Tiêu Di-cô bạn học cũ của nàng. Sở Mộc Lan cười cười, chắc nhìn nhầm thôi làm gì có đoạn anh ấy ở đây..nhưng nỗi bất an cứ dâng lên trong lòng

Nàng cùng Mạnh Vân Phương đi tới bến xe bus, đúng lúc đó một tên cướp chạy qua, hắn giật túi xách của một bà lão bên cạnh

- Cướp..cướp..- bà lão chỉ biết hô lên trong hoảng sợ

Nàng đưa túi đồ của mình cho cô bạn rồi đuổi theo tên cướp kia. Hắn chạy ra giữa đường, giơ dao ra dọa

- Con nhỏ này mày không muốn chết thì rút đi..

Nàng liếc hắn một cái rồi phi tới đập cho hắn một nhát, tên đó lăn ra đất cố gắng lấy con dao nhưng lại bị nàng dẫm chân lên tay khiến hắn kêu oai oái không thối. Nàng mỉm cười kiêu ngạo xinh đẹp thuần khiết khiến người xung quanh ngẩn ngơ. Nhưng nụ cười chưa được bao lâu liền tắt ngúm vì nàng thấy Dương Minh cùng Tiêu Di nắm tay nhau bên kia đường, hắn nhìn như nhìn về phía nàng, trên môi hiện nụ cười lạnh lẽo hoàn toàn không có vẻ lo sợ khi bị nàng bắt quả tang ngoại tình

Đau..

Nàng có thể nghe thấy tiếng tim mình đau nứt ra từng mảnh, cảm nhận thấy nó đang rỉ máu..

Rầm..

Nàng và tên cướp kia bị một chiếc xe không phanh đâm vào khiến cả hai văng ra xa. Máu đỏ rực của máu, màu đen của màn đêm hòa trộn vào nhau khiến nàng trở nên mơ hồ, rồi ngất đi

Mùi hương thanh mát dịu nhẹ tỏa ra từ cây băng tuyết đặt trong góc phòng khiến nhiệt độ giảm đi vài phần, xua tan đi cái nóng oi ả của mùa hè. Cửa sổ mở toang khiến gió lùa vào trong, mùi hương thanh dịu của hoa mộc lan lan tỏa khắp căn phòng, mà trên chiếc giường kia một nữ nhân đang say giấc ngủ. Áo lụa màu trắng bay bay theo gió cùng chiếc khăn che mặt mỏng khiến nàng trở nên mơ hồ, huyền ảo tựa như một giấc mộng. Mái tóc đen mượt tùy ý tự do rơi trên chiếc gối gấm tinh xảo, vài ngọn tóc vắt ngang qua ngực nàng. Đôi mắt phượng hẹp dài nhắm nghiền lại thì thoảng rung rung khiến đôi lông mày thanh tú trở nên có sức hút hơn cả..

Trong giấc mơ Sở Mộc Lan cảm thấy mình đang ở trong một khoảng không gian tối tăm lạnh lẽo, thì thoảng có vài ngọn gió lạnh đi qua khiến nàng thêm sợ hãi. Nàng nhìn thấy có một luồng ánh sáng xuất hiện, đôi chân vô thức đi về phía đó. Dưới ánh sáng nhàn nhạt nàng nhìn thấy một cô gái mặc đồ cổ trang, khuôn mặt bị che đi bởi một chiếc khăn mỏng nhưng có thể thấy nàng ta xinh đẹp bao phần, dung nhan diễm lệ như nào

- Tuy người cùng ta dường như là một người nhưng mà thân xác này ta chỉ cho người mượn 16 năm mà thôi, 16 năm sau ta sẽ đòi lại..-giọng nói dịu nhẹ mà lưu loát, kiêu ngạo mà âm hiểm vang lên từ miệng nàng ta vang lên khiến nàng run mình

- Hà..? - nàng hỏi lại, nàng ta đang nói cái gì vậy?

Thân xác..?

16 năm..?

Mượn...?

Rốt cuộc là chuyện gì..?

Nàng ta chỉ nói một câu đó rồi biến mất trong làn sương mờ ảo nhưng giọng nói đó vẫn vang lên trong không gian

- 16 năm..ta chỉ cho người mượn 16 năm 16 năm sau ta sẽ đòi lại thân xác của mình, khi đó người sẽ biến mất mãi mãi..

Nàng cảm thấy thật mơ hồ, nàng ta là ai? Sao lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng còn nói mấy lời linh tinh nữa? Khoan đã..mơ sao? Nàng không phải đã chết...vậy..

- Áá...- ngay lập tức một lực đạo lớp hút nàng vào một vòng xoáy không gian tăm tối

Khi Sở Mộc Lan tỉnh lại đã cảm thấy mình thật đau đầu còn có hàng loạt hình ảnh hiện lên khiến nàng rối rắm. Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh căn phòng, đây là...?

Sở Mộc Lan bật dậy đi khám phá xung quanh. Căn phòng khá rộng hương mộc lan thoang thoảng khiến người ta dễ chịu, cây băng tuyết đặt góc phòng làm giảm độ oi bức. Màn rèm bằng tơ lụa quý hiếm mềm mại, sàn bằng ngọc trong suốt rất mát. Giữa căn phòng có hồ ao nhỏ trồng hoa sen đang nở rộ, tiếng nước róc rách chảy êm tai như ngọc. Từ trên trần nhà trải xuống một bức tranh đẹp diễm lệ, giữa một rừng hoa đào đang nở rộ có một đôi nam nữ đang cùng nhau đánh đàn thổi tiêu. Nữ nhân xinh đẹp kiêu diễm, một thân y phục trắng muốt tựa hoa lan, bàn tay trắng ngần điều khiển ngón tay thon dài đang gảy từng dây đàn, tiêu dung trên môi vui vẻ đầy hạnh phúc. Nam nhân một thân trường bào màu đen, hồng đeo ngọc bội khắc hình con rồng vàng đang bay lượn, anh tuấn tiêu sái dung mạo bầy phần tựa Phan An, khí chất uy nghiêm nhưng đôi mắt nhìn nữ nhân kia lại đầy sùng nịnh, dịu

dàng không thiếu phần ôn nhu..

Dưới một vùng hoa đào, từng cánh hoa đẹp dễ bay theo gió rơi trên mái tóc người con gái, khung cảnh đầy hạnh phúc nhưng sao Sở Mộc Lan cảm thấy buồn, tim chọt đau như bị ai bóp nát...Sở Mộc Lan đứng ngẩn nhìn bức tranh hồi lâu, mãi khi một nha hoàn đi vào nàng mới chợt tỉnh

- Công..công chúa! Người tỉnh rồi sao? Người làm em lo lắng quá! - một cô bé tầm 15 tuổi mặc y phục nha hoàn, thấy nàng thì lao tới hỏi thăm

- Người..nói gì vậy? Công chúa..? - Sở Mộc Lan ngạc nhiên

- Công chúa..người đừng dọa em..- cô bé kia hoảng hốt

- Được rồi..từ từ, em bình tĩnh đã...- Sở Mộc Lan vội an ủi cô bé rồi kéo cô ngồi xuống ghế hỏi han - Ta hiện tại chưa nhớ rõ mọi chuyện lắm, em kể cho ta nghe được không?

Cô bé kia gật đầu, luyên thuyên một lúc khiến Sở Mộc Lan đau đầu chỉ nhớ vài chi tiết quan trọng. Sở Mộc Lan hiện tại là xuyên không nhập vào một thân xác của cô gái cùng tên mà cô ta là tam công chúa được sủng ái nhất ở Nam Sở quốc này. Vị công chúa này tuy không phải con của hoàng hậu sinh ra nhưng hoàng hậu lại đặc biệt yêu thích còn quý hơn cả con gái mình là đại công chúa - Sở Mộc Di. Năm 10 tuổi cùng mẫu phi của mình là Nghi phi đi ra ngoài thì gặp cướp, mẫu phi nàng bị giết hại còn nàng thì may mắn sống sót tuy vậy khuôn mặt xinh đẹp của nàng bị một nhát đao trượt qua để lại sẹo vì thế nàng luôn mang khăn che mặt..

Ngoài ra nàng còn có một người huynh trưởng là Sở Dĩ Mạch là thái tử, người mà nhiều năm cùng hoàng đế chinh chiến xa trường lập nhiều công trạng. Sáng hôm qua, Sở Mộc Lan vì leo trèo mà ngã từ cầu thang xuống, đầu đập vào tường nên bị ngất mà trong khi ấy cô nàng của chúng ta cũng vì bất cẩn rồi gặp bạn trai nắm tay với người khác nên bị xe đâm rồi xuyên không nhập vào thân xác này...

Mãi mới tiêu hóa hết chỗ thông tin rắc rối đó, Sở Mộc Lan nằm xuống giường thờ dài

Xuyên không sao..?

Nàng hiện tại chưa chấp nhận nổi vì nó quá phi thực tế. Nhưng mà...cũng tốt, nàng có thể bắt đầu một cuộc sống mới..

- Em tên gì? - nàng nhìn cô bé kia hỏi, cô bé xinh xắn giống con mèo nhỏ nhà nàng a..

- Thủy Trúc ạ..

- Ừm..thật ra ta mới tỉnh lại nên không nhớ nhiều điều vì vậy trong khoảng thời gian này em hãy giúp ta nha..

- Được ạ..

- Em có thể mang cái gì đó..ăn được vào đây không? Ta hơi đói..- nàng cười cười

- Dạ...- cô bé nhanh nhẹn chạy đi

Một mình trước gương, Sở Mộc Lan kéo tấm khăn che mặt xuống. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh tú, đôi mắt nâu tựa mắt phượng hẹp dài, mệnh môn như làn sương mờ ảo, đôi lông mày thanh tú. cái mũi cân xứng giữa khuôn mặt. Nếu không có vết sẹo dài từ trên trán xuống thì đây quả thực là một mỹ nữ khuynh thành khuynh quốc, hoa nhường nguyệt thẹn. Sở Mộc Lan thờ dài, thực tiếc..

Tay nàng chạm phải vết sẹo khiến cho lớp sẹo bong ra, nàng giật mình cả kinh..

Đây là...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cảm Giác Thân Thuộc

Từ ngày chấp nhận mình xuyên vào một thế giới không có thật trong lịch sử loài người, Sở Mộc Lan bắt đầu sống một cuộc sống khá nhàn nhã tuy vậy mong muốn trở lại thế giới của mình nàng vẫn mong ước. Sớm ngày làm bạn với thù thù may vớ, cảm kỉ thi họa nàng sớm chán ngán, vì thế Sở Mộc Lan mới tìm đủ mọi cách để chui ra khỏi cung

Thành Dương Nam..

Sau khi trốn thoát thành công đám thị vệ, nàng cùng Thủy Trúc giả mạo chui ra ngoài thành chơi. Đi đến đâu nàng đều tò mò xem xét đủ thứ, nơi đây thật sự rất giống trong phim nha..

Vì nàng đeo mặt khăn nên khá nhiều người chú ý, Thủy Trúc bên cạnh nhìn nàng không khỏi thở dài đầy thắc mắc. Công chúa dường như cái gì cũng không biết giống như mọi thứ đã quên sạch vậy, lần trước khi gặp Lương phi hành hạ nhà hoàn nàng không màng sống chết lao vào mắng bà ta một trận. Kết quả chuyện này kinh động đến hoàng thượng và hoàng hậu, may là Sở Mộc Lan được Đế Hậu sủng ái chứ không đã bị nhốt trong phòng suy nghĩ, Lương phi thì bị cấm túc 3 tháng vì tội sỉ nhục nàng, hồ ngôn loạn ngữ khiến con gái nàng ta tứ công chúa- Sở Mộc Phi tức giận, chạy đến Thanh Lam Cung của nàng làm loạn rồi lại giống như mẫu thân của mình..

Nhưng ai trong cung cũng cảm thấy tam công chúa thay đổi quá nhanh khiến họ không tiếp thu hết. Trước kia, Sở Mộc Lan thường hay trong Thanh Lam Cung một mình nàng ta làm gì không ai biết, thích ở một mình ghét ồn ào nên các yến tiệc thì thường từ chối chỉ có sinh thân hoàng hậu và hoàng đế mới thấy nàng xuất hiện. Dù thấy nàng đeo khăn nhưng không ai dám lên tiếng xin nàng tháo khăn xuống, đây có lẽ cũng là một loại cảm kị đi. Có lần một vị tiểu thư nào đó cũng xinh đẹp thấy nàng đeo khăn không nhìn được liền nói nàng xấu xí không dám cho ai xem mặt, rồi còn bắt nàng tháo khăn xuống, kết quả vị tiểu thư ấy bị rạch tan khuôn mặt xinh đẹp...

Sở Mộc Lan vui vẻ cầm cây kẹo hồ lô, miệng nhai nhai cắn một miếng

- Thủy Trúc..ta hỏi em nhá!

- Công..a..tiểu thư có gì dặn?- Thủy Trúc suýt thì kêu " công chúa", Sở Mộc Lan không thích kêu nàng như vậy nên bắt Thủy Trúc khi ra ngoài gọi nàng là tiểu thư

- Em nói xem..vì sao hoàng hậu lại đối xử tốt với ta như vậy?

Nghĩ đến mấy ngày nay hoàng hậu luôn cho gọi nàng vào tẩm cung nói chuyện còn ban cho nàng một đồng trang sức quý giá, cùng tơ lụa hiếm, còn sai người điều chế thuốc trị sẹo cho nàng trong khi thái y nói vết sẹo này không thể xóa. Sở Mộc Lan không khỏi cảm thấy thụ sủng nhược kinh..

Sở Mộc Lan có thể thấy rõ sự yêu chiều sủng nịnh của hoàng hậu dành cho mình. Rốt cuộc vị công chúa này với hoàng hậu có quan hệ như nào? Chẳng phải bảo nàng ta tuy tính thông cảm kì thi họa, thông minh hơn người còn có lần giúp hoàng đế giải quyết trận bão tuyết nhưng mà lại thích một mình, ít nói chuyện tiếp xúc sao? Sở Mộc Lan nhận thấy hoàng hậu còn quan tâm mình hơn cả Sở Mộc Di ấy..

Ánh mắt hoàng hậu nhìn nàng...thật sự khó hiểu

- Có lẽ..là do hoàng hậu có ân tình gì với Nghi phi thì sao? Nên người đối với công chúa tốt như vậy....- Thủy Trúc bỗng giật mình nói lại - Xin lỗi! Em không nên nhắc lại..

- Không sao..em nói có lẽ đúng..- Sở Mộc Lan khoát tay, thật sự là có ân tình? Trong chốn hậu cung này mà có cái ân tình sao? Dù là vậy đi chăng nữa nhưng mà hoàng hậu không cần tốt với nàng như thế chứ?

- Dạ..- Tuy thắc mắc nhưng Thủy Trúc cũng không nói gì? Mọi lần chẳng phải chỉ cần nhắc đến Nghi phi là công chúa tức giận sao ngay cả hoàng đế cũng không nể mặt, bây giờ..

Nhưng mà..Thủy Trúc đâu biết, người mà nàng ta đang nói chuyện là một linh hồn từ một không gian khác nhập vào thân xác vị công chúa của nàng ta chứ?

Sở Mộc Lan đứng bên hồ nước, dẫn Thủy Trúc mua vài thứ còn nàng đứng đây đợi. Mặt hồ trong xanh thì thoảng vài con gió đi qua khiến nó gợn lên vài ngọn sóng nhỏ, chạy lăn tăn trên mặt nước. Hàng liễu xanh rũ xuống bên hồ khẽ đong đưa theo gió, vài bông hoa nhỏ rụng xuống rơi lác đác bên gốc cây, vài con thuyền trôi theo dòng nước...

Sở Mộc Lan chợt nghĩ tới Dương Minh. Lần đầu gặp hắn cũng là gần bên hồ khi ấy nàng đi ghéech mặt lên trời nên mới đâm trúng hắn, rồi học cùng lớp 3 năm cấp 3 liền đại học tình cảm lại sâu sắc hơn. Sở Mộc Lan tự nghĩ khi nhìn thấy hắn nắm tay Tiểu Di như vậy thì chính mình có cảm giác gì? Tim chỉ đau vì nó cảm nhận được sự phản bội, sau đó..khi tỉnh lại Sở Mộc Lan luôn tự hỏi thật sự mình có yêu hắn không? Vì sao nàng lại chỉ cảm thấy thất vọng thoáng qua..?

Không..

Sở Mộc Lan nhận ra rằng tình cảm của mình dành cho Dương Minh đơn giản chỉ là rung động thoáng qua chứ không phải sâu sắc. Có lẽ hắn luôn là người an ủi nàng, luôn là người làm nàng vui nên nàng mới chấp nhận làm bạn gái hắn đi..

Tình cảm ấy chỉ là nhất thời rung động, hơn hết là từ bỏ..

" Hồi ức xưa như sóng cửa, mở ra rồi khó mà khép lại.

Bước chân ai đạp lên lá khô khẽ vang

Đom đóm họa thành bức bình phong mỹ lệ..

Vì ai thu lại đoạn tay áo ngát hương..

Lá thư hồng đậm tình ý ngập tràn..

Người nói muốn cứ như vậy đi lưu lạc đến những nơi mỹ lệ..

Tiếng ai hát khe khẽ khe khẽ vang..

Nước mắt của ai lặng lẽ rơi..

Những năm tháng ấy gửi lại cho quá khứ.."

Trong đầu Sở Mộc Lan vang lên một khúc nhạc tên Cổ Mộ. Tiếng tiêu trong trẻo kéo nàng quay về thực tại..Như bị hút hồn, Sở Mộc Lan đi theo tiếng tiêu tới chân cầu, trên đó một nam nhân ngồi trên thành lầu một khúc

Mái tóc đen dài tùy ý phi vũ trong gió, sợi dây buộc màu đen ẩn hiện trong làn tóc tựa sương khói. Trường bào đen huyền thêu rồng vàng đang lượn múa, cả người hắn như mờ như ảo xuất hiện trong màn sương, chỉ có tiếng tiêu là thanh cao, trong trẻo nhưng lại ẩn chứa nỗi tương tư của ngàn kiếp. Bóng lưng cô độc của hắn khiến Sở Mộc Lan cảm thấy tim mình chột đau, ngực tựa như không thở nổi..

Vì sao..?Tại sao nàng lại cảm thấy đau lòng như vậy..?

Nàng..từng gặp hắn sao?

Sở Mộc Lan đi về phía đó đúng lúc hắn quay lại, ánh mắt hai người chạm nhau, tiếng tiêu văng vẳng trong không trung. Một đôi mắt phượng hẹp dài tinh tế, mênh mông không thấy đáy của nàng bị ánh mắt sâu hun hút tựa vực U Minh của hắn thu hút. Hắn đeo một chiếc mặt nạ đen, khóe mắt có khắc một bông hoa hồng đỏ kiêu diễm, ánh mắt thâm trầm không ngừng soi xét nàng, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu. Sở Mộc Lan có thể thấy hắn thật sự là một mỹ nam tuấn tú, phong hoa tuyệt đại..

Hắn đi về phía nàng khẽ lướt qua nàng khiến tà váy bay bay, hơi thở lạnh lẽo tựa băng ngàn năm tỏa ra từ người hắn khiến nàng run mình. Không hiểu sao Sở Mộc Lan lại cảm thấy mất mát điều gì đó liền hỏi

- Chúng ta có quen nhau sao?

Bước chân hắn hơi khựng lại một chút nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, hắn đi rồi. Sở Mộc Lan lại cảm thấy mất mát, đau lòng. Sở Mộc Lan tự giễu chính mình, hỏi cái gì mà vớ vẩn vậy chứ? Lần đầu gặp mà, chỉ là thoáng qua thôi sẽ nhanh chóng biến mất theo hồi ức..

Sở Mộc Lan đi dạo dưới gió, mái tóc đen mượt bay trong không trung làm ẩn hiện cây trầm mộc lan trắng muốt, tà váy phất phơ bay bổng đầy huyền hoặc khiến nhiều người đi đường chú ý tới. Quay về chỗ cũ, Sở Mộc Lan đã thấy Thủy Trúc đứng đó một màn lo lắng. Nàng cười cười

- Thủy Trúc..

- Tiểu thư..người đi đâu vậy?- thấy nàng, Thủy Trúc mừng quýnh lên, Sở Mộc Lan mà có mệnh hệ gì nàng ta có mười cái đầu cũng không đền nổi

- Chán quá ta chỉ đi dạo quanh đây thôi..- Sở Mộc Lan xua tay, có nên kể cho Thủy Trúc chuyện vừa nãy không nhỉ

- Người thật là..làm em lo lắng..

Sở Mộc Lan chợt cảm thấy người vừa rồi mình vừa gặp có vẻ rất giống với nam nhân trong bức tranh trong phòng, nàng liền hỏi

- Thủy Trúc..em có biết bức tranh trong phòng của ta từ đâu mà có không?

- Tiểu thư à, người không phải chuyện này cũng quên luôn ấy chứ? - Thủy Trúc méo mặt nhìn nàng

- Ta..không rõ lắm..

- Bức họa ấy là một vị cao nhân vẽ tặng người khi sinh thần 15 tuổi của người. Ông ta còn nói cái gì mà một kiếp phù sinh hoa nở rồi hoa tàn, luân hồi chuyển thế há chỉ phải khổ sở..

- Cao nhân?

- Ừ..3 năm trước cũng là sinh thần thứ 15 của người, hoàng hậu dẫn người đi chùa Hương Liên cầu bình an thì gặp ông ta. Ông ta ngồi một mình dưới bóng cây, bên cạnh là mười mấy bức họa, hoàng hậu thấy ông ta vẽ đẹp liền bảo vẽ chân dung tiểu thư một bức. Ông ta nhìn tiểu thư một hồi lâu rồi vẽ bức họa ấy, khi ấy người còn hỏi ông ta vì sao lại vẽ cái này cho người, ông ta bảo đây chính là kiếp họa của người..

- Kiếp họa..bức tranh đó..

- Em cũng không rõ lắm, chỉ là mỗi lần tiểu thư nhìn bức tranh ấy lại ngăn người ra hỏi lâu, có lần..em thấy người khóc..

-..... - khóc sao? Vì công chúa này..

Loanh quanh một hồi chán chê Sở Mộc Lan mới cùng Thủy Trúc theo lối cũ vào cung. Ăn chút thức ăn, Sở Mộc Lan lúi cây tiêu bạch ngọc mới tìm thấy

ở trong phòng ra tập thổi. Cái này do tình cờ đi khám phá căn phòng nên nàng mới tìm thấy nó, cây tiêu này cũng không có gì đặc biệt chỉ dài tầm hai gang rưỡi khá nhỏ, phía cuối có khắc hình một con phụng hoàng đang múa nhưng âm thanh của nó rất trong trẻo, nghe rất êm tai nên nàng đặc biệt thích. Ngày trước có học qua thổi tiêu nên bây giờ coi như ôn lại kiểm cái gì làm đi

Tiếng tiêu trong trẻo vang xa...

Thủy Trúc từ ngoài dẫn vào một đồng người, họ đặt trong phòng một đồng đồ rồi đi về. Sở Mộc Lan tùy tiện cầm đại một cây trâm trong hộp liền chặc lưỡi nghĩ thầm mấy thứ đồ này mà mang về hiện đại đi mở cửa hàng đồ cổ thì phát tài. Sở Mộc Lan đau đầu nhìn đồng đồ

- Thủy Trúc..đêm khuya rồi họ mang những cái này đến làm gì? Thanh Lam Cung chúng ta thiếu chắc..

- Cái này..em cũng không biết. Họ nói hôm nay có sứ giả của Tây Liên quốc tới thăm bàn chuyện chính sự gì đó còn mang theo chỗ này, hoàng thượng ban cho hoàng hậu còn hoàng hậu không dùng nên..mang sang đây cho người, nói rằng sắp sinh thần hoàng hậu người cũng nên chuẩn bị chút

Lại là hoàng hậu...

Sở Mộc Lan này rốt cuộc cùng hoàng hậu kia có quan hệ như nào mà năm lần bảy lượt hoàng hậu lại yêu chiều nàng ta như vậy?

Thanh Lam Cung của nàng sắp thành quốc khó rồi..

- Lấy cái này may đi, không cần cầu kì quá đâu, đơn giản thôi..- Sở Mộc Lan cầm một cuộn vải màu trắng mềm mại đặt lên bàn

- Dạ..

Cho Thủy Trúc ra ngoài, nàng một mình nằm trên giường nghĩ ngợi rồi ngủ lúc nào không hay. Ngoài kia, mây đen che khuất ánh trăng sáng khiến vạn vật chìm trong bóng tối u ám, trời có lẽ sẽ mưa

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lâm Mạnh Quân

Đêm qua trời bỗng nổi cơn gió to rồi bất chợt trút mưa xuống, sấm chớp đánh liên hồi, đầu Sở Mộc Lan đau nhức, hàng ngàn hình ảnh xuất hiện khiến nàng như thấy cái gì đó thoáng qua nàng không thể bắt kịp. Những hình ảnh đó liên tục xuất hiện nhiều lần càng ngày càng rõ nét tựa hồ như cả một câu chuyện dài..

Khí lạnh từ những giọt mưa đêm qua khiến bầu không khí oi bức của mùa hè tan dần trong không gian rộng lớn, một cảm giác lạnh bất giác ủa đến. Trời vẫn mưa, những giọt mưa thi nhau trút xuống hồ sen khiến từng bông hoa trở nên yếu ớt hơn nhiều, lá cây không ngừng rung động. Hít bầu không khí mát mẻ ấy lại thở dài một tiếng Sở Mộc Lan cầm ấm trà rót cho mình một chén lại bắt đầu nghĩ ngợi về cách để về thế giới thực của chính mình

Nàng đã tìm hết tất cả những tư liệu ở đây về cách xuyên không nhưng lại không có chút manh mối nào cả. Nhất định có, chỉ là nàng chưa tìm ra thôi..

Một mình ngồi trong đình nhỏ uống trà dưới trời mưa, hành động của nàng thu hút một nam nhân mặc trường bào màu xanh lam phía xa. Màu xanh như ngọc khiến hắn thêm vài phần nguy hiểm nhưng lại, mái tóc dài phi vũ trong gió, chiếc ô đen tuyền rung động theo gió khiến lam nhan của hắn khi ẩn khi hiện. Đôi mắt âm trầm nhìn Sở Mộc Lan

- Hoàng tử..- thuộc hạ bên cạnh thấy hắn nhìn nàng lúc lâu liền lên tiếng, phải biết hoàng tử nhà hắn trừ mẫu phi và tiểu muội của nhìn ra thì chẳng thèm liếc lấy nhìn nữ nhân nào a..

- Hừm..- ánh nhìn của hắn vẫn không rời khỏi nàng, dường như có cái gì đó thu hút

- Sắp tới giờ rồi..chúng ta đi thôi!

- Xem xem nàng ta là ai..- hắn nói xong liền đi mất dạng

Điều..điều tra kia! Hoàng tử nhà hắn chẳng lẽ động tâm rồi! Aaa...Lão thiên ơi người thật có linh. Tên thuộc hạ nào đó không ngừng gào thét trong lòng, phải mau mau báo tin cho Hiền phi mới được..

Trong khi đó Sở Mộc Lan bắt giác lạnh sống lưng rồi hắt xì một cái, nàng quay ra phía sau nhưng lại không thấy có gì, chắc nghĩ nhiều rồi, nhưng tâm lại có chút nôn nao mong chờ

- Làm gì mà ngờ ngẩn thế?- một tiếng nói dịu dàng vang lên

Một nữ tử mặc váy xanh đi tới. Thướt tha uyển chuyển, ôn thuận như ngọc, kim chi ngọc diệp, nhân diện hoa đào, như hoa như ngọc đều dùng tả nàng ta. Mây lá liễu, mắt sáng trong trời, làn da trắng mịn trang điểm nhẹ nhàng thanh thoát, tà váy xanh nhẹ bay bay khiến nàng ta tựa cây liễu trước gió đầy mềm mại yếu đuối..

Sở Mộc Lan thấy nữ tử trước mặt liền mỉm cười chạy đến kéo nàng ta ngồi cạnh mình vui vẻ cất lời

- Đại tỷ người tới đây làm gì? Thái y nói tỷ bị phong hàn phải ở trong cung tắm đường chứ?

- Không sao..ta cũng cần ra ngoài cho khỏe chút chứ?

- Tỷ cần gì nhất định phải nói với muội, muội nhất định sẽ cố hết sức giúp tỷ..

- Ân..

Sở Mộc Di - đại công chúa - con gái của hoàng hậu năm nay 18 tuổi, xinh đẹp thùy mị sắc nước hương trời, mấy lần hoàng đế kén phò mã nhưng không đồng ý. Sở Mộc Di này tính cách ôn hòa, dễ chung sống nên ai ai cũng quý. Mấy ngày trước ngã xuống hồ hôn mê mấy ngày rồi nhiễm phong hàn bệnh nặng, tuy không thân thiết với Sở Mộc Lan nhưng cũng rất tốt với nàng ta nên nàng sinh ra hảo cảm..

Tỷ muội tình thâm liệu được bao lâu..?

Vì một nam nhân mà tan vỡ..

Sở Mộc Lan đẩy chén trà nóng đến trước mặt Sở Mộc Di hỏi

- Nghe nói hôm nay tam hoàng tử của Tây Liên tới?

- Ủ..- mặt Sở Mộc Di bỗng chốc hơi đỏ rồi nhanh chóng khôi phục

- Hắn ta như nào vậy? Muội chưa gặp hắn nhưng nghe mọi người nói hắn rất đáng sợ..- Sở Mộc Lan lè lưỡi, nghĩ nghĩ

- Hắn..không đáng sợ như vậy đâu..- giọng nói của Sở Mộc Di có chút yêu thương, nhẹ nhàng đầy tình cảm

- Hừm..? - Sở Mộc Lan chớp mắt hóng hớt, sao có cảm giác đại tỷ đang yêu thế nhờ..?

- Hắn là con của Hiền phi, phi tần được sủng ái nhất hậu cung chỉ sau hoàng hậu Dương thị. Năm nay 20 tuổi chưa lập phi vì không tìm được ý trung nhân, mấy lần bị đi xem mặt nhưng hắn luôn trốn tránh khiến Tây Liên đề đầu đau không thôi. Nghe bảo hắn anh tuấn hơn người, dung mạo ba phần ôn nhu bảy phần tinh tế đẹp hơn cả nữ nhân, tài cao ngút trời nổi bật nhất trong đám hoàng tử. Hắn là người mà nữ nhân nào cũng muốn lấy, tuy có nhiều người nói hắn rất độc ác giết người không chớp mắt tựa tu la ở địa ngục..- Sở Mộc Di dịu dàng nói, âm thanh nhẹ nhàng đầy ý tứ

- Tỷ thích hắn à, hiểu rõ hắn thế..- Sở Mộc Lan hỏi, nhất định là thích nha..

- Ta..không có! Muội...- Mặt nàng ta đỏ lên vội phản bác

- Nhất định là vậy rồi..- Sở Mộc Lan cười âm hiểm - Nghe bảo hôm nay đến Nam Sở chúng ta làm sứ giả đấy, tỷ muốn đi không?- Muội..lại nói linh tinh gì đấy! Chuyện quốc gia đại sự chúng ta làm sao có thể xen vào..- Sở Mộc Di miệng mắng nhưng tâm lại muốn đến gặp hắn

- Chắc..tỷ thừa nhận mình thích hắn đi, có làm sao đâu? Vả lại chuyện quốc gia đại sự thì nữ nhân không được tham gia chắc..- Sở Mộc Lan bĩu môi, ở thời hiện đại nam nữ bình đẳng nhá, cơ mà nữ hoàng Võ Tắc Thiên không là con gái là gì..

- Ta..

- Được rồi, đi thôi..gặp ý trung nhân của tỷ nào..- Sở Mộc Lan đỡ nàng ta dậy cười nói, nàng cũng muốn xem cái người mà vị đại tỷ của nàng vì hắn mà từ chối bao mối hôn sự tốt

Sở Mộc Di cười cười, nàng ta cũng rất muốn gặp hắn. Lần đầu thấy hắn Sở Mộc Di đã động tâm rồi, hắn khi ấy là một kẻ trông tựa phong lưu đa tình, một thân trường bào đen ngồi đánh cờ với phụ hoàng. Lam nhan xinh đẹp hơn cả nữ nhân, ánh mắt ôn nhu nhưng đôi phần lạnh lẽo, âm hiểm Sở Mộc Di bị ánh mắt hắn thu hút, khiến nàng ta đi mà vấp phải chân vấy. Khoảnh khắc hắn đỡ nàng ta Sở Mộc Di cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài, chỉ là một chút ôm ấp nhưng mà vòng tay ấm áp của hắn khiến nàng ta lưu luyến tận bây giờ. Nghĩ rằng sẽ có nhiều thời gian ở cạnh hắn hơn nhưng mà hắn chỉ ở Nam Sở có vài ngày khiến Sở Mộc Di thất vọng tột độ. Có lẽ vì tương tư mà sinh bệnh, ngày hắn đi Sở Mộc Di nhiễm phong hàn nặng nên không thể đi tiễn, điều đó khiến nàng ta buồn rầu không thôi chỉ biết ngồi một mình nghĩ ngợi..

Thời gian tựa một giấc mộng, trôi qua 3 năm lúc nào không hay. 3 năm tương tư hắn, Sở Mộc Di luôn nghe ngóng tin tức của hắn, hằng năm đến Trung Thu nàng ta đều cầu phúc cho hắn chúc hắn một đời bình an. Khi biết hắn từ chối các mối hôn nhân, Sở Mộc Di vui vẻ vì nghĩ mình có cơ hội vì thế nàng ta từ không thích nấu ăn, thơ ca mà vì hắn mà học đủ điều. Mấy ngày trước nghe tin hắn về đây, Sở Mộc Di chuẩn bị cho mình những đồ đẹp nhất để xuất hiện trước mắt hắn, nàng ta muốn mình là người hoàn hảo nhất trong mắt hắn để hắn nhìn một lúc mà nhớ cả đời, cái danh hiệu đệ nhất mỹ nhân cũng chẳng phải hư không..

Sở Mộc Lan cảm thấy vị đại tỷ này không đơn thuần chỉ là thích vài ngày ngắn ngủi đâu nha, chắc tương tư nhiều năm rồi đấy! Cơ mà nàng cũng muốn

xem thời đại này có bao nhiêu nữ nam đây, hổng ghê..

Hai người, một băng thanh ngọc khiết, kiêu tiểu linh lung một người ôn nhu dịu dàng như liễu trước gió cùng đi tới Ngự thư phòng. Sau khi công công thông báo xong, nàng liền đẩy cửa bước vào, Sở Mộc Lan thấy một nam nhân mặc áo xanh lam đang ngồi nói chuyện với phụ hoàng mình. Phong hoa tuyệt đại, khuynh thành khuynh quốc đẹp hơn cả nữ nhân, khí chất vương giả cao quý..Sở Mộc Lan âm thầm đánh giá hần một lượt rồi gật đầu, lại xem Sở Mộc Di phản ứng như nào..

Sở Mộc Di nhìn thấy hần thì tim đập thình thịch, người mà nàng ta tương tư 3 năm tưởng như không gặp lại đang xuất hiện trước mặt, hình ảnh năm nào hần đỡ nàng ta khỏi ngã, vòng tay ấm áp ấy lại xuất hiện trong đầu khiến Sở Mộc Di đỏ mặt nhưng nhanh chóng nở nụ cười hiền dịu nhất. Sở Mộc Lan cười ha ha trong đầu, tỷ tỷ à..

- Tham kiến phụ hoàng...- hai người hành lễ

- Ngồi đi..hai đứa tới đây làm gì?- hoàng đế ôn nhu hỏi

- A..chỉ là sắp sinh thần hoàng hậu, con và đại tỷ muốn hỏi ý kiến người nên tặng gì cho hoàng hậu là hợp nhất dù sao chỉ có người hiểu hoàng hậu nhất..- Sở Mộc Lan nghĩ đại lý do nhưng mà đây cũng là điều nàng muốn biết, hoàng hậu tốt với nàng như thế chẳng lẽ không đền đáp cái gì

- Đúng vậy..- Sở Mộc Di gật đầu mặc dù có chút mắt mắt

- Hai đứa thật hiếu thảo, hoàng hậu nhất định sẽ vui khi nghe vậy...- hoàng đế gật đầu cười nói

- Không có gì..- Sở Mộc Di gật đầu tươi cười nhưng mắt lại nhìn về phía nào đó

- Phụ hoàng..đây là..- Sở Mộc Lan nhìn cái con người bất cần kia đang ngồi uống trà như thật, hừm..vào danh sách đen rồi nhá..(ad: Vì sao a? Sở Mộc Lan: ta thích thôi.. ad:.....!)

- A..con có lẽ không biết! Để ta giới thiệu, người này là tam hoàng tử của Tây Liên sang đây bàn chuyện với ta, Di nhi chắc cũng biết..mấy năm trước hần cũng đã tới..

- Không ngờ gặp lại..- Sở Mộc Di ôn nhu cười hiền nhìn hần

Sở Mộc Lan liếc hần một cái, tên này ngoài bản mặt ra thì có cái gì tốt? Mất đại tỷ nhất định có vấn đề..trông nguy hiểm bome. Mà nam nhân kia lại nhìn nàng đầy hiếu kì, đây chẳng phải là cô gái mà hần thấy ngồi một mình trong ngôi đình giữa hồ sao? Chỉ vì thấy nàng có cái gì đó rất đặc biệt thu hút hần nên hần mới cho thuộc hạ đi tìm hiểu, không ngờ lại đứng ở đây? Khi ấy nhìn từ phía sau nên không biết nàng đeo khăn, bây giờ thấy hơi lạ..nhưng mà ả sau chiếc khăn kia nhất định là một dung mạo đẹp tựa tiên tử hạ phàm, nhất mạo khuynh thành, nhu mỹ phiêu dật..

- Ân..- Hần gật đầu lấy lệ

- Đây là tam công chúa của ta, Sở Mộc Lan..- hoàng đế nhìn nàng, ánh mắt thêm phần dịu dàng

Sở Mộc Lan cũng cười qua loa cho có, tên này..sao nàng lại cảm thấy quen như vậy? Tựa như nam nhân trong bức họa kia, nàng thấy thật gần gũi như đã quen từ lâu..Rất nhanh có cái gì đó chạy qua tâm nàng, giống như mảnh ghép của một bức tranh..

- Chắc tam công chúa không biết ta, ta tên Lâm Mạnh Quân..- hần cười ôn nhu, rất đẹp, nụ cười dịu dàng

Sở Mộc Di không khỏi cảm thấy mất mát, nụ cười đó không dành cho nàng ta, một cổ khó chịu nổi lên trong lòng. Sở Mộc Lan trong tâm không ngừng gào thét, người..người có biết người cười như thế ta sẽ gặp rắc rối không hả? Sở Mộc Lan liếc thấy tỷ tỷ mình sắc mặt như cũ tâm mới yên tĩnh lại, nàng có khi nghĩ quá nhiều đi..

- Tam hoàng tử chẳng hay lần này ở lại đây khoảng bao lâu? - Sở Mộc Di lên tiếng, nói xong mới thấy mình không phải người thừa

- Chắc độ vài tháng đi. Lần trước vì phụ hoàng có việc gấp kêu về nhanh nên ta chưa có dịp thăm quan Nam Sở, lần này nhất định sẽ đi nhiều nơi..- Lâm Mạnh Quân gật đầu nghĩ ngợi ánh mắt đôi phần dịu dàng nhìn Sở Mộc Di, lần trước về nhanh quá thấy hơi tiếc lần này coi như trốn một phen

- Có gì tam hoàng tử nhất định phải bảo ta, Nam Sở nhất định sẽ cố gắng đáp ứng..- Sở Mộc Di đôi phần vui vẻ, rất muốn cùng hần đi ngao du khắp nơi

- Ân..Đa tạ công chúa trước..

Sở Mộc Lan rót chén trà uống. Đây..rõ ràng là có ý với đại tỷ nhà nàng nha, nhìn cái ánh mắt kia thì biết, ba phần ôn nhu bảy phần dịu dàng đấy. Tự nhiên cảm thấy mình trở thành cái bóng đèn sáng ghê. Nếu biết Sở Mộc Lan nghĩ như vậy Lâm Mạnh Quân nhất định sẽ đen mặt mà bảo ta đơn thuần là muốn không gây cảm giác ác cảm với người khác thôi nàng suy diễn vừa thôi..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Du Ngoạn Bốn Phương

Trời vẫn đang mưa, những giọt mưa sáng lấp lánh trút xuống sân làm trôi đi những lá cây đã úa vàng, mặt hồ rung động liên hồi. Sở Mộc Lan cùng Sở Mộc Di và Lâm Mạnh Quân mỗi người một cây dù đi vào ngôi đình nhỏ ngồi

- Mưa này thật tiếc..- Sở Mộc Lan chặc lưỡi

Khi nàng còn nhỏ nhất là lúc trời mưa to, nàng sẽ cùng đám bạn cùng nơi sống đi tắm mưa rồi ôm hết cả lũ, ngày mai xin nghỉ học để rồi chui sang nhà nhau ăn bánh uống trà trốn học. Lớn lên rồi nàng cùng đám bạn trong kí túc xá ăn lẩu buồn chuyện, cùng nắm tay Dương Minh đi dạo dưới trời mưa..Bây giờ đã không còn như xưa, nghĩ lại thật như một giấc mơ..

Nàng muốn quay lại thế giới của mình, quay lại thời hiện đại..

- Sao vậy? - Sở Mộc Di nâng chén trà uống một hớp, hơi nóng như mờ như ảo phủ vào mặt

- Chán thôi mà..mưa này chẳng làm được gì cả..

- Mưa này sẽ rất lâu đấy..- Lâm Mạnh Quân nhìn nàng ánh mắt đầy ý cười

- Sắp tới sinh thần mẫu hậu, phụ hoàng nói nên tặng cho mẫu hậu một miếng ngọc nghe nói người ấy rất thích ngọc, đặc biệt phải là màu trắng..- Sở Mộc Di lên tiếng, nghĩ nghĩ gì đó

- Ngọc á? Hay tỷ tặng đi..muội chọn cái khác vậy, chúng ta cùng tặng một loại..nó hơi kì kì..- Sở Mộc Lan lườm Lâm Mạnh Quân một cái rồi nghĩ

- Nói tới ngọc vừa hay ta mới có được một miếng ngọc trắng lại trong suốt, rất đẹp..tặng cho mẫu hậu cũng được đó..người nhất định sẽ thích..

- Hay..tam công chúa múa một bài tặng hoàng hậu đi, nghe nói người cầm kì thi họa đều tinh thông nên ca vũ nhất định sẽ tuyệt..-Lâm Mạnh Quân cười cười, hẳn cũng rất muốn xem ==

Sở Mộc Lan đen mặt, ca vũ là cái qq gì? Múa á? Đẹp..nàng từ trước tới giờ đều ghét mấy cái loại múa may này nên nàng không biết gì cả. Và lại tinh thông cầm kì thi họa là chủ nhân của cái xác này chứ không phải nàng

- Đúng đó..tam muội muội trước nay chẳng phải đều múa rất đẹp sao? Lần này múa một bài tặng mẫu hậu đi..- Sở Mộc Di gật đầu phụ họa, lần trước một điệu của Sở Mộc Lan tặng hoàng thượng khiến nhiều người nhớ mãi không quên..

- Nhưng mà..lâu rồi không múa nên chắc không như trước, hay chọn cái khác đi..- Sở Mộc Lan mỉm cười, trong lòng không ngừng gào thét..múa cái sh*t

- Thôi mà, muội cứ múa đi không rõ chỗ nào thì hỏi tỷ..

- Nhưng mà...- Sở Mộc Lan rất muốn hét lên tôi không phải chủ nhân của thân thể này

- Nha..- Sở Mộc Di bày ra bộ mặt cún con năn nỉ

-...Ấn..

- Tốt quá..

Chỉ là Sở Mộc Di không ngờ rằng câu nói ngày hôm nay của mình là hối hận cả đời của nàng ta, mãi về sau nhận đã quá muộn..

Nhân sinh thế gian này ai biết được điều gì..

Vì bệnh nên Sở Mộc Di phải về Phong Thanh Cung nghỉ trước mặc dù không muốn chút nào. Sở Mộc Lan khuyên nàng ta kiểu gì cũng không được ấy thế mà Lâm Mạnh Quân nói một câu nàng ta liền gật đầu cái rụp. Sở Mộc Lan đen mặt, đại tỷ à..

Mưa tạnh, gió man mát thổi, từng tán cây khẽ đung đưa làm rơi những giọt nước còn đọng lại trên mình, ánh nắng bắt đầu xuất hiện len lỏi qua từng kẽ lá chiếu sáng lên những giọt sương khiến chúng sáng lấp lánh..

Lâm Mạnh Quân nhìn Sở Mộc Lan, hẳn rất muốn xem dưới chiếc khăn lụa kia là một gương mặt như thế nào? Khuynh sắc khuynh thành, bẻ nguyệt tu hoa, diễm mỹ tuyệt tục hay diện tái phù dung, dương chi bạch ngọc..

- Nghe bảo tam công chúa phải đeo khăn, không biết là vì sao? - Lâm Mạnh Quân lên tiếng

Đeo khăn sao? Có nên nói sự thật không nhỉ? Sở Mộc Lan hơi bối rối, đây không phải thân xác của nàng nên hơi khó. Sự bối rối khó xử của Sở Mộc Lan rơi vào tầm mắt của Lâm Mạnh Quân, nàng thật đáng yêu..

- Nếu không muốn nói thì thôi, ai cũng có bí mật của riêng mình phải không?
- ...Ân, chuyện này không phải ngày một ngày hai mà có thể kể, huynh thông cảm..- Sở Mộc Lan mỉm cười gật đầu phụ họa, coi như người biết điều..
- Chuyện quốc gia đại sự cũng không phải ngày một ngày hai, vì vậy thời gian này ta muốn đi thăm quan Nam Sở một chút, công chúa..- Lâm Mạnh Quân nói tiếp
- Hoàng tử tự nhiên, Nam Sở chúng ta tuy không phải chốn phồn hoa rực rỡ gì nhưng nhất định sẽ không thua Tây Liên của người. Chỉ là đại tỳ đang nhiễm phong hàn nên không tiện, chắc phải để tỳ ấy khỏi bệnh đã..
- Vậy thì tam công chúa dẫn ta đi đi..
- Ta? Không được đâu..a..ý ta là ta không hay ra ngoài như đại tỳ nên không biết nhiều nơi, cũng không biết chỗ nào có phong cảnh đẹp để dẫn người đi..
- Không sao..nha hoàn của công chúa cũng không phải ở trong cung từ nhỏ, nàng ta nhất định sẽ biết rõ nơi nào đẹp có thể dẫn đường cho chúng ta..- Lâm Mạnh Quân liếc mắt nhìn Thủy Trúc bên cạnh nàng
- Thật à..? - Sở Mộc Lan nháy mắt với Thủy Trúc ý muốn bảo nàng ta nói mình không biết gì cả, hoàng tử bỏ ý nghĩ đấy đi
- Nô tỳ từ nhỏ sống bên ngoài nên cũng biết khá nhiều nơi đẹp, hai người nhất định sẽ thích. Ngoại thành có một ngôi làng nhỏ nơi đó là nơi nô tỳ từng sống, ở đây có rất nhiều nơi đẹp lại yên tĩnh, a..ngoài ra còn có một vị cao nhân ở trên núi gần đó, ông ấy rất thần kì cái gì cũng biết hết..- Thủy Trúc biết gì nói đây căn bản không biết cái nháy mắt của nàng
- Thôi xong..Sở Mộc Lan chỉ kịp kêu lên hai tiếng, quả nhiên thấy Lâm Mạnh Quân cười khề nói
- Vậy nhất định phải đi rồi..
- Tất nhiên, lúc đó Thủy Trúc người nhất định phải dẫn đường đó..- Sở Mộc Lan cười gượng, haha..
- Dạ...- Thủy Trúc vui vẻ gật đầu, có lẽ sẽ được về nhà thăm cha mẹ..
- Cao nhân sao? Nghe có vẻ rất thần bí..- Lâm Mạnh Quân gật gật đầu
- Dạ phải..khi còn nhỏ nô tỳ bị mắc một căn bệnh nặng, nhà lại nghèo không có tiền, ông ấy từ trên núi đi xuống có ghé qua nhà nô tỳ còn chỉ cách cho nô tỳ nữa. Quả thật vài hôm sau nô tỳ khỏi bệnh, ông ấy chính là ân nhân. Ông ấy như thần tiên vậy, những người xung quanh hỏi gì ông ấy cũng biết hết, nghe bảo ông ấy còn có thể khiến cho mình xem được kiếp trước, xuyên qua thời không nữa..- Thủy Trúc vui vẻ kể
- Xuyên thời không..? - Sở Mộc Lan quay sang hỏi, nếu ông ta thần kì như vậy thì có lẽ nàng cũng có cơ hội quay lại thế giới hiện đại- Vâng, nhưng nô tỳ mới chỉ nghe nói vậy thôi chứ chưa thấy ông ấy làm bao giờ..
- Vậy à..- Sở Mộc Lan thất vọng ra mặt, có lẽ nàng hi vọng quá nhiều rồi
- Ta cũng muốn gặp ông ta, người dẫn đường đi..- Lâm Mạnh Quân lên tiếng, xem kiếp trước sao? Hắn muốn biết vì sao lại thấy Sở Mộc Lan có cái gì đó đặc biệt thu hút hắn, cảm như đã quen nàng từ lâu..
- Dạ..- Thủy Trúc tròn tròn mắt, đi thật đấy à
- Thủy Trúc, ta cũng muốn đi, em chuẩn bị đồ cho ta nha! Ít thôi, đơn giản chút chúng ta sẽ không đi lâu đâu, tiện cho em về thăm cha mẹ nữa..- Sở Mộc Lan quay qua dặn dò, dù là tia hy vọng nhỏ nhất nàng cũng muốn thử
- Vâng..
- Hay ta cùng công chúa du ngoạn bốn phương đi..- Lâm Mạnh Quân cười cười nhìn nàng, nụ cười mắc đều
- Khi nào kinh tế Mỹ xếp cuối cùng..- Sở Mộc Lan lườm hắn
- Kinh tế Mỹ? Nó là cái gì vậy? - tuy không biết nó là cái gì nhưng mà nhất định không phải cái tốt đẹp gì
- Sở Mộc Lan choáng, quên mất! Đây là cổ đại đâu phải hiện đại
- Không có gì đâu! Vậy..bao giờ chúng ta có thể đi? Ngày mai được không?
- Tùy nàng..

Hai người hai suy nghĩ khác nhau, hai mục đích khác nhau, tưởng chừng như không liên quan nhưng lại có một mối liên hệ sâu sắc khó mà vứt bỏ. Tình duyên ngàn kiếp luôn là thứ mà nú kéo con người qua hàng vạn năm, có lẽ sẽ không bao giờ chấm dứt..Kiếp này, kiếp sau, mãi ngàn năm sau vẫn vì yêu

mà chấp nhận đánh đổi tất cả..

Yêu sao? Nó là cái gì vậy?

Nó chính là liều thuốc độc mà không ai có thể giải, nó khắc sâu vào tâm tư con người..

Phong Thanh Cung

Choang...

Sở Mộc Di như điều đứt dây ngồi vô hồn xuống ghế, chén trà trong tay rơi xuống vỡ tan thành nhiều mảnh, âm thanh vang vọng cả căn phòng

- Người nói cái gì? Ta..

- Công chúa..thần đã cố gắng hết sức, bệnh tình của người e rằng..- thái y quỳ bên cạnh lo sợ, mồ hôi không ngừng tuôn ra

- Thời..thời gian...còn bao lâu nữa...?

- Nhiều lắm thì khoảng 10 năm, nhưng công chúa người vẫn phải dùng thuốc để chữa..nếu không..bệnh sẽ ngày càng nặng..thời gian sẽ rút đi rất nhiều, sợ rằng..

- 10 năm..10 năm..- Sắc mặt Sở Mộc Di thoáng trắng bệch, thời gian ngắn như vậy..liệu, Sở Mộc Di ngồi xuống trước mặt thái y lay tay ông ta ra về cầu xin, giọng nói đầy hoảng sợ - Còn cách nào không? Nhất định là có cách đúng chứ..?

- Có..có một loài hoa sẽ giúp bệnh của người hồi phục hoàn toàn. Nếu lấy được cánh hoa rồi ngâm với sương ba ngày ba đêm, sáng ngày thứ tư nấu với vài vị thuốc thì bệnh của công chúa nhất định sẽ khỏi..- thái y gật đầu

- Thật sao? Hoa đó là hoa gì? Ở đâu, ta sẽ sai người đi lấy..- Sở Mộc Di vui mừng nói

- Hoa này tên là Huyết Lệ, có màu đỏ hơn máu đặc trưng, nó thường sống trên vùng núi tuyết cao nhưng có khi lại ở trên núi, trong rừng sâu. Nó chỉ sống một mình hiếm lắm mới thấy từng khóm, mùi hương của nó khiến ta bị ảo giác mạnh nên không ai dám tới gần nó. Vì có tác dụng bồi bổ rất tốt lại có thể khởi tử hoàn sinh nên có nhiều người cất công đi tìm, tìm thấy rồi không bị lâm vào trạng thái hôn mê sâu không tỉnh lại thì cũng chết do ảo cảnh..- Thái y lên tiếng giọng điệu không chắc chắn, chính hắn cũng chưa từng nhìn thấy loài hoa này bao giờ chỉ nghe nói vậy thôi

- Ta sẽ cho người đi tìm, nhất định phải tìm thấy..- Sở Mộc Di vui vẻ, chỉ cần có hi vọng là tốt rồi cái khác không cần quan tâm

- Nhưng loài hoa này...- thái y lên tiếng, nằng ta không nghe thấy gì sao? nhưng lại bị cái lườm của nha hoàn bên cạnh Sở Mộc Di làm cho im bất - Vâng..mong công chúa tìm thấy..

- Người biết phải làm sao rồi đây! - Sở Mộc Di lạnh giọng

- Dạ..hôm nay thần chỉ tới Thanh Phong Cung bắt mạch cho công chúa, sắc cho người vài đơn thuốc để trị bệnh phong hàn ngoài ra thì không biết gì hết...- thái y lập tức hiểu ý gật đầu

- Liên Liên tiến thái y đi đi..- Sở Mộc Di phát tay áo đi vào trong

Tùy ý nằm trên giường, mái tóc dài buông thông xuống đôi vai gầy, màu áo xanh mờ hoặc khiến Sở Mộc Di thêm vài phần xinh đẹp, yếu điệu thướt tha. Nàng ta với lấy quyển sách ở đầu giường lật từng trang sách, bầu không khí yên tĩnh lạ thường..

- Công chúa...- một giọng nói trầm ấm vang lên từ trong bóng tối, là một nam nhân..

- Tìm cho ta một loài hoa..- Sở Mộc Di vẫn nhàn nhã đọc sách không hề tỏ vẻ ngạc nhiên

- Công chúa cứ nói..

- Hoa Huyết Lệ..

- Cái này..công chúa không biết người cần dùng nó để làm gì? Loài hoa này rất khó tìm, nó còn gây cho người nhìn thấy nó ảo giác rất nguy hiểm..

- Chính vì thế ta mới nhờ người..

-...Ân..

Người trong bóng tối khẽ mím môi rồi đi mất, hắt đi rồi nên không thấy giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên má Sở Mộc Di

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Kí Ức

Cả đêm hôm qua Sở Mộc Lan mất ngủ, tâm trạng nôn nao khó tả giống như có thứ gì đó đang thúc giục nàng. Chợp mắt một lúc, hàng loạt hình ảnh lại hiện lên rồi lại lướt qua nhanh chóng khiến nàng không nắm bắt được lại cảm thấy đau đầu. Sáng hôm nay trông Sở Mộc Lan có vẻ mệt mỏi, Lâm Mạnh Quân vừa đỡ nàng lên xe thì hỏi

- Không sao chứ?

- Không sao, chỉ là hơi đau đầu chút thôi! Ta ngủ một chút đã, đường còn xa người cũng nghỉ đi, đến nơi thì gọi ta dậy..- Sở Mộc Lan lắc đầu

- Ân..

Sở Mộc Lan tựa người vào xe ngủ, trông rất mệt mỏi. Hôm nay Sở Mộc Lan mặc váy màu trắng muốt, tà áo mềm mại ôm sát lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng khiến nàng càng trở nên mị hoặc vài phần. Hoa lan màu trắng thêu tinh xảo trên váy càng rực rỡ, đai lưng màu hồng nhạt khâu trên châu nhỏ sáng lấp lánh ôm lấy vòng em nhỏ, tay áo rộng rãi buông thõng. Mái tóc đen dài như thác tùy ý vắt trên đôi vai nhỏ, trăm mộc lan trên đầu ẩn hiện trong làn tóc, sợi dây kim tuyến mà Sở Mộc Lan tùy hứng buộc lên tóc nay càng nổi bật. Khăn che mặt bay bay như muốn bay đi nhưng lại thôi, cả người Sở Mộc Lan như được phủ một tầng sương mỏng mờ ảo, tựa như mộng cảnh rất nguy hiểm nhưng lại khiến người khác không nỡ rời đi..

Lâm Mạnh Quân liếc nhìn Sở Mộc Lan một cái rồi ngăn người ra luôn, nàng rất đẹp khiến hắn phải ngạc nhiên. Hắn là hoàng tử có mỹ nữ nào mà chưa từng thấy chứ nhưng mà hắn lại động tâm với một nữ nhân chưa hề được nhìn kĩ khuôn mặt như nàng, thật là..Lâm Mạnh Quân ngả người ra sau, nhắm mắt ngủ..

Đôi lông mày Sở Mộc Lan khẽ nhíu lại, nàng hiện tại tựa như lạc vào một giấc mơ mà không cách nào thoát khỏi. Xung quanh nàng toàn là màu đen của bóng tối, một màu đen đáng sợ Sở Mộc Lan muốn kêu cứu nhưng không thể cất tiếng..Bỗng cảm thấy đau đầu Sở Mộc Lan chỉ cảm thấy cơ thể nặng trĩu rồi ngất đi, khi tỉnh dậy đã là một nơi khác..

Gió tuyết thổi lạnh lẽo, cả một vùng màu trắng xóa của màu tuyết. Sở Mộc Lan lê đôi chân bước đi đường như không xác định phương hướng, nàng chỉ biết mình phải đi đi để tìm kiếm một cái gì đó, nó hình như rất quan trọng với nàng. Sở Mộc Lan cũng không biết mình đi bao xa, nàng chỉ thấy hai người đang đứng đối diện nhau phía xa..

Nữ nhân mặc huyết y đỏ rực, tà áo phi vũ trong gió làm nàng tăng thêm vẻ yêu nghiệt, thanh kiếm trong tay dính đầy máu từng giọt nhỏ xuống làn tuyết trắng hòa vào trong màu trắng xóa đó. Khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, màu quang chất chứa nỗi buồn thê thương..

Nam nhân đối diện một trang y phục đen huyền bí ẩn, mái tóc đen dài theo gió bay bay khiến sợi dây buộc màu trắng lúc ẩn lúc hiện trong làn tóc. Khuôn mặt anh tuấn ba phần mê hoặc bảy phần tựa Phan An, ánh mắt nhìn nữ tử trước mặt đầy cảm phần tức giận..

Sở Mộc Lan đi gần lại, dù cố gắng mở to mắt như nào vẫn không thể nhìn rõ dung mạo của hai người nhưng cũng đoán được hai người này nhất định một kẻ yêu nghiệt một kẻ huyền bí. Sở Mộc Lan nghe thấy tiếng nữ nhân cất tiếng

- Chẳng nhất định rất hận ta..

- Ta không sao?..- nam nhân đáp lại, giọng nói đầy hồ hững vô cảm

- Phải, chẳng rất hận ta..chỉ là dù chẳng rất hận ta nhưng mà ta nếu có thể được làm lại từ đầu thì ta vẫn giết họ, ta chưa từng hối hận..

- Rốt cuộc là vì cái gì? Nàng vì sao phải giết hết người trong thiên hạ này? Họ đâu có lỗi..

- Thiên hạ này ta nên sớm phá hủy, nếu không phải vì nó cha mẹ ta đã không chết, đại huynh nhị tỷ ta đã không phải bỏ mạng, cả Liễu gia ta đã không nhà tan cửa nát, ta đã không phải trở thành kẻ không cha mẹ không người thân rồi phải bán thân vào kĩ viện, để rồi gặp chàng..Liễu gia ta cả ngàn đời cống hiến cho Nguyên thị các người, lúc giang sơn lâm vào nạn đói cha ta chính là người lấy toàn bộ gia sản ra để giúp dân chúng nhưng rốt cuộc đổi lấy cái gì? Một chiếu thư tru di cửu tộc vì tội tạo phản. Nếu không phải phụ hoàng của chàng quá tin người, quá tin tên ôn thần kia liệu cả nhà ta có như vậy không? - Nữ tử cười nhạt, tiểu dung nhợt nhạt thê thương, khóe mắt đã rơi lệ

-.....

- Chàng có biết vì sao đến tận bây giờ ta mới trả thù không? Là vì chàng..ta yêu chàng, yêu rất nhiều vì thế ta không muốn làm chàng tổn thương. Nhưng mà...chàng chưa từng yêu ta, ta không hận chàng. Kiếp này gặp chàng đã là một nghiệt duyên của ta, nếu có kiếp sau ta không muốn gặp chàng không muốn tí nào..- nói như vậy nhưng lệ đã nhòa trên khuôn mặt, tim nàng như thể bị chém ra từng mảnh máu không ngừng chảy

- Ta muốn gặp nàng...- nam nhân kia mở miệng, âm thanh trong trẻo như tiếng suối lại ngọt ngào nhưng cũng đáng không kém

-...Kiếp sau, nếu duyên ta chưa đứt..ta muốn cùng chàng du ngoạn giang sơn..

- Được..chúng ta sẽ du ngoạn giang sơn, cùng nhau ngắm hoa đào nở..

Nữ nhân kia mỉm cười, thanh kiếm trên tay đâm thẳng vào ngực nàng, máu đỏ chảy ra hòa trong tuyết trắng. Nam nhân kia dường như không có ý định ngăn cản, khoảng khắc nàng ta ngã xuống hắn chỉ ôm lấy nàng, một giọt nước mắt của hắn rơi xuống mái tóc nàng rồi nhanh chóng biến mất. Hắn cầm lấy thanh kiếm cắt một vết thương trên tay rồi nhỏ máu mình lên tuyết vết một hàng chữ, hắn ôm lấy thân thể đã lạnh ngắt của nữ nhân kia đi về một nơi không xác định, họ nhanh chóng biến mất trong màu trắng của tuyết..

Sở Mộc Lan nhìn họ đi ra rồi cảm thấy ngực đau như cắt, khóe mắt ướt nhèm như đang khóc. Sở Mộc Lan giặt mình vội lau đi nước mắt bước đến nhìn hàng chữ kia

" Thiên hạ này ta nợ nàng, xin lỗi..Nếu có kiếp sau, nguyện lấy giang sơn làm sính"

Sở Mộc Lan ôm ngực, sao nàng cảm thấy lời nói này nó khiến nàng đau như vậy? Có lẽ nàng đã cảm quá đi..Sở Mộc Lan nhắm mắt lại, mở mắt ra đã thấy mình đang ngồi trên xe, Lâm Mạnh Quân đang ngồi phía trước ngủ say

Người này với kẻ mà nàng gặp ở hồ đều khiến nàng có cảm giác thân thuộc, một cảm giác tựa hồ như đã quen từ lâu..

Xe dừng, Lâm Mạnh Quân cũng tỉnh lại, cùng nàng xuống xe. Không khí trong lành, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất, gió hiu hiu thổi, tán lá rung động trên những cành cây..Sở Mộc Lan hít một hơi quay sang nói với Thủy Trúc

- Chỗ em sống đây hả? Trong lành ghê..

- Dạ..nhưng mà công chúa người định qua đêm ở đây sao? - Thủy Trúc hỏi, nhớ lại đêm qua Sở Mộc Lan nói rằng sẽ ở đây qua đêm mà Thủy Trúc không khỏi lạnh sống lưng. Sở Mộc Lan là công chúa là công chúa đây, sao có thể ở một nơi như này đã thế lại còn trong rừng nữa chứ, nàng mà có mệnh hệ gì thì Thủy Trúc biết ăn nói làm sao với hoàng thượng đây

- Tất nhiên, còn nữa em thì ở lại còn thị vệ thì về hết đi nếu tam hoàng tử có cần thị vệ thì để họ ở lại ta thì không cần..- Sở Mộc Lan gật đầu không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Thủy Trúc và đám thủ hạ đằng sau

- Như thế sao được...

- Không sao! Người ở lại dẫn đường còn cho bọn họ về đi, bảo họ vài ngày sau tới đây...- Lâm Mạnh Quân lên tiếng, hắn rất muốn xem một nàng công chúa từ nhỏ sống trong nhung lụa sẽ sống như nào nơi hoang dã như này

Có điều Lâm Mạnh Quân đã coi thường nàng rồi. Khi còn ở hiện đại cả tháng không dưới 3 lần Sở Mộc Lan cùng đám bạn hề có thời gian là vào rừng cắm trại mặc kệ không cần biết có thú hoang hay không, nhiều khi Sở Mộc Lan còn tưởng mình là người nguyên thủy nếu không phải có điện thoại, đèn pin, giày dép quần áo bên cạnh..

Đi theo Thủy Trúc quanh co một lúc, Sở Mộc Lan cùng Lâm Mạnh Quân tới một ngôi nhà bằng lá nhỏ, xung quanh là hàng rào bằng cọc trúc đã cũ, cổng dường như sắp gãy

- Cha ơi, mẹ ơi, tiểu Đường ơi...- Thủy Trúc vui vẻ đi vào gọi to lên

Từ đằng sau nhà đi ra có một đôi vợ chồng đã già nhưng khuôn mặt rất phúc hậu hiền từ, theo sau là một cậu bé tầm mười hai mười ba tuổi khá gầy gò, Sở Mộc Lan đoán đây có lẽ là gia đình của Thủy Trúc đi. Chợt nhớ tới gia đình mình, Sở Mộc Lan không khỏi cảm thấy buồn tủi, gia đình của nàng họ sống tốt không? Cha mẹ nàng có khỏe không? Bệnh của mẹ nàng đã đỡ hơn chút nào chưa? Nàng thật sự rất lo lắng...

- Trúc nhi..là con thật sao? - cha Thủy Trúc thấy nàng ta liền ngạc nhiên chạy đến vui vẻ ôm nàng ta

- Con về rồi..- Thủy Trúc rom róm nước mắt

- Ngoan, mẹ xem cái nào! Con mấy năm nay sống tốt không? Trong cung có ai ăn hiếp con không? - mẹ nàng ta vui mừng nói

- Con không sao, sống rất tốt..

- Đây là..- cha Thủy Trúc nhìn hai con người đang đứng phía xa- Cháu và huynh ấy trên đường đi tới kinh thành không may bị lạc đường, vô tình gặp được Thủy Trúc cô nương nên cô ấy mới bảo bọn cháu ở tạm đây vài ngày rồi bao giờ cô ấy sẽ cùng bọn cháu lên kinh thành..- Sở Mộc Lan lên tiếng luôn không để hai người kia nói

- Nếu là bằng hữu của Thủy Trúc thì chính là khách của nhà ta, chỉ là nhà chúng ta hơi nhỏ sợ hai người..- cha Thủy Trúc nhìn hai người mặc y phục sang trọng nên e ngại

- Không sao ạ..

- Vậy vào nhà đi..- cha mẹ Thủy Trúc đi vào trong

Thủy Trúc lúc này mới nuốt hết đồng thông tin vội chạy bên cạnh Sở Mộc Lan nói nhỏ

- Công chúa người không cần làm vậy đâu! Người dù sao cũng là...

- Công chúa thì không phải con người chắc? Còn nữa ta nói vậy cho họ không khó xử, chả lẽ em muốn thấy khoảng thời gian này họ lúc nào cũng phải dè dặt coi sắc mặt bọn ta mà hầu hạ sao? Ta muốn họ tự nhiên nhất không bị khó xử, còn nữa ta không phải kẻ không sinh tồn được trong môi trường như này đâu nên em không cần lo quá. Và lại hiếm lắm mới có cơ hội về nhà em cũng nên ở cạnh họ nhiều hơn..- Sở Mộc Lan ngắt lời

- Vâng..- Thủy Trúc gật đầu vui vẻ, công chúa thật tốt..

Lâm Mạnh Quân phía xa giật giật khóe môi khi nghe nàng nói vậy. Vị công chúa này kì lạ quá đi, người ta ăn sung mặc sướng cầu còn không được nàng lại thích trái ngược..Nhưng mà Sở Mộc Lan nói vậy cũng có nghĩa nàng không thích dùng thân phận của mình, không muốn bị áp lực, thử hỏi sống ở nơi mà những người còn lại phải xem sắc mặt nàng thì còn gì vui? Ánh mắt của Lâm Mạnh Quân nhìn nàng cũng nhu hòa hơn rất nhiều

Tiểu Đường ở phía sau từ lúc thấy Sở Mộc Lan liền ngăn ra. Dù là che đi nửa khuôn mặt nhưng cậu nhóc vẫn thấy nàng rất xinh đẹp, cậu im lặng thì thoảng liếc nhìn Lâm Mạnh Quân một chút

Nhà Thủy Trúc không lớn lắm nhưng cũng đủ để cho Sở Mộc Lan cùng Lâm Mạnh Quân sống tạm vài hôm. Thủy Trúc và Sở Mộc Lan một phòng, Lâm Mạnh Quân cùng tiểu đệ của Thủy Trúc-Dã Đường một phòng. Thủy Trúc dọn dẹp căn phòng một chút rồi nói

- Công chúa..nhà em không tốt như hoàng cung, người ngủ trên giường đi em nằm đất là được rồi..

- Ngốc! Ta với em cùng ngủ chung giường, ai cho em nằm đất..- Sở Mộc Lan cốc đầu nàng ta

- Nhưng..

- Không nhưng nhị gì hết! Trời vẫn còn sớm, lát em dẫn ta tìm ông lão gì đó kia đi..

..Vâng..

Khoảng một canh giờ sau, ba người cùng leo núi. Ngọn núi khá cao lại dốc, suốt dọc đường có rất nhiều hòn đá mọc lởm chởm nên rất khó đi, mặt trời bắt đầu lên cao ánh nắng bắt đầu tỏa nhiều nhiệt hơn, Sở Mộc Lan nhíu mày nhìn phía trước chỉ thấy một màu xanh của cây cối

- Thủy Trúc bao giờ thì tới..

- Sắp rồi..kia kia..- Thủy Trúc vui vẻ chỉ phía xa, nơi đó thấp thoáng một ngôi nhà nhỏ

- Đi thôi..- Lâm Mạnh Quân vượt lên trước

Sở Mộc Lan trùng mắt, cái tên này..Đi tới nơi thì Sở Mộc Lan thấy giữa một khu rừng hoang vắng lại có một căn nhà sàn nhỏ bằng gỗ xinh xinh, xung quanh trồng rất nhiều loại hoa, không khí rất trong lành mát mẻ. Giữa sân là một ông lão tóc bạc trắng mặc nam trang màu nâu cũ kĩ, ông ta đang vật từng cánh hoa bỏ vào rổ..

- Tiên sinh..- Thủy Trúc vui vẻ chạy đến

- Ô..cháu được về nhà à? -ông ta quay lại cười với Thủy Trúc

- Vâng, cháu có dẫn hai người bằng hữu đến thăm ông này..- Thủy Trúc nhìn hai người

Ông ta quay sang nhìn Sở Mộc Lan, nàng có thể thấy sự bất ngờ trong mắt ông ta nhưng khi nhìn Lâm Mạnh Quân lại có chút kinh hãi. Nếu không phải ông ta có đôi mắt sáng quắc thì Sở Mộc Lan nhất định tưởng ông ta là một ông già lắm cảm..

- Vào đi..

Ba người vào trong. Phòng khách khá nhỏ nhưng lại sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp rất cẩn thận gọn gàng, hương hoa hồng tỏa khắp căn phòng. Ông ta rót trà cho ba người rồi hỏi

- Công chúa hoàng tử hôm nay đến đây gặp lão phu có chuyện gì không?

- Ông..- Sở Mộc Lan ngạc nhiên, hai người còn chưa nói gì mà..

- Công chúa đừng quá ngạc nhiên, ta tuy không phải thần thánh gì nhưng mà chuyện biết hai người là người trong hoàng tộc không khó, mắt ta còn rất tốt..- ông ta cười ha hả

- Xem ra Thủy Trúc không nói quá gì về ông rồi..- Lâm Mạnh Quân gật đầu, âm thầm kiểm tra xem ông ta có võ công không

- Ta chỉ đoán bừa thôi, vậy hai người..- ông ta xua tay, hừ lạnh trong lòng, tiểu tử dám kiểm tra ta..

- Nghe Thủy Trúc nói ông có thể giúp con người xuyên thời không, ta..- Sở Mộc Lan trực tiếp nói ý định của mình, nàng nôn nao muốn chết rồi
- Công chúa ý muốn ta giúp người?
- Ta chỉ tò mò vậy thôi, nếu có thể ta cũng rất muốn thử..

Ông ta nhìn Sở Mộc Lan hồi lâu, đáy mắt hiện tia vô vọng khó tả, không biết nghĩ cái gì ông ta kéo nàng vào trong một căn phòng để hai người kia lại. Căn phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường, một bộ bàn ghế một cái tủ đựng đầy sách, chắc đây là phòng ngủ..

Ông ta lấy ra từ trong tủ một bức tranh cũ, đặt lên bàn cẩn thận mở ra cho nàng xem. Sở Mộc Lan nhìn xong thì kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O to đùng, cái này..Ông ta nhìn nàng phản ứng như vậy liền âm trầm hỏi

- Quen không?

Bức tranh vẽ một nam nhân mặc nam trang đen huyền ôm chặt lấy nữ nhân mặc huyết y trong vùng núi tuyết lạnh lẽo, xung quanh hắt là một màu trắng của tuyết đã nhiễm màu đỏ của máu, cuối bức tranh có viết một dòng chữ

" Thiên hạ này ta nợ nàng, xin lỗi..Nếu có kiếp sau, nguyện lấy giang sơn làm sính.."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Không Thể Quay Về

Sở Mộc Lan chạm vào bức họa đó, tay nàng di chuyển đến khuôn mặt của người nam nhân kia lại bất chợt nhớ đến kẻ mình gặp ở hồ, người đã thổi tiêu một khúc tương tư u buồn. Sở Mộc Lan ngẩng đầu nhìn ông lão

- Bức họa này..
 - Thiên cơ bất khả lộ, công chúa người không cần biết quá nhiều. Hy vọng kiếp này duyên tình không như kiếp trước, không một đời hối hận ngàn kiếp đau thương.
 - Ta..không hiểu, ông giải thích chút đi..- Sở Mộc Lan mơ hồ nói, cái gì vậy?
 - Đã nói thiên cơ bất khả lộ mà, nhưng ta chỉ có thể nhắc nhở cô một điều hy vọng cô không quên..
 - Điều gì?
 - Kiếp trước vì tình mà đau khổ, kiếp này đừng vì duyên tình mà hối hận. Một kiếp phù dung hoa nở rồi hoa tàn..
 - Kiếp trước? Chẳng lẽ..bức họa này..- chính là kiếp trước của ta sao? Sở Mộc Lan ngạc nhiên
 - Thôi, có nói thì cũng rắc rối lắm. À đúng rồi suýt quên, cô đừng tìm cách vô ích, trừ khi cô chết thì đừng mơ quay về thế giới của mình..- ông lão xua tay, đập tan cái hy vọng của cô
 - Hà..? Đây..chẳng lẽ ta phải ở đây mãi sao..?
- Sở Mộc Lan đen mặt, không về được là sao? Thế nghĩa là nàng phải ở nơi này cho đến khi chết à? Đùa nhau..nhất định là đùa nhau! Sở Mộc Lan nàng không muốn phải ở đây đâu, nên biết làm công chúa gì gì đó khổ bome có khi phải đi cầu thân mà cầu thân khác nào chết..Lão thiên ơi, ta hận ông..
- Tất nhiên, vì thế ta không giúp được cho cô đâu, đừng hỏi ta cách xuyên thời không gì đó, có biết ta cũng không nói..
 - Tiên sinh à...
 - Không..
 - Tiên sinh...
 - Không..

Cầu xin không được Sở Mộc Lan mặt buồn thiu cùng ông lão đi ra ngoài. Ra sân thì thấy Thủy Trúc đang vặt cánh hoa dờ mà ông lão đang làm, Lâm Mạnh Quân đang chăm chú xem xét một bông hoa màu đỏ rực rất xinh đẹp. Ông lão thấy thế liền ngăn người, tiểu tử này không bị sao à?

- Này..- ông lão đi tới gọi
- Hừm..? - Lâm Mạnh Quân quay lại
- Người có sao không?
- Sao là sao? - Lâm Mạnh Quân khó hiểu
- Chắc..hiếm lắm nha! - ông lão xoi xét hán rồi tặc lưỡi
- Cái gì thế? - Sở Mộc Lan tò mò đi tới nhìn bông hoa kia

Màu đỏ như máu, nhưng lại điểm lệ kiều điểm xinh đẹp động lòng người. Cánh hoa nở bung ra làm hiện lên một chồi non nhỏ màu trắng ở giữa, hương thơm ngào ngạt tỏa khắp nơi. Sở Mộc Lan bỗng chốc thấy đầu óc quay cuồng rồi ngất lịm.

Khoảng một lúc lâu sau, Sở Mộc Lan mới tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm ở nhà Thủy Trúc. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Dã Đường bung bát cháo nóng đi vào đặt xuống bàn nói với nàng

- Tỷ tỷ..tỷ ăn đi.
- Ân, mà ta còn chưa biết tên đệ..- Sở Mộc Lan cười hiền, nụ cười vui vẻ ẩn sau tấm khăn mỏng
- Đệ tên Dã Đường, ở nhà thường gọi là tiểu Đường...- cậu nhóc đi tới đỡ nàng dậy, dắt nàng tới ngồi xuống ghế - Tỷ ăn đi.
- Cảm ơn..mà đứng rồi sao ta lại ở đây? Rõ ràng..
- Đệ thấy tỷ tỷ cùng tên thái giám kia mang tỷ về, khi ấy tỷ nằm ngủ trên tay huynh ấy..

Phụttt....

- Thái giám....? - Sở Mộc Lan ba phần sợ hãi bảy phần ngạc nhiên hỏi
- Thì..đệ thấy..huynh ấy đẹp hơn cả con gái..
- Haha...

Thái giám..haha..Lâm Mạnh Quân mà biết có người nói mình như vậy thì sẽ phản ứng sao ta? Hắc hắc..bất quá tên này thực sự đẹp hơn cả con gái bị ví vậy cũng không sai a..

Sở Mộc Lan ngồi nói chuyện với cậu nhóc một chút, nàng cũng biết thêm vài điều về Thủy Trúc hơn. Hai tỷ muội ngồi nói chuyện lúc lâu, mãi tới bữa ăn mới thôi chuyện. Vì phụ mẫu của Thủy Trúc đi làm mãi chiều tối mới về nên tình hình là cả đám ăn thì lăn vào bếp. Sở Mộc Lan nhanh chân lấy vị trí bếp trưởng, lúc đầu Thủy Trúc nhất định không cho nhưng về sau vì nàng năn nỉ i ôi đủ điều mới miễn cưỡng đồng ý. Một công chúa cảnh vàng lá ngọc như Sở Mộc Lan làm sao có thể biết nấu ăn chứ? Ấy thế mà lúc sau Thủy Trúc cùng Dã Đường há hốc mồm nhìn nàng xào nấu

Lâm Mạnh Quân thấy họ vui vẻ như vậy khoe miệng nở nụ cười tươi, bất chợt hán nhớ đến câu nói của ông lão khi. Khi còn ở nhà ông ta, hán có hỏi ông ta vì sao hán lại cảm thấy Sở Mộc Lan quen mắt tới vậy ông ta liệu có biết? Ông lão khi đó nhìn hán thờ dài nói

- Kiếp này nếu muốn giữ được ái nhân thì đừng như kiếp trước, một kiếp u sầu vạn lần đau. Người cảm thấy cô ấy quen mắt, cảm thấy cô ấy rất đặc biệt vì kiếp trước hai người đã từng gặp nhau từng một lời thề non hẹn biển cuối cùng vẫn không thể thành đôi. Kiếp này người nếu không mắc sai lầm như kiếp trước thì may ra còn có hy vọng, chỉ là nhân sinh thế gian không ai đoán được điều gì. Người nên nhớ sinh vào nhà đế vương, ái tình nó vốn không nên tồn tại nhưng nếu người có thể làm trái thì đó có lẽ là một kì tích đi. Sở Mộc Lan, cái tên này sẽ mang lại cho người nhiều nguy hiểm nhưng liệu người có biết nghĩ nó chính là thứ quan trọng nhất của người hay không đấy mới là vấn đề...Liệu có vấn vương như kiếp trước hay không đều do người..

Lâm Mạnh Quân không hiểu câu nói ấy cho lắm nhưng đại khái cũng biết một điều là hán và Sở Mộc Lan kiếp trước từng một lời thề non hẹn biển sống chết không rời với nhau. Nghĩ tới đây hán mỉm cười vui vẻ, Lâm Mạnh Quân hán..có lẽ đã yêu nàng đi.

"Kiếp này nếu muốn giữ được ái nhân thì đừng như kiếp trước, một kiếp u sầu vạn lần đau..." Rốt cuộc kiếp trước hai người đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại trở thành như vậy? Chuyện của kiếp trước hán muốn biết rõ hơn..

Sở Mộc Lan định sau khi nấu nướng xong liền đi ra ngoài gọi Lâm Mạnh Quân, ai dè hán đứng ngay trước cửa, bộ mặt rất chăm chú nhìn như đang nghĩ cái gì đó. Nàng thấy vậy thì đập vai hán một cái

- Huynh nghĩ lung tung gì đấy?

Không có gì..nấu xong rồi à? - Lâm Mạnh Quân lắc đầu

- Ừ..ăn thôi..

Trên bàn trải đầy những món ăn, món nào cũng bắt mắt nóng hổi ngon lành, màu sắc đa dạng trông rất ngon miệng. Thủy Trúc vì ngại thân phận nên ý muốn ngồi riêng nhưng mà vì Sở Mộc Lan muốn hai tỷ đệ họ ngồi chung nên hai người ngồi cùng bàn. Lâm Mạnh Quân cũng không ý kiến, gắp một miếng cá cho vào miệng

- Nàng thật sự nấu đây à?- Ăn xong ngạc nhiên nhìn Sở Mộc Lan

- Huỳnh nghĩ sao?

- Chỉ là không biết một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc như nàng mà cũng biết nấu ăn, hơi có bất ngờ...

- Haha...- ta có thể nói ta không phải tiểu thư gì đó không?

Lâm Mạnh Quân luôn cảm thấy nàng không giống một vị công chúa chút nào. Người ta yêu điệu thực nữ, dịu dàng còn Sở Mộc Lan có vẻ khác người đôi chút, nhưng lại tinh nghịch đáng yêu. Có lẽ vì nàng đặc biệt như vậy nên hắn mới thích nàng đi..

- À..vừa nãy, sao ta về được vậy? Thủy Trúc em mang ta về à?- Sở Mộc Lan tỉnh bơ hỏi

- Cái này..không phải em. Là do tỷ ngắt đi, huynh ấy bế tỷ về...- Thủy Trúc e dè nói, công chúa à người nghĩ em người từ trên núi cao về được sao?

- Huỳnh? - Sở Mộc Lan ngạc nhiên nhìn Lâm Mạnh Quân, ừ uôi..

- Nàng về sau ăn ít đi! Ta bế nàng sắp gãy tay rồi..- Lâm Mạnh Quân mặt không đổi sắc nói, thực ra là đang nghĩ mai sau phải cho nàng ăn nhiều chút, hắn bế nàng mà còn tưởng cầm ngon cò, nhẹ không gì nói nổi

- Ngươi..ta mới không có nặng! - Sở Mộc Lan nghiêng răng

Thủy Trúc ngồi một bên nhin cười, vị hoàng tử này nhất định đã thích công chúa rồi nha. Rõ ràng vừa rồi trên núi còn bảo nàng ăn gì mà nhẹ vậy, sau này phải bồi bổ nhiều không là ra gió là bị thổi đi mất. Dã Đường ngồi một bên mặt không đổi sắc nhưng mà đôi mắt hình như có gì đó nghịch ý với Lâm Mạnh Quân...

- Nàng không muốn biết vì sao mình bị ngắt à?

- Huỳnh nói thì nói không nói ta đi hỏi người khác..- Sở Mộc Lan nhàn nhạt nói

- Loài hoa nàng nghĩ nó tên Huyết Lệ, loài hoa này nó sẽ khiến người nghĩ sinh ra ảo giác, người có nội công thâm hậu đến mấy cũng không thể chống lại. Một khi rơi vào ảo cảnh, người bị trúng sẽ thấy những điều đáng sợ nhất của đời mình, sau đó sẽ rơi vào trạng thái tuyệt vọng nhẹ thì hôn mê sâu nặng thì tự tử, không thì nửa tỉnh nửa mê chém giết mọi người xung quanh. Tuy độc như vậy nhưng nó lại chữa được tất cả các loại bách độc, người mà dùng nó làm thuốc bổ thì bách độc bách xâm, tuổi thọ kéo dài lâu, ngoài ra nghe nói nó còn giúp khôi phục hoàn sinh vì thế không ít người cất công đi tìm nó nhưng một đi không trở về, cũng có người may mắn về được nhưng lại điên điên khùng khùng không lâu sau thì chết...- Lâm Mạnh Quân thuật lại lời nói của ông lão cho Sở Mộc Lan nghe

Lúc nghe xong hắn cảm thấy rất lo cho nàng nhưng may thay ông ta cho nàng uống một loại thuốc gì đó nên nàng không sao, lúc ấy hắn mới yên tâm nhưng đồng thời cũng thắc mắc vì sao hắn cũng nghĩ mà không bị rơi vào ảo cảnh. Ông lão nói hắn là một người trong số hàng vạn người không sao khi nghĩ thấy hương thơm của hoa Huyết Lệ..

- Hà..? - Sở Mộc Lan ngạc nhiên, vậy lúc đó..

- Nàng không sao, ông ta cho nàng uống viên thuốc gì đó rồi. May là có ông ta chứ không bây giờ không biết nàng thành cái dạng gì rồi..

- Ừm..

Sở Mộc Lan cười cười, đầy mắt che dấu nỗi khó hiểu. Chẳng lẽ lúc đó giấc mơ bị đứt đoạn là do ông ta sao? Thật ra khi ngắt đi, Sở Mộc Lan có rơi vào ảo cảnh. Nàng thấy mình đứng ở một khuôn viên của phủ nào đó, xung quanh có rất nhiều hoa tươi rất đẹp, hồ nước bên cạnh trong xanh mát lạnh, nhưng hàng có mấy chục người làm chạy toán loạn họ hình như không thấy nàng, họ cứ chạy loạn xạ rồi kêu kéo nhau chạy thật nhanh không là chết, rồi cái gì mà mau mau đi nhanh không là bị liên lụy. Sở Mộc Lan nghe thấy tiếng hét phát ra ở phía xa nên đi thẳng ra đó. Trước mắt nàng chỉ có màu đỏ của máu, vài cái xác chết nằm chồng chồng lên nhau, vài tên lính của triều đình đang trời lấy một người đàn ông đã già nhưng ăn mặc rất cao quý, bên cạnh là một người phụ nữ khá trẻ trông xinh đẹp..

Hai người họ không ngừng la hét, kêu ca nhưng Sở Mộc Lan lại không nghe thấy rõ họ nói cái gì, chỉ thấy một tên cao to chắc là đội trưởng tát người phụ nữ kia khiến bà ấy học máu rồi ngất lịm. Người đàn ông kia hoảng sợ kêu gọi bà ấy nhưng không được, ông ta chửi đấm lính kia. Hình như bắt đầu với câu chửi của ông tên đội trưởng cầm roi quất vào ông một cái, miệng ông ta phun ra một ngụm máu nhưng lại xuất hiện một nụ cười khinh bỉ. Sở Mộc Lan loáng thoáng thấy ông ta nói dù có làm mà cũng không tha cho vương triều Nguyên thị...Nói xong câu nói ấy ông ta ngắt đi, tên lính kia quá tức giận quát cho ông vài cái rồi sai người khiêng cả hai đi..

Sau khi họ đi hết, Sở Mộc Lan mặt trắng bệch cảm thấy ngực đau không tả nổi, bỗng dưng có một thiếu nữ tầm mười năm mười sáu tuổi chạy ra, nàng ấy quỵ sụp xuống khó như mưa, hết ảm lên vừa lúc trời đang trong xanh bỗng nổi dông, gió mạnh cuốn bay tất cả, trời mưa to xiết chặt lấy trái tim của nàng. Sở Mộc Lan thấy nàng ấy nắm chặt một miếng ngọc màu trắng trong tay, cảm phần nổi

- Thiên hạ này có một ngày ta nhất định sẽ khiến nó tan thành mây khói, vì nó không xứng để tồn tại trên thế gian này..

Sấm vang đầy trời, mưa to trôi đi dòng máu đỏ trên sân..

Sở Mộc Lan thấy loáng thoáng phía xa một nam tử cầm ô chậm rãi đi tới nhưng đúng lúc nhìn kỹ khuôn mặt của hắn thì Sở Mộc Lan chỉ còn thấy màu đen của màn đêm u tối. Tiếng hét, tiếng cầu xin, tiếng chửi rủa vang lên trong không gian u tối khiến nàng bất giác rung mình kinh hãi, Sở Mộc Lan có thể cảm nhận được khung cảnh đó nhất định sẽ đầy máu me, sẽ rất đáng sợ.. Trước khi tỉnh lại Sở Mộc Lan nghe được một giọng nói trong trầm thấp vang lên

- Vong xuyên thủy kiếp trước ngươi đã uống nhưng mà kiếp này ngươi lại muốn nhớ lại vậy thì đừng hỏi hận, luyến tình ngàn năm vạn kiếp đau thương..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nước Mắt Của Ta Vì Chàng Mà Hóa Thành Máu..

Đêm..

Gió thổi vi vu qua từng kẽ lá, lay động những giọt sương lấp lánh. Trăng tỏa sáng trên cao, ánh trăng nhẹ nhàng áp rung động lòng người. Sở Mộc Lan không ngủ được liền mở cửa đi ra ngoài, ngồi xuống bộ bàn ghế đá ở sân, Sở Mộc Lan nghĩ lại mấy lời nói của ông lão kia, rốt cuộc vì sao ông ta lại nói vậy. Bức tranh của ông ta cùng bức họa trong phòng của nàng nhất định có liên quan đến nhau, nó cũng liên quan đến nàng..

Vì là ban đêm lại ngồi một mình ngoài này nên Sở Mộc Lan rất nhạy cảm, nàng thấy một bóng đen chạy vụt qua trong rừng sâu. Nghi ngờ là lâm tặc, Sở Mộc Lan chạy theo hắn vào rừng. Người kia cũng biết nàng chạy theo nên khẽ nhú mào phóng nhanh hơn, Sở Mộc Lan chạy theo hắn một lúc rồi mất dạng lúc này nàng mới nhận ra mình bị lạc trong rừng..

Chính là bị lạc đây..

Sở Mộc Lan đen mặt, hôm nay ra ngoài bằng chân nào đấy, đen vl. Tuy nàng hay đi cắm trại qua đêm trong rừng, cũng hay mấy trò vào ban đêm nhưng đây là hiện đại, là thời đại của công nghệ thông tin nhưng hiện tại đâu phải. Lúc trước đi chơi luôn mang điện thoại theo nhưng mà ở đây làm gì có điện thoại, là bản mà xác định phương hướng. Phải biết Sở Mộc Lan từ nhỏ rất ngu về đường đi, đi đâu xa là phải có GPS không thì bản đồ chứ là lạc ngay. Hồi nhỏ có lần đi siêu thị với mẹ, mẹ dẫn đứng yên ở đây nhưng do bản tính ham chơi tò mò nàng liền đi khắp nơi dẫn đến đi lạc, nhưng được cái thông minh là nghĩ đi hướng ngược lại. Cuối cùng cũng chẳng biết mình đi hướng nào nữa, đâm ra lạc hướng..

Sở Mộc Lan đau khổ khóc không ra nước mắt, ai mượn tính tò mò làm gì bây giờ thì lạc luôn rồi. Cũng may với nhiều năm kinh nghiệm đi rừng ngủ qua đêm nên nàng mới không sợ, chứ vào người khác chắc giờ kêu cha gọi mẹ lên rồi. Sở Mộc Lan đi được một quãng xa, bỗng cảm thấy đằng sau có người đi theo. Theo quán tính nàng chạy nhanh, nhưng tốc độ người kia chạy còn nhanh hơn chẳng mấy chốc đã đuổi kịp nàng. Sợ hãi, trán nàng đầy mồ hôi không ngừng cầu nguyện trong lòng, chân cứ chạy. Cuối cùng bị vấp ngã, Sở Mộc Lan kinh hãi nhìn kẻ đang từ đi lại gần mình..

Dưới ánh trăng mờ nhạt, khuôn mặt Lâm Mạnh Quân hiện lên đầy vẻ lo lắng, Sở Mộc Lan thở ra một hơi

- Lâm Mạnh Quân, sao huynh ở đây?

Tại ngôi nhà sàn nhỏ..

Ông lão nhìn lên mặt trăng thờ dài, rồi mở cửa ngồi ở phòng khách rót trà uống

- Con đến đây rồi thì đi ra đi.

Một nam nhân áo đen từ ngoài đi vào cung kính nói

- Sư phụ..

- Con ngồi đây uống trà đi, ta lấy cái này cho con..

Nam nhân kia hơi khó hiểu nhưng cũng ngồi xuống ghế rót cho mình ly trà. Lúc sau ông lão mang tới một chậu cây có trồng một cây hoa đỏ rực rất đẹp, lão đặt chậu cây xuống bàn nói với nam nhân ngồi đối diện

- Con mang về đi, hy vọng con không hỏi hận..

- Sư phụ, người...- hấn ngạc nhìn sư phụ mình
- Nhân sinh không ai biết trước điều gì, Thành nhi...con rất giống phụ thân mình, một đời chung tình nhưng mà...- lão thở dài u buồn
- Vì nàng ấy...- hấn cười, nụ cười đau buồn luyến tiếc
- Được rồi, cây Huyền Lệ này ta tặng con, hi vọng con không hối hận với những gì mình đã làm ngày hôm nay...- lão xua tay
- Sư phụ, người cũng đã nói nhân sinh không ai biết trước điều gì mà...Dù nàng ấy có ra sao, có gặp chuyện gì chỉ cần Thương Thành con còn sống con nhất định bảo vệ nàng ấy thật tốt. Kiếp trước vì nàng mà không uống Vong Xuyên thủy không phải vì điều này sao...- hấn chua chát nói

Nhìn bóng lưng hấn khuất dần trong màn đêm, lão thở dài. Thương Thành, cậu bé được cha hấn gửi ở chỗ lão để sinh sống, tránh xa cuộc chiến gia tộc đầy khốc liệt. Hấn từ nhỏ đã theo lão, lão tất nhiên biết chuyện kiếp trước của hấn, nhưng mà...tình duyên chưa dứt, hấn bỏ đi trở thành thủ vệ của Sở Mộc Di. Lão biết hấn yêu nàng ta nhưng mà hấn có hiểu hay không hai người dù có trải qua vạn kiếp vẫn không thể thành đôi..

Ngàn kiếp yêu nàng, ngàn kiếp đợi nàng...

Cuối cùng cũng vì chữ tình mà đau khổ...

Lão cười...

Sở Mộc Lan..

Kiếp này đừng vì tình mà phạm sai lầm như kiếp trước..

Thiên hạ nàng đã lật đổ nhưng cái giá phải trả là từ bỏ tình yêu của chính mình, kiếp này nàng sẽ chọn gì?

Lâm Mạnh Quân đưa Sở Mộc Lan về, hai người đều không ngủ được liền cùng ngồi ở ghế đá. Sở Mộc Lan vẫn luôn thắc mắc vì sao Lâm Mạnh Quân lại ở trong rừng nên đã gắng hỏi rất lâu. Lâm Mạnh Quân thấy nàng hỏi như vậy liền thở dài

- Ta đi gặp thủ hạ của mình, dù sao ở trong rừng cũng không có an toàn lắm đâu. Còn nàng sao lại chạy vào trong rừng?
- Ta...àì..chỉ là không có gì làm nên mới đi vào rừng khám phá chút thôi, ai mà biết lạc luôn...- Sở Mộc Lan phẩy tay, như đây là chuyện bình thường không có gì nguy hiểm cả
- Nàng..ban đêm một nữ tử đi vào rừng mà còn không biết nguy hiểm...- Lâm Mạnh Quân trừng mắt, nữ nhân này..

Sở Mộc Lan nhún vai vô tội làm Lâm Mạnh Quân càng tức giận hơn. Giả dụ khi ấy không phải là hấn mà là một kẻ háo sắc nào đó thì sao? Lúc ấy nàng phải làm sao? Nghĩ đến đây hấn không tự chủ mà sợ hãi. Nhìn sang bên cạnh thấy Sở Mộc Lan ngẩng đầu chăm chú nhìn mặt trăng, hấn mỉm cười

- Có muốn nghe chuyện không?
- Ân...- Sở Mộc Lan gật đầu

Ngày xưa ở một ngôi làng nhỏ có một cô gái rất xinh đẹp, nụ cười của cô ấy tựa như hoa mẫu đơn đẹp kiêu diễm khuynh đảo chúng sinh, tên cô ấy là Vân Yên. Hồng nhan bạc mệnh, lam nhan họa thủy vì nhà nghèo mà phải bán mình vào kỹ viện kiếm tiền trả nợ cho cha. Nghe đồn có mỹ nữ xinh đẹp, kinh tài tuyệt diễm tình thông cảm kì thi họa, một vị vương gia vì con gái yêu quý của mình mất sớm nên nhận nàng ta làm nghĩa tử. Cha mất, Vân Yên không muốn tiếp tục cuộc sống như này liền chấp nhận. Huynh đệ đều rất yêu thích nàng, các di nương trong phủ cũng không ghét bỏ nàng, cuộc sống hạnh phúc đơn giản..

Trong một lần vào cung dự yến tiệc, nàng ngẫu nhiên đổi một câu thơ liền được phong công chúa, ai nấy đều kinh hi thay. Tưởng chừng hạnh phúc vẹn toàn nhưng ngờ đâu đây chỉ là trong chốc lát, đất nước bị chiếm đóng nhà tan cửa nát, Vân Yên phải lưu lạc khắp nơi. Vì xinh đẹp, Vân Yên suýt mấy lần bị đưa vào chốn lầu xanh lần hai. Phải lưu lạc ở nơi đất khách quê người Vân Yên khó bảo toàn mạng sống, nàng được một nam nhân cứu giúp. Hấn là hoàng tử tôn quý, người người ngưỡng mộ. Hấn giúp Vân Yên có một cuộc sống tốt hơn, nàng theo hấn học đủ loại võ nghệ trải qua bao gian nan, từng có lúc đã chết nhưng họ lại vượt qua cùng nhau. Hấn yêu nàng, cưới nàng làm hoàng tử phi. Hấn được chọn làm thái tử, nghiễm nhiên lên ngôi hoàng đế, nàng trở thành hoàng hậu cai quản lục cung..

Tuyển phi, thêm ba phi tần vào cung, tình cảm của hấn tất nhiên bị san sẻ không ít, nàng dĩ nhiên không còn chiếm vị trí độc quyền. Hậu cung là nơi tàn khốc hơn cả chiến trường, vì lấy ân sủng mà từ những cô gái ngây thơ thuần khiết trở thành những kẻ không từ thủ đoạn, hãm hại lẫn nhau. Vân Yên từ một vị hoàng hậu được ân sủng nhất sau một đêm liền bị đẩy vào lãnh cung lạnh lẽo vì bị gán tội là yêu ma hãm hại hoàng đế. Hấn đến thăm nàng đúng một lần, khi ấy thấy nàng gầy xơ xác, ốm yếu nhưng vẻ xinh đẹp vẫn không phai mờ, vẫn kiêu diễm như ngày nào. Hấn từng hỏi nàng có khóc có hận hấn, nàng chỉ nói

- Nước mắt của ta vì chàng mà hóa thành máu..

Đó cũng là lần cuối cùng hấn gặp nàng. Bệnh nặng, Vân Yên chết. Ngày người ta thấy thi thể của nàng nằm trên giường thì phía chân giường có mọc một

bông hoa đỏ rực kiêu diễm. Hoàng đế lấy lấy liền cầm lên ngửi, hân bị rơi vào ảo mộng, hân nhìn thấy lúc nàng nằm trên giường ho ra máu, thấy lúc nàng dùng máu của mình viết tên hân, thấy lúc nàng sờ bụng mình nói rằng nơi này từng có một sinh mệnh, thấy nàng hoài niệm quá khứ của hai người..

Khi tỉnh lại, hân hối hận không thôi, là đế vương nhưng ngay cả người mình yêu mà không giữ lại được thì làm đế vương có ích gì. Phụng vị vắng chủ, các phi tần tranh nhau đoạt vị nhưng không ai được ngay cả thị tẩm cũng không có cơ hội, quan lại trên triều ai mà nhắc đến việc lập hậu thì xác định chém đầu. Hân một đời yêu nàng, nhưng mà cái yêu của hân không bảo vệ được nàng. Hân trước khi chết đã bảo hãy đem tro cốt của mình cùng của nàng thả bay trên biển, vì nàng thích biển hân muốn nàng được đến nơi mình yêu nhất, muốn nàng hạnh phúc nhất...

Còn cây hoa kia không ai biết nó ở đâu, chỉ nghe người đời đồn đại nó chính là kí ức của Vân Yên. Ai ngửi phải mùi hương của nó liền lâm vào mộng cảnh thấy những điều tồi tệ nhất của đời mình, nó xuất hiện ở nhiều nơi thành từng khóm tuy rất đẹp nhưng không ai dám đụng vào đều chém chặt nó. Về sau có một vị thầy lang nhìn nhầm nó thành một vị thảo dược, không ngờ lại có tác dụng rất tốt chữa được bách bệnh. Tiếng đồn lan xa, mọi người thi nhau đi tìm nhưng mà nó đã không còn xuất hiện nữa, vài lần người ta thấy nó ở trên núi, trên núi tuyết muốn hái nhưng bị rơi vào ảo cảnh nên mất tích không ai tìm ra..

Huyết Lệ là tên của nó, giống như câu nói của Vân Yên " nước mắt của ta vì chàng mà hóa thành máu..", khi nhắc tới nó ai cũng nghĩ tới một mối tình yêu đẹp nhưng lại không kéo dài, giống như vị đế vương năm nào...

Lâm Mạnh Quân kể hết chuyện xong liền liếc nhìn Sở Mộc Lan, hân mỉm cười

- Hoa Huyết Lệ chính là cây hoa mà hôm nay nàng ngửi đấy..

- Nước mắt của ta vì chàng mà hóa thành máu..y như cái tên của nó. Chuyện buồn thật đấy..ái tình rồi cuộc cũng không bằng giang sơn, một kiếp hồng nhan bạc mệnh đau thương một đời..- Sở Mộc Lan nghĩ ngợi, câu cuối nàng nói hơi nhỏ nên Lâm Mạnh Quân không nghe thấy

- Đúng vậy. Ở Tây Liên bọn ta cũng có rất nhiều loài hoa đẹp, nàng muốn xem không?

- Muốn..- Sở Mộc Lan gật đầu, nàng có bà chị họ chuyên nghiên cứu các loài hoa nên bị lây theo

- Nhưng đây không phải Tây Liên, nàng chỉ có thể đến đó thôi. Ngọc Nhược Các của tiểu muội ta có rất nhiều loài hoa đẹp, nàng nhất định sẽ thích..

- Ta thích đi du ngoạn khắp nơi, nên nhất định sẽ tới Tây Liên..- Sở Mộc Lan gật đầu vui vẻ

- Một lời đã định...

- Một lời đã định...

- Khi nàng tới ta nhất định sẽ dẫn nàng đi khắp nơi, Tây Liên bọn ta có rất nhiều nơi đẹp..

- Được...

Một lời đã hứa, 3 năm chờ trong vô vọng..

Ở đây vài ngày, Sở Mộc Lan ngày càng thân thiết với gia đình của Thủy Trúc hơn, nàng cảm thấy Thủy Trúc thật hạnh phúc khi có một gia đình như vậy. Sáng hôm trở về, Sở Mộc Lan đưa Thủy Trúc một túi bạc bảo là cho gia đình cô ấy, dù sao sống trong rừng cũng rất khó khăn..

Ra đến bia rừng thì nguyên một đoàn lính đội ngũ chỉnh tề xếp hàng ở đấy. Nổi bật nhất chính là chiếc kiệu hoa xanh lam thêu hoa ở giữa. Thấy Sở Mộc Lan cùng Lâm Mạnh Quân đám lính đồng loạt hành lễ các kiệu, nàng xua tay bảo họ đứng dậy. Mãn được vén lên, Sở Mộc Di một thân xanh nhạt đi xuống

- Đại tỷ..- Sở Mộc Lan ngạc nhiên nhìn Sở Mộc Di rồi lại nhìn Lâm Mạnh Quân, chuyện gì vậy, huynh gọi cả tỷ ấy đến à?

Lâm Mạnh Quân khó hiểu, Sở Mộc Di nàng ta đến đây làm gì?. Sở Mộc Di nhìn Sở Mộc Lan giọng hơi trách móc

- Lan nhi, muội đường đường là một cảnh vàng lá ngọc sao lại tới những nơi như này sống? Lần sau không cho phép muội làm vậy nữa, nhờ may gặp chuyện gì thì sao?

Sở Mộc Lan lè lưỡi. Lâm Mạnh Quân nhin cười nhìn nàng, nói

- Công chúa không cần lo lắng quá! Ta cũng ở đây mà...

- Ta chỉ lo hai người thôi, hoàng tử là khách của bọn ta nhờ may gặp chuyện thì bọn ta biết ăn nói thế nào với Tây Liên hoàng đây..

- Được rồi, chúng ta chẳng phải vẫn an toàn sao? Về thôi...

Sở Mộc Di ngồi lên kiệu trước tâm trạng hơi buồn bực, Lâm Mạnh Quân hơi nhướn mày nhìn Sở Mộc Lan đang vô tội phía xa...

Chương 8: Học Vũ Đạo

Về tới Thanh Lam Cung, Sở Mộc Lan nằm ì ra giường. Haizz..sắp tới sinh thần hoàng hậu, chẳng lẽ không tìm được cái gì tặng cho nàng sao? Ca vũ...thôi, nhưng mà..Sở Mộc Lan đau đầu, định đi thay đồ trốn khỏi cung thì nghe thấy nha hoàn nói Sở Mộc Di tới thăm. Sở Mộc Lan biết chắc nàng ta nhất định hỏi chuyện của Lâm Mạnh Quân nên không muốn tiếp nhưng nghĩ lại liền cho vào, bây giờ mình mà đuổi nàng ta đi thì nàng ta nhất định sẽ nghĩ ngờ rồi suy nghĩ bậy bạ thì....

Sở Mộc Di đi vào, thấy Sở Mộc Lan nhàn nhã uống trà đọc sách. Sở Mộc Lan trông rất chuyên tâm, ánh mắt dán lên từng dòng chữ bầu không khí chợt im lặng như để nàng yên tĩnh vậy, không biết nhưng mà nhìn Sở Mộc Lan yên tĩnh chăm chú như vậy Sở Mộc Di chợt ghen tị. Muội muội này của nàng ta trước giờ thích yên tĩnh nhưng lại theo kiểu áp lực, người xung quanh cảm giác như sắp tắc tị, nhưng sau khi ngã cầu thang rồi tỉnh lại bỗng trở nên khác biệt hơn trước. Thích chạy nhảy xung quanh, tinh nghịch vui vẻ khác xa bộ dạng trầm ổn, lãnh đạm kia nhưng cũng vì thế mà hòa hợp với mọi người hơn, ai cũng nghĩ Sở Mộc Lan bị ma nhập nhưng nào dám nói ra. Có lẽ từ khi Lâm Mạnh Quân về đây lại gần gũi với Sở Mộc Lan nên Sở Mộc Di mới trở nên ghen tị với muội muội của mình đi..

Mãi đến khi nhện không nổi, Sở Mộc Di mới ho nhẹ vài tiếng Sở Mộc Lan mới bỏ sách xuống ngạc nhiên nhìn nàng ta

- Tỷ tỷ...

- Thấy muội chăm chú quá nên ta không làm phiền..- Sở Mộc Di đi tới ngồi xuống, liếc nhìn quyển sách kia, nó dạy từng các động tác múa, đầy mắt Sở Mộc Di hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng trở nên lạnh lẽo

- Muội xin lỗi, biết tỷ bị bệnh mà còn bắt tỷ chờ...- Sở Mộc Lan tự trách

- Không sao mà! Cơ mà muội chẳng phải rất giỏi về múa sao? Cái này..- Sở Mộc Di xua tay hơi khó hiểu hỏi

- À..tỷ biết đấy muội bị ngã cầu thang nên chân không còn như trước, nên muốn nghiên cứu vài điệu múa đơn giản chút tặng hoàng hậu...- Sở Mộc Lan cười cười, ta đâu thể nói ta không biết múa

- Mẫu hậu mà biết muội múa tặng người người nhất định sẽ thích...

- Chỉ sợ muội múa không còn như xưa, sợ rằng không được đẹp..

- Không sao hết..chỉ cần muội có lòng là được rồi..- Sở Mộc Di an ủi nàng

- Hi..

- Đúng rồi, mấy ngày nay muội ở nơi đó có gặp chuyện gì bất trắc không? Từ nhỏ muội đã sống trong cung sợ rằng..nếu muội có chuyện gì ta biết ăn nói với phụ hoàng như nào đây..

- Không mà..muội sống ở đó rất tốt, cũng rất vui nữa..bao giờ lại muốn đi nữa..- Sở Mộc Lan mắt sáng rực vui vẻ nói, chốn hoàng cung ngọt ngào này sao bằng nơi đó chứ

- Muội và cả tam hoàng tử đều bình an là tốt, nhờ may chàng ấy gặp chuyện thì Nam Sở chúng ta gánh không nổi đâu..

- Vâng vâng..- Sở Mộc Lan gật đầu, chung quy lại thì vẫn là tên đó quan trọng nhất

Sở Mộc Di ngồi lại nói chuyện với nàng một chút rồi bị nàng đuổi về dưỡng bệnh không là nặng thêm. Sở Mộc Lan nằm trên giường, dỡ vài trang dạy múa một chút rồi ngáp dài đi ngủ, mệt..Sở Mộc Di trên đường về Phong Thanh Cung thì gặp Hoa phi đang đi, nàng ta liền tới chào hỏi một chút

- Hoa phi...

- Đại công chúa không cần hành lễ, người thân mang bệnh nặng nên giữ sức khỏe một chút..- Hoa phi gật đầu mỉm cười

- Ta sẽ chú ý cảm ơn người quan tâm..

- Không có gì, ta định sang thăm tam công chúa một chút nhờ nàng vài việc không biết công chúa có gặp nàng?

- Ta vừa gặp muội ấy xong, muội ấy hơi mệt nên đã đi nghỉ rồi, tiếc thật...

- Đúng vậy..- Hoa phi thờ dãi rồi nói tiếp - Ta mới có được một khối ngọc trắng rất đẹp, lại chưa biết làm thành gì, nghe bảo đại công chúa muốn làm

một miếng ngọc tặng hoàng hậu nên hay ta tặng cho công chúa đi.

- Chuyện này..ta cũng có một khối rồi nên...

- Thôi mà..công chúa cứ nhận đi, dù sao ta trước giờ không thích dùng ngọc trắng cho lắm nên tặng công chúa cũng được..

- Vậy cảm ơn nương nương trước...

Hai người đi tới Liễu Hoa Các của Hoa phi. Đây cửa bước vào, Hoa phi để Sở Mộc Di tự nhiên. Căn phòng rộng rãi thoáng mát, hương hoa bay thoang thoang, màu vàng nhạt chủ đạo khiến căn phòng trở nên hài hòa hơn. Sàn đá hoa cương mát mẻ, cột dát vàng khắc hoa lá bốn mùa rực rỡ, bình phi thủy quý giá, trượng ngọc hiếm gặp, mỗi vật trong căn phòng này đều có giá lên trời, khắp căn phòng chỗ nào cũng đặt một loài hoa làm căn phòng thêm rực rỡ xinh đẹp, cách bài trí rất gọn gàng không tùy hứng mà đặt...

Sở Mộc Di cười lạnh trong lòng, được ân sủng như này nhất định sẽ không phải một nữ nhân ngu ngốc. Phải biết Hoa phi vào cung chưa được nửa năm đã được phong phi sau đó được ân sủng không ngừng vì thế nhà mẹ đẻ Hoa phi cũng có quyền hành trong tay nhiều hơn, một mình thu tóm gần hết binh quyền áp bức nhiều quan lại, một năm sau thì Hoa phi sinh ngũ hoàng tử đến tận bây giờ ân sủng vẫn không dứt có khi còn hơn cả hoàng hậu. Nhớ ngày xưa Đức phi vô tình nói một câu bảo rằng Hoa phi nhất định dùng bữa chú gì đó nên mới được ân sủng như vậy, sau đó câu nói đó được lan khắp cung truyền tới tai hoàng thượng, mà hoàng thượng rất tức giận liền cho Đức phi kia vào lãnh cung về sau bị bệnh mà chết ngay cả nhà mẹ đẻ cũng bị liên lụy không ít.

Hoàng hậu bản tính lương thiện không thích tranh giành ân sủng của hoàng đế nên ngày ngày tụng kinh niệm phật cầu phúc nhưng không vì thế mà bị ghét bỏ lãng quên ngược lại còn được hoàng đế quý mến. Hoa phi ban đầu được thay hoàng hậu cầm quyền cai quản lục cung nhưng chỉ làm vài năm rồi xin cùng hoàng hậu cầu phúc nhân gian, hiện giờ Liên phi một mình nắm giữ hậu cung.

Nhìn bên ngoài yên ổn vậy thôi, chứ ai biết bên trong khốc liệt như nào...

Hoa phi mang một hộp gỗ ra đặt lên bàn. Hộp gỗ khá lớn làm bằng gỗ lim nghìn năm, bên ngoài khắc hoa cúc nở rộ đẹp đẽ. Hoa phi mở ra, bên trong có một khối ngọc màu trắng rất đẹp đang tỏa sáng. Sở Mộc Di chạm tay vào nó thấy hơi lạnh lạnh liền hỏi

- Khối ngọc này hình như hơi lạnh...

- Công chúa đừng coi thường nó, tuy hơi lạnh như lại có tác dụng hạ nhiệt rất tốt nhất là trong mùa hè này đây. Hôm qua ta ngẫu nhiên có được nó, không biết làm gì cả mà để yên thì phí quá. Ta định lấy nó làm quà tặng cho hoàng hậu nhưng mà bên ta có một miếng rồi nên thôi.

- Vậy thì cảm ơn nương nương...- Sở Mộc Di vui vẻ, cảm khối ngọc này làm thành một miếng tặng cho mẫu hậu thì nhất định người sẽ vui

- Không có gì, khi ta mới vào cung hoàng hậu cũng giúp ta không ít nên bây giờ tặng cho con gái tỷ ấy một món quà cũng không có gì cả...

Sở Mộc Di cười cười, ôm theo chiếc hộp về Phong Thanh Cung

Sau khi ngủ một giấc thoải mái, Sở Mộc Lan vươn vai đứng dậy gấp một cái rở dãi. Nàng thay cho mình một bộ y phục màu tím nhạt gọn nhẹ dễ hoạt động. Nhớ lúc đầu tới đây mấy cái y phục rườm rà nhiều lớp này khiến Sở Mộc Lan đau đầu không thôi, đi vài bước là ngã nên Sở Mộc Lan cố gắng khiến y phục của mình gọn nhẹ nhất có thể, may là vị công chúa này thích màu nhạt lại thanh nhã nên Sở Mộc Lan không khó khăn trong việc chọn đồ khi ra ngoài

Thay đồ xong Sở Mộc Lan đi tới Vũ Ngọc Viện gặp bà ma ma ở nơi ấy. Bà ta thấy nàng thì hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng hành lễ

- Công chúa..

- Được rồi..Thanh ma ma, ta có thể nhờ bà vài việc không?

- Công chúa cứ nói..

- Ta muốn nhờ bà dạy múa..

- Dạ..? - Thanh ma ma tròn mắt nhìn Sở Mộc Lan, do trời nắng quá to nên mình bị ảo giác sao? Tam công chúa vậy mà nhờ mình dạy múa! Dạy múa đây!!!

- Bà chắc cũng biết ta bị ngã cầu thang nên chân của ta sợ rằng không được như trước nên..ta muốn nhờ bà dạy ta vài điệu múa đơn giản thôi đừng quá phức tạp, nhưng mà làm sao không quá nhạt. Dù sao sắp sinh thần hoàng hậu nên ta muốn múa tặng người một điệu...

- A..vâng, công chúa vào đi..- Thanh ma ma gật đầu, hóa ra là vậy cứ tưởng...

Vũ Ngọc Viện là nơi chuyên dạy con cháu hoàng thất cầm kì thi họa, vũ đạo cùng nhiều thứ liên quan tới nữ công. Mỗi nơi đều có một người dạy riêng, họ đều là những người được chọn từ hàng nghìn người nên đều rất thanh chính liêm trực, dù là con cháu hoàng thất cũng không cần quan tâm ngay cả những tú nữ mới nhập cung đều ra về cậy quyền không chịu học tập đều bị họ chỉ trích đủ điều, có người nói với cha mình nhưng cuối cùng chính là

không còn cơ hội tiến cung trở thành phi...

Sở Mộc Lan đi vào sảnh chính, nơi này rất rộng, nguyên cái sân khấu cũng đã rộng vài thước, được lát sàn gỗ. Xung quanh bày những dụng cụ cần thiết, mỗi đồ vật trong đây đều được làm bằng những vật liệu quý giá, được bày trí rất gọn gàng đẹp mắt..

Thanh ma ma dẫn Sở Mộc Lan đến gặp một vị khác. Bà ta chừng hơn 40 trông rất nghiêm nghị, nhìn thấy Sở Mộc Lan bà ta liếc nhìn từ đầu tới chân rồi quay sang hỏi Thanh ma ma

- Đây là..

- Tam công chúa, cô ấy muốn học vài điệu múa đơn giản để tặng cho hoàng hậu vào sinh thần của người..- Thanh ma ma nói rồi quay sang nàng - Đây là Tú ma ma, người sẽ dạy cho công chúa...

Nhờ ma ma...- Sở Mộc Lan gật đầu

- Ủ, công chúa theo ta đi thay đồ..- Tú ma ma gật đầu một cái không lạnh không nhạt nói

Sở Mộc Lan đi theo bà ta, nàng thay một bộ y phục màu trắng ôm sát người. Thấy nàng không bỏ khăn che mặt Tú ma ma cũng không nói gì nhưng đáy mắt rõ ràng là hơi tức giận. Bà ta tuân một tràng

- Vì chân công chúa không được tốt nên ta sẽ dạy cô một điệu phù hợp nhất. Nó tên Hoa Vũ Sương, khá đơn giản nhưng cũng rất đẹp. Chỉ có vài động tác hơi khó chút hy vọng công chúa học tập nghiêm chỉnh, ta cũng không vì người là cành vàng lá ngọc mà nhẹ tay, ai vào đây đều theo quy củ cả không ai ngoại lệ hết. Ta sẽ chỉ làm ba lần, công chúa nhìn cho kĩ.

Tú ma ma làm vài động tác đơn giản, Sở Mộc Lan nhìn chăm chú. Nó khá dễ nên nàng nhanh chóng tiếp thu, lần đầu tiên nàng thấy vũ đạo dễ dàng như vậy, thật sự không khó lắm. Làm xong, thấy Sở Mộc Lan chăm chú nhìn Tú ma ma khá vui vẻ, hiếm thấy vị công chúa nào chăm chú như vậy hầu hết những người bà dạy đều thanh cao ra vẻ, không chú tâm dẫn đến không được đẹp rồi quay sang bảo bà dạy không tốt..

- Công chúa làm lại đi...- tuy vậy nhưng Tú ma ma dĩ nhiên vẫn phải xem như nào đã

Sở Mộc Lan gật đầu, tay theo điệu chân uyển chuyển di động, lần đầu múa nên không được đẹp cho lắm nhưng vẫn rất tốt làm Tú ma ma hài lòng. Tiếp sau đó bà dạy nàng hết bài, Sở Mộc Lan tiếp thu khá nhanh nên nhanh chóng học tập hết, chỉ cần luyện thêm vài buổi nữa thôi..

- Cảm ơn ma ma..- Sở Mộc Lan vui vẻ nói, buổi học khá nhẹ nhàng nàng cũng không bận tâm nhiều

- Không có gì, công chúa chỉ cần luyện thêm là được...- bà hơi ngạc nhiên một chút rồi xua tay, lần đầu tiên có người cảm ơn bà..

Đi tới sảnh chính thì nghe thấy tiếng đàn vang lên, Sở Mộc Lan cùng Tú ma ma ngoảnh lại. Một nữ tử tầm 17 tuổi đang ngồi đánh đàn, đôi tay trắng ngần khẽ lướt nhẹ trên từng sợi dây đàn khiến nó phát ra âm thanh trong trẻo, cao vút theo từng ngón tay. Sở Mộc Lan đứng hồi lâu, tiếng nhạc khiến nàng như nhớ điều gì đó..

Năm tháng trôi qua mau giống như một cơn gió..

Bao nhiêu chuyện xưa nay chỉ còn là rung động..

Liệu ai có thể chưa từng hối hận chưa từng lệ rơi..

Yêu hận đan xen không ngừng luân hồi..

Gặp nhau rồi lại xa nhau, có ai lại không đau lòng..

Biết bao nhiêu bắt đầu dĩ vãng ở trong lòng..

Hoa tàn rồi lại nở, xuân đi thu lại đến..

.....

- Công chúa người thấy sao? - Tú ma ma thấy nàng ngần người liền hỏi

- Hơi buồn...- Sở Mộc Lan như thoát khỏi cơn mê liền cười

- Người muốn đàn thử không?

- Đàn...?

Sở Mộc Lan đen mặt, nàng không biết đàn bắt quả chỉ hơi hứng thú một chút nhưng chưa bao giờ tiếp xúc với cây đàn chứ đừng nói đến đàn. Tú ma ma kéo nàng tới gần một cây đàn tranh, Sở Mộc Lan tò mò sờ vào. Cây đàn khá lớn, họa tiết xung quanh khắc rất tinh xảo kì công, dây đàn mềm dẻo nhưng rất chắc..

- Người thử đàn một khúc đi...

Không biết vì sao Sở Mộc Lan cảm thấy mình ngồi xuống, tay chạm nhẹ vào từng sợi dây, một cảm giác quen thuộc ủa về trong chốc lát..

Tĩnh..

Tiếng đàn vang xa cả sảnh, Tú ma ma nhìn nàng đầy kinh ngạc..

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tương Tư

Hóa thành gió, hóa thành mưa, hóa thành xuân đến bên người..

Mộng như thanh, mộng như ảnh, mộng xa xăm vụt khỏi tầm tay..

Hóa thành gió, hóa thành sương, hóa thành mây đến bên người..

Nhớ nhưng tựa biển, luyến lưu tựa thành, tư niệm xa xôi không thể thành hiện thực..

Người hỏi nước Tây Hồ đã mang đi bao hương sắc của người xưa..

Thời gian đã đi không trở lại, lời thề son sắt để lại cho ai?

.....

Sở Mộc Lan không biết vì sao mình có thể đánh đàn, nàng chỉ hay mình tựa như bản năng vậy, khúc nhạc này là do ngẫu nhiên nhưng nó lại hợp với tâm trạng nàng. Lời nhạc tựa lời tương tư u buồn tận đáy lòng khiến mọi người xung quanh đều cảm động, có người nhận ra mình khóc liền vội lau đi nước mắt, vài người khác còn đang trầm mê trong tiếng đàn của nàng, tiếng đàn như một loại bùa mê khiến người khác nghe một lần nhớ mãi không quên..

Không gian im lặng chỉ còn tiếng đàn đang vang vọng, Sở Mộc Lan nhìn thấy mọi người vẫn im lặng theo dõi tựa hồ còn muốn nghe nữa, hơi ngạc nhiên rồi nói

- Sao vậy? Không hay sao?

- Không...còn chưa người đàn rất hay, ta bị tiếng đàn của người làm suốt khóc rồi nè..- Tú ma ma xoa tay, từ trước tới giờ bà chưa nghe điệu nhạc nào buồn như vậy, nó ẩn chứa nỗi buồn sâu thẳm không lối thoát tựa như một khi yêu là không thể rời khỏi

- Đúng vậy...- ai nấy đều gật đầu thừa nhận

Sở Mộc Lan cười cười, nàng cũng không biết vì sao mình lại đàn khúc nhạc ấy nữa. Một người lên tiếng hỏi

- Còn chưa khúc nhạc ấy tên gì vậy?

- Khúc nhạc này sao? Ta ngẫu nhiên đàn thôi, cũng chẳng biết nó tên gì nữa..- Sở Mộc Lan nhún vai

- Oa...- ai cũng ngạc nhiên, khúc đàn hay vậy mà chỉ là ngẫu nhiên đàn thôi đấy

Tú ma ma nhìn Sở Mộc Lan đầy kinh ngạc nhưng cũng có chút u sầu. Khúc nhạc này Sở Mộc Lan chỉ tùy hứng đàn vậy mà lại vang lên nỗi tương tư u buồn ngàn năm của một người con gái, giống như chính nàng đã trải qua vậy, tiếng nhạc phải mang biết bao thể thương trong đó, lời nhạc tựa như một kiếp tương tư nhưng tất cả lại hóa ảo mộng.. Tiếng nhạc u buồn, khiến Tú ma ma nhớ đến một cây hoa tên Huyết Lệ, đau khổ một đời cuối cùng thứ nhận lại chỉ là những giọt nước mắt đã hóa thành máu. Dưới tấm khăn kia không biết sẽ là một khuôn mặt như nào, nếu khuyên quốc khuyên thành, hoa nhường nguyệt thẹn, kiều diễm xinh đẹp thì có lẽ một kiếp hồng nhan bạc phận, lam nhan họa thủy tương tư một đời, vạn kiếp u sầu..

Lâm Mạnh Quân đứng ngoài cửa nhìn nàng mỉm cười, nhưng lại có chút buồn bã. Hắn biết, biết khúc đàn đó chỉ là nàng tùy hứng đàn nhưng mà hắn lại cảm thấy nàng đang yêu một ai đó, yêu rất sâu đậm nhưng chỉ là tương tư vô vọng không lối thoát..

Lâm Mạnh Quân tới Thanh Lam Cung tìm nàng thì Thủy Trúc nói nàng tới đây, hắn liền đi đến. Vừa tới trước cửa thì nghe thấy tiếng đàn, tiếng nhạc trong trẻo nhưng lại âm trầm buồn bã, tò mò hắn mới thấy nàng đang đánh đàn. Tay nàng lướt trên từng sợi dây đầy mềm mại uyển chuyển, ánh mắt nàng không biết vì sao hắn thấy buồn buồn. Nàng lặng yên đánh đàn, xung quanh tất cả như bị kéo vào khúc nhạc cả hắn cũng vậy, hắn trầm mê trong tiếng nhạc của nàng, đến khi tiếng nhạc dứt mà hắn vẫn chưa tỉnh. Tiếng nhạc còn sót lại trong không gian khiến hắn lưu luyến..

Tương tư u sầu vạn lần đau...

Biết người không màng nhưng ta vẫn hy vọng..

Phù dung hoa nở rồi hoa tàn..

Yêu người có sao vẫn mãi yêu?

Lâm Mạnh Quân đi vào nói với nàng

- Cảm nghệ của nàng thật không chê đâu được...

- Hoàng tử...- đám người kia vội hành lễ, vài nữ nhân thấy hấn anh tuấn không lưu không nhận được mà đỏ mặt cúi xuống

- Huỳnh tới đây làm gì? - Sở Mộc Lan đứng dậy đi tới, có lẽ ngồi lâu quá cộng với việc vừa rồi tập liên tục nên nàng đứng không vững suýt thì ngã may có Lâm Mạnh Quân đỡ lấy

- Cần thận chút..- hấn ôm eo nàng, cả người áp sát vào nàng

- Cảm ơn...- Sở Mộc Lan gạt đầu đứng cho vững rồi bỏ tay hấn ra, nàng là người hiện đại nên mấy chuyện này cũng không kì thị nhưng đám người phía xa thì ngạc nhiên

Lâm Mạnh Quân thấy nàng đẩy ra thì thấy hơi trống rỗng, tâm trạng buồn bức đôi chút nhưng cũng không biết vì sao nữa, thấy hơi khó chịu. Hấn gương cười

- Nàng xong rồi phải không? Về thôi, ta muốn cho nàng xem cái này...

- Ủ...

Bóng hai người khuất dần, đám người trong Vũ Ngọc Viện lúc này mới ồn ào bàn tán

- Oa..nhìn hai người xứng đôi thật đấy..

- Nhìn hoàng tử đỡ công chúa của chúng ta mà xem, ánh mắt rõ ràng là rất lo lắng nhưng lại đầy yêu thương..

- Vị hoàng tử này nhất định là có tình ý với công chúa nha..

.....

Thanh ma ma thấy Tú ma ma không nói gì chỉ thấy trong mắt bà ấy đầy nỗi ưu phiền, bà liền hỏi

- Sao vậy?

- Thanh ma ma, bà có thấy vị tam hoàng tử này rất yêu thích công chúa không? Lúc mà y đỡ công chúa trông rất lo lắng, lúc mà công chúa đẩy y ra gương mặt y lại hiện lên nỗi thất vọng, ta sợ..- Tú ma ma trầm ngâm nói

- Sợ? Bà sợ gì chứ? Y yêu thích công chúa là một chuyện tốt chứ sao? Công chúa năm nay cũng thập thất xuân, lấy chồng cũng là bình thường, trong cung lại có hi sự chứ sao?

- Không, ta tin chắc hai người này sẽ không thành đôi..- Tú ma ma lắc đầu

- Hừm..?

- Bà có nghe câu hồng nhan bạc mệnh lam nhan họa thủy chưa? Công chúa của chúng ta sợ rằng..

- Bà nói linh tinh gì vậy? Công chúa sao có thể, hoàng thượng sủng ái nàng như vậy chẳng lẽ để nàng rơi vào kiếp hồng nhan ấy chắc. Mà sao bà...-

Thanh ma ma nghi ngờ hỏi, hồng nhan, công chúa đeo khăn như vậy sao Tú ma ma biết dung mạo nàng như nào? Chẳng lẽ bà ấy nhìn thấy rồi- Ta đâu có mắt mù. Sống trong cung mấy chục năm, nổi lần tuyển tú nữ ta lại không biết ai xinh ai xấu sao? Tam công chúa nhất định là một mỹ nữ, hơn thế lại kinh tài tuyệt diễm, sắc nước hương trời khó ai bì nổi..

- Thật sao? Chắc nàng rất giống cái tên, giống tựa hoa mộc lan ấy..

- Không đâu..- Tú ma ma thở dài, mắt nhìn vào nơi nào đó không xác định - Nàng giống hoa Huyết Lệ hơn..

Thanh ma ma đầu đầy dấu chấm, hoa Huyết Lệ? Là hoa gì vậy? Cái tên nghe thôi cũng đã đủ buồn..máu..nước mắt..

Sở Mộc Lan theo Lâm Mạnh Quân về Lưu Nghịch Các. Nơi đây khá yên tĩnh, cây cối xanh mát bóng râm tỏa khắp nơi, hồ nước trong xanh thì thoảng rung động bởi những cơn gió nhẹ lướt qua. Sở Mộc Lan lên tiếng

- Nơi này rất yên tĩnh, thật giống Thanh Lam Cung của ta..

- Thật à..ta trước giờ không thích ồn ào nên nô tãi ở đây cũng không có nhiều, chỉ có vài người quét dọn rồi sai vặt thôi, nhiều người quá đôi khi cũng là cả một vấn đề...- Lâm Mạnh Quân gật đầu, đúng hơn hẳn không thích có quá nhiều người ở chỗ của mình

Hai người đi vào thư phòng của hắn, căn phòng mang một màu lam mát mẻ. Đồ đạc khá đơn giản nhưng giá trị thì cũng không phải nhỏ, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, giá đầy sách toàn về những cái gì đó mà Sở Mộc Lan không thể hiểu nổi. Đi tới gần bàn Sở Mộc Lan thấy một chậu hoa lưu ly màu xanh lam nhỏ..

Sở Mộc Lan cúi xuống sờ nhẹ lên cánh hoa, rất mềm mại, mùi hương của hoa cũng rất dễ chịu khiến nàng không nhận được mà cười nhẹ. Nhiều bông nhỏ trồng chung một chỗ tạo thành một khóm nhỏ rất đẹp, năm cánh hoa nhỏ hình tròn bao bọc lấy nhụy hoa màu vàng trông rất bắt mắt..

- Xin đừng quên tôi..- Lâm Mạnh Quân đi từ phòng mình ra tay mang theo một chiếc hộp gấm khá to

- Hừm...? - Sở Mộc Lan nhìn hắn đầy nghi hoặc rồi lại nhìn cái hộp gấm kia

- Đó là ý nghĩa của hoa lưu ly đấy, lại đây ta tặng nàng cái này...- Lâm Mạnh Quân vẫy tay gọi nàng

Sở Mộc Lan tò mò đi tới xem xét. Bên trong hộp gấm là bộ y phục màu trắng thêu hoa lan cũng màu trắng bằng kim tuyến lấp lánh, phần eo được bao bọc bởi một đai lưng khâu hàng trăm châu nhỏ đẹp mắt đầy tinh xảo, chiếc áo lụa mỏng có thể nhìn xuyên thấu khoác bên ngoài dài đến tận chân váy. Vải lụa mềm mại tựa như sương, tà váy hơi mỏng nhưng rất kín đáo không quá tục, bao quanh bộ y phục như một làn khói mỏng khiến nó trở huyền ảo kì diệu...

Lâm Mạnh Quân thấy nàng đứng ngẩn hồi lâu tưởng rằng chiếc váy này có lẽ không đẹp nên nàng mới nhìn lâu như thế, hắn gắng hỏi

- Không đẹp sao?

- Không..bộ váy này thực sự rất đẹp, lần đầu ta thấy một bộ váy đẹp như vậy đấy..- Sở Mộc Lan lắc đầu nói, trong phòng của nàng có rất nhiều bộ màu trắng tuyệt đẹp nhưng nàng chưa thấy bộ nào mờ ảo như này, nó tựa như sương khói vậy

- Nàng thích là tốt rồi, tặng cho nàng đấy..- Lâm Mạnh Quân thở nhẹ

- Thật..thật à? - Sở Mộc Lan ngạc nhiên, cho nàng đấy!!!

- Thật..nhưng còn một thứ nữa..- Lâm Mạnh Quân rút ra từ trong người một cây trâm ngọc đưa cho nàng - Tặng nàng đấy, cái này ta tự làm không biết có hợp với nàng không nữa..

Cây trâm bằng ngọc màu trắng sờ vào rất lạnh, nhưng trong mùa hè này lại rất mát. Cuối đuôi có một khóm hoa mộc lan màu trắng đang bung cánh rất đẹp, giữa mỗi bông hoa đều có một viên ngọc nhỏ màu trắng, sợi dây kim tuyến lấp lánh buộc chặt giữa đuôi khóm hoa. Sở Mộc Lan mỉm cười

- Đa tạ huynh, ta thực sự rất thích, nhưng sao lại tặng quà cho ta hôm nay đâu phải sinh thần ta..

- Sắp tới sinh thần hoàng hậu rồi, nàng không phải cũng cần y phục sao? Đây coi như là quà ta tặng nàng đi..

- Nhưng..sao lại là ta? Ta có làm gì cho huynh đâu...

- Tặng quà cho bằng hữu mà phải cần lí do sao?

- Hi..được, ta nhận, cảm ơn huynh..- Sở Mộc Lan cười, trong lòng hơi phiền muộn, không biết có nên nói cho đại tỷ nghe không nữa

Lâm Mạnh Quân thở dài trong lòng, nàng thích là tốt rồi. Bộ y phục này là do chính tay mẫu thân hắn làm, đây là món quà bà làm cho con dâu của mình, là món quà dành tặng cho người hắn yêu. Lâm Mạnh Quân tặng cho nàng không phải vì hắn biết hai người ở kiếp trước đã gặp nhau, không phải vì thấy nó hợp với nàng, mà vì hắn thật sự thích nàng..

Lâm Mạnh Quân hẳn muốn một ngày nhìn nàng mặc hi phục tân nương, cùng hắn kết nghĩa vợ chồng (ad: hình như huynh ấy tính quá xa..)..Sở Mộc Lan nàng khi đó chắc sẽ rất xinh đẹp..

Sở Mộc Lan mang theo bộ y phục về Thanh Lam Cung, đặt nó xuống bàn nàng nằm dài ra giường. Hôm nay thực sự là rất mệt mỏi, mệt mỏi cả ngày cuối cùng cũng tập xong..

Sở Mộc Lan mơ thấy giữa một vùng hoa đào có một nữ nhân mặc huyết y đang múa. Huyết y đỏ rực bay trong gió, mái tóc đen dài mượt tùy ý phi vũ trong gió, ẩn hiện trong làn tóc là một bông hoa trắng muốt, tay nàng uyển chuyển múa theo điệu chân nhẹ nhàng xoay trên không trung. Từng động tác đều nhẹ nhàng xinh đẹp, khung cảnh trong rừng chỉ còn tiếng sột sột của váy ma sát với nhau, từng cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống bám vào tóc nàng, vương trên huyết y đỏ rực...

Kiều điểm xinh đẹp, thuần khiết như tuyết, dung mạo của nàng đẹp rực rỡ đập đổ vạn vật, ngao ngễ nhìn chúng sinh bên dưới, kiêu ngạo nhưng lại ôn nhu, hiền thực..Sở Mộc Lan đi gần hơn về phía nàng, chốc lát nàng hóa thành sương mà biến mất để lại một khoảng không gian tĩnh mịch, khói trắng bay lan tỏa tựa sương sớm mai, như mộng như thực...

Sở Mộc Lan cả kinh, hoảng hốt giật mình trong làn khói trắng, nàng lạc trong ảo cảnh không lối ra. Ngay đúng lúc đó, một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lấy tay nàng kéo nàng đi, đôi chân chạy thật nhanh. Ra khỏi làn khói mờ ảo, Sở Mộc Lan thấy bàn tay mình trống rỗng, đôi tay kia đã buông có sao nàng cảm thấy đau lòng, một nam nhân mặc nam trang đen tuyền quay lưng lại với nàng

Bóng lưng tưởng chừng như rất mạnh mẽ, vững chãi hô mưa gọi gió không hề gì nhưng Sở Mộc Lan thấy hần rất cô đơn, cả người hần toát ra hàn khí rất lạnh, lạnh lẽo xâm nhập vào trái tim của nàng khiến nó đau nhức..

- Người là ai?

Âm thanh trong trẻo của nàng vang lên, hần quay đầu lại. Chiếc mặt nạ đen che đi hơn phân nửa khuôn mặt của hần, đôi mắt đen đầy lạnh lẽo đáng sợ nhìn thẳng vào nàng. Tim đau, ngực khó thở, rốt cuộc nàng bị sao vậy?

- Mấy nghìn năm nay, ta chờ...cuối cùng nàng cũng đã gặp được nàng - hần mỉm cười nói, lời nói có chút thê lương nhưng lại đầy vui vẻ

Sở Mộc Lan cảm thấy đau đầu, hần...vì sao nàng cảm thấy hần lại quen thuộc vậy? Chờ sao..nàng lại hy vọng rồi vui vẻ như vậy? Hần rốt cuộc cùng nữ nhân kia là ai? Vì sao lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng, nam nhân này mỗi lần xuất hiện đều khiến nàng cảm thấy đau lòng, mất mát điều gì đó...

Trước mắt bỗng trở nên tối sầm, mở mắt ra nàng đã thấy mình đang ở trong phòng. Một mồi đi xuống giường, Sở Mộc Lan uống hớp nước rồi vô tình nhìn bức họa kia. Nam nhân trong bức họa cùng người xuất hiện trong giấc mơ của nàng thật sự rất giống nhau, hai người tựa hai mà một đều khiến nàng mỗi khi nhìn thấy lại đau lòng. Sở Mộc Lan đi tới, khẽ giật giật bức họa rơi xuống, nàng đặt nó trên bàn ngắm nhìn..

Cây tiêu trên tay hần thật sự nhìn rất quen mắt, ánh mắt hần rõ ràng là nhìn nữ nhân kia đầy ôn nhu, sủng nịnh mà nàng lại nghĩ hần nhìn mình. Khẽ vuốt ve lên khuôn mặt hần, cảm giác thân quen chợt ùa về trong chốc lát..

Sở Mộc Lan thở dài, vung tay định cất bức họa thì vô tình làm đổ chén nước đang uống dở nên bức tranh khiến nó bị ướt một mảng to đùng ở bên dưới. Hốt hoảng, nàng đang định kiểm khăn lau thì thấy chỗ đó bỗng ngưng tụ khô lại còn hiện ra vài dòng chữ. Sở Mộc Lan nhìn chăm chú, một giọt nước mắt khẽ rơi..

"Liễu Nhục, hẹn gặp lại kiếp sau kiếp sau sau nữa. Ta Dạ Tuyết Phong nguyện làm hồn ma đi theo nàng ngàn kiếp, ta sẽ ở bên cạnh nàng sẽ không rời xa.."

Yêu nàng nhưng không thể bên nàng..

Chờ nàng nghìn năm..nghìn năm sau gặp nàng, chúng ta lại tương phùng..

Kiếp trước một đời bi kịch, kiếp này ngàn kiếp đau thương...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nấu Cơm

Sở Mộc Lan đứng hình hồi lâu, nước mắt rơi tự lúc nào không hay. Những lời này đâu dành cho nàng có sao lại cảm thấy thống khổ như vậy? Sở Mộc Lan lau nước mắt, cất bức họa vào một góc rồi đi ngồi cạnh cửa sổ, đáy mắt mênh mông mơ màng. Thủy Trúc dọn cơm lên cho nàng, ăn chút gì đó cho có rồi lại ngồi cửa sổ ngắm sao trời..

Đêm hôm nay trời khá nhiều sao, hàng vạn ngôi sao lấp lánh dệt thành một bức tranh tuyệt đẹp. Trăng thanh, gió mát..

Sở Mộc Lan đóng cửa đi ngủ, nàng rất mệt..

Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, hai thân hình đắp xuống trên một mái nhà. Một hắc y nhân che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sắc bén như chim ưng hần ta cung kính nói với người bên cạnh

- Chủ nhân..người con gái này ắt không thể giữ lại..

- Chuyện của ta từ bao giờ đến lượt người quản? - nam nhân bên cạnh âm trầm nói, giọng nói lạnh lẽo đầy áp lực

- Thuộc hạ..thuộc hạ cũng chỉ lo cho đại cục sau này thôi, chủ nhân..- hắc y nhân run run nói

Nam từ kia không nói gì chỉ hướng đôi mắt sắc lạnh tựa băng của mình về phía phòng ngủ của Sở Mộc Lan. Chiếc mặt nạ đen huyền trên khuôn mặt che đi hơn phân nửa dung mạo của hắn khiến hắn thêm huyền bí, đầy nguy hiểm. Bông hoa hồng đỏ bên khóe mắt rực rỡ dưới ánh trăng, tận sâu dưới đôi mắt hẹp dài kia là một nỗi buồn khó hiểu, là một nỗi u mê sâu thẳm.

- Bảo vệ nàng thật tốt..nàng còn rất hữu dụng..- hắn lên tiếng, mắt nhìn về không trung

- Nhưng...

Hắn liếc nhìn thuộc hạ của mình, hắc y nhân sợ hãi gật đầu nhưng rõ ràng là không phục. Nàng là công chúa hắn vì sao phải bảo vệ chứ? Nhưng lời chủ nhân nói thuộc hạ như hắn đâu dám cãi, chỉ cầu nàng không làm hỏng việc đại sự của chủ nhân mà thôi. Có câu anh hùng khó qua ải nữ nhân, nhưng mà chủ nhân của hắn..chắc không đâu!

Bóng hai người biến mất dần sau màn đêm tĩnh mịch...

Lưu Nghị Các...

Lâm Mạnh Quân đang ngồi đọc sách uống trà nhàn nhã thì Hán Nguyên-thuộc hạ của hắn một thân màu đen bước vào

- Hoàng tử..chuyện người nhờ ta ta đã làm xong rồi, đúng như người dự đoán người của bọn họ đang ở Nam Sở..

- Bọn chúng nhanh thật, không ngờ đã mò tới đây..chỉ là không biết mục tiêu lần này của bọn chúng là gì? Nếu là người trong hoàng thất của Nam Sở thì..- Lâm Mạnh Quân đặt quyển sách xuống nói

- Theo như ta điều tra thì chúng đang tìm kiếm một viên ngọc tên Bích Họa, chỗ bọn chúng ở ta vẫn chưa tìm ra..lần này tới đây, bọn chúng chỉ có hai người. Một tên che mặt rất kín nhưng đôi mắt hắn rất sắc bén như mắt chim ưng vậy, người kia đeo một chiếc mặt nạ đen rất bí ẩn ở khóe mắt có khắc một bông hoa hồng đỏ rất tinh xảo..Thân thủ của bọn chúng quá cao, ta mấy lần bị mất dấu..- Hán Nguyên cảm phần nói, khinh công của hắn cao như vậy mà vẫn đuổi không kịp

- Người vừa nói gì? - Lâm Mạnh Quân ngạc nhiên nói

- Dạ...?

- Người bảo có một tên đeo mặt nạ khắc hình hoa hồng?

- Vâng..tên đó rất âm trầm, tuy chưa giao đấu nhưng chắc chắn võ công của hắn không thuộc hạng tốp đầu nhất định là thâm sâu khó lường. Cả người hắn tỏa ra hàn khí rất mạnh, bức người cũng rất khủng. Ta một lần theo dõi bọn chúng, khi vào rừng trúc thì bọn chúng được mười mấy tên thích khách chào hỏi, tên hắc y nhân kia thì một mình đánh, tên đeo mặt nạ thì đứng một chỗ xem như không có ý định ra tay. Chừng một khắc sau, cả đám thích khách tên nào cũng đầu rơi máu chảy thủ đoạn rất tàn nhẫn..Sau đó một tên thích khách hình như vẫn còn chút sức liền phi cây kiếm hướng về tên đeo mặt nạ rồi lăn ra chết luôn. Chiếc kiếm đó bay với lực tuy không mạnh nhưng lưỡi kiếm vô cùng sắc, nếu bị đâm kiểu gì cũng xuyên tim, vậy mà...- Hán Nguyên nghĩ lại chuyện của mấy ngày trước

- Sao?

- Tên đeo mặt nạ kia chỉ vung tay một cái thanh kiếm liền dừng lại trong không trung, toàn bộ phần lưỡi kiếm đều tan thành cát bụi..

Lâm Mạnh Quân trầm ngâm. Mặt nạ đen..hoa hồng đỏ...chẳng lẽ là hắn? Không thể nào..năm đó rõ ràng hắn đã..

- Hoàng tử..- Hán Nguyên thấy Lâm Mạnh Quân im lặng thì gọi hắn

- Người đi điều tra toàn bộ thông tin về Sở Mộc Lan, ta muốn biết tất cả..- Lâm Mạnh Quân xua tay

- Vâng...

Sau khi Hán Nguyên đi rồi, Lâm Mạnh Quân mới lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ từ tủ ra đặt lên bàn. Hắn lấy ra từ đó một nửa của mảnh ngọc bội màu đen, nếu có nửa kia thì ghép hai mảnh lại sẽ tạo thành miếng ngọc bội hoàn chỉnh, ở giữa là hình con hổ đang gầm rú trong đêm. Lâm Mạnh Quân mân mê mảnh ngọc tự hỏi chính mình

- Tiểu Hắc..là người thật sao?

Kỉ ức trong quá khứ chợt ủa về trong đầu khiến Lâm Mạnh Quân phiền muộn. Tiểu Hắc..ta xin lỗi, là ta đẩy người vào nguy hiểm..người rút cuộc có hận ta?

Lâm Mạnh Quân uống rượu say, cả người mềm nhũn nằm trên giường, tiểu dung chưa chút hiện lên khóe môi. Tiểu Hắc..nhất định không phải là người, sẽ không phải không?

Sở Mộc Lan mấy ngày nay đều trốn trong Thanh Lam Cung học múa, do tập luyện chăm chỉ nên nàng nhanh chóng tiến bộ rất nhiều, động tác cũng rất đẹp và thành thạo hơn, trước kia nghĩ rằng học múa rất khó đòi hỏi rất nhiều bây giờ mới biết đó học múa cũng khá nhẹ nhàng, chỉ có vài động tác là hơi khó còn lại đều rất dễ..

Sở Mộc Lan nhẹ nhàng đáp xuống đất, xoay người đi đến cạnh bàn uống hóp nước. Một..Sở Mộc Lan nằm dài ra bàn, Thủy Trúc bên cạnh cười cười

- Công chúa...người đói không, em kêu người mang thức ăn đến..

- Đi..chúng ta tới Ngự thiện phòng..- Sở Mộc Lan gật đầu đứng dậy

- Hửm? Người tới đó làm gì? Người ăn gì em dặn họ làm là được rồi..

- Không, ta muốn tự tay nấu..- Sở Mộc Lan nói xong liền chui vào phòng thay đồ, thay một bộ váy màu tím nhạt gọn nhẹ

Vì nàng đi khá nhanh nên lúc Thủy Trúc nuốt hết thông tin thì đã thấy nàng đi mất tiêu. Không biết đám đầu bếp sẽ dùng con mắt gì nhìn Sở Mộc Lan nữa..chắc sốc lắm đây..

Một mạch đi tới Ngự thiện phòng, Sở Mộc Lan đẩy cửa nhà bếp bước vào với con mắt kinh ngạc của đám nô tỳ. Một đầu bếp đi tới hỏi

- Công chúa..người cần gì để ta..

- Cho ta mượn nhà bếp..- Không để ông ta nói xong nàng nói luôn, đang đói lắm đây đừng có làm phiền nữa đi

- Dạ...?- chưa tiêu hóa hết câu nói của nàng, ông đầu bếp ngạc nhiên

- Cho ta mượn nhà bếp, ta muốn nấu cơm..- Sở Mộc Lan nhắc lại, cũng đúng thôi cư nhiên một công chúa lại tự nhiên muốn đi nấu ăn thì cái nhà bếp không biết nó thành cái dạng gì

- Công ..công chúa..người không cần làm vậy đâu! Người muốn ăn gì để ta làm cho, nhờ đâu...- vị đầu bếp kinh hãi nói

Đùa à..người ta là công chúa là cành vàng lá ngọc từ nhỏ đã sống trong nhung lụa làm gì có chuyện biết nấu ăn, không khéo cái nhà bếp đang yên lành lại trở thành một bãi hỗn độn ngổn ngang thì chết. Nhưng đây không phải trọng điểm cái quan trọng là nàng mà có bị thương ở đâu thì bọn chúng biết ăn nói làm sao...

- Vậy các người làm cho ta những món này đi..- Muốn làm sao? Vậy thì thử xem đã..

- Vâng vâng..- như được cứu họ nhanh chóng vâng dạ

- Đậu phụ Mapo, sủi cảo, mì hoành thánh, tôm xào hạt điều, súp bánh bao, shumai, bánh kẹp hành..đấy, làm đi..- Sở Mộc Lan đọc vài món ăn ở hiện đại ra, làm được thì hãy nói

Căn phòng bất chợt im lặng ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, Sở Mộc Lan mỉm cười nhìn cái đám người đang đơ kia. Ai nấy trong phòng đều cùng một suy nghĩ chung: Máy cái thứ đó là gì vậy?

- Đã bảo để ta làm cơ mà..- Sở Mộc Lan lắc đầu, xắn tay áo lên bắt đầu nấu nướng như thật

Chúng nô tỳ phía xa nhìn nàng nấu ăn thành thạo lại rất chăm chú chuyên tâm nhất thời ngạc nhiên nhìn nhau không biết nên nói cái gì cho phải. Công chúa ấy thế mà lại biết nấu ăn kia, lại còn rất thành thực nữa chứ..họ chắc chắn là đang mơ rồi có ai nhéo họ một cái để tỉnh lại không, mơ gì mà kinh khủng vậy. Thủy Trúc ở một bên cười trộm, đám này phản ứng kịch liệt thế..nhất định là đang nghĩ mình nằm mơ rồi, cơ mà chính Thủy Trúc lúc đầu nhìn nàng nấu cơm cũng cảm thấy đây là điều rất phi lí..

Mấy hôm nay không gặp Sở Mộc Lan lại thấy nhớ nhớ, Lâm Mạnh Quân tìm nàng khắp nơi cuối cùng cũng dò ra tin tức là nàng đang ở Ngự thiện phòng. Nghe xong đầu hần chỉ còn một suy nghĩ là nàng đang nấu cơm..Hắn dĩ nhiên đã được lĩnh ngộ tài năng của nàng rồi, rất ngon đấy, lần này có thể ăn ké không nhỉ?

Hắn Nguyên thấy hần hơi cười liền giật mình, hoàng tử nhà hắn đang cười đấy! Không biết là có chuyện gì nhỉ? Hắn liền đi theo Lâm Mạnh Quân tới Ngự thiện phòng, lúc đi tới đã thấy một đồng người đang nhòm nhòm ngó ngó cái gì đó còn bàn tán rất sôi nổi nữa

Thấy Lâm Mạnh Quân bọn người hầu định hành lễ nhưng hắn xua tay bảo giữ im lặng, còn một mình đi vào trong, Hắn Nguyên thấy thế liền tò mò đi theo..

Bên trong Sở Mộc Lan đang chăm chú nấu cơm nên không để ý bên ngoài đã có một đồng người tò mò đứng xem. Việc nàng đang nấu cơm được lan truyền khắp nơi nên ai cũng kéo vào đây xem thử, nhìn xong thì đơ cmn luôn..

Lâm Mạnh Quân bước vào thấy Sở Mộc Lan bận rộn như vậy liền mỉm cười, đứng ngắm nhìn nàng từ xa. Hiện tại trông nàng rất dịu dàng, trên trán mồ hôi đã chảy dài, mái tóc dài được buộc cao gọn gàng để lộ cái cổ trắng ngần, đôi tay nhỏ không ngừng đảo khuấy các kiểu, nhìn nàng bận rộn khiến

Lâm Mạnh Quân nghĩ một ngày nào đó nàng cũng nấu com chờ mình về ăn.

Phù...

Cuối cùng cũng xong.

Sở Mộc Lan bày thức ăn ra đĩa, món nào cũng trông rất đẹp mắt, mùi hương thơm bốc lên thơm phức kích thích bao nhiêu là cái bụng đói. Nhìn thấy trước cửa có một đồng người, nàng không khỏi giật mình lại nhìn Lâm Mạnh Quân đứng đó

- Mọi người sao vậy? Ta làm đồ ăn hơi nhiều, có muốn ăn không?

Im lặng, đáp lại là sự im lặng. Đồ ăn đấy..có chết không? Sở Mộc Lan biết họ nghĩ kiểu gì đồ ăn nàng làm chắc chắc rất dở nên đành nói

- Tuy không ngon nhưng mà không tệ đâu...

- Được..được thử ă? - một tên nói

Nàng gật đầu, hần mạnh dạn đi tới, nhìn sơ qua thấy món nào cũng ngon hần đành chọn đại một món ném thử. Nuốt miếng thức ăn vào bụng, hần kinh ngạc nhìn nàng

- Công chúa..người nấu thật sự rất ngon..

- Thật sao? Cảm ơn..- Sở Mộc Lan vui vẻ nói

- Vâng...

Đám nha hoàn thấy hần phản ứng như vậy cũng tò mò ném thử, ăn xong ai cũng khen ngon. Đám ra thức ăn không đủ, đành làm tiếp mà đám nha hoàn cũng thích làm cùng nên cũng tham gia, Lâm Mạnh Quân không thích đứng yên nên cũng chui kè, Thủy Trúc cùng Hán Nguyên cũng theo sau. Lúc đầu e ngại hai người địa vị cao quý nên mọi người không được tự nhiên, nhưng càng về sau càng thân thiết hơn, chủ tớ vui vẻ nấu ăn. Hiếm khi thấy Lâm Mạnh Quân vui vẻ như vậy Hán Nguyên càng khâm phục Sở Mộc Lan, vị công chúa này không tầm thường nha..

Nấu ăn một hồi, thức ăn cũng được dọn ra. Bọn nô tài muốn ngồi riêng ra nhưng lại bị nàng kéo vào ngồi thành một vòng rộng lớn, Lâm Mạnh Quân cũng không ý kiến nên họ rất tự nhiên ăn uống vui vẻ. Sở Mộc Lan múc từ trong nồi ra một bát canh đưa cho một tên thái giám

- Người mang cái này cho phụ hoàng ta, người đạo này bận trăm công nghìn việc sợ rằng người không chịu bồi bổ thân thể sinh bệnh...

Tên thái giám vâng vâng dạ dạ vài câu rồi đi mất, công chúa thật biết lo nghĩ nha. Lại nghĩ tới Sở Mộc Di cũng đang bệnh, nàng lại cầm cúi nấu bát cháo gà kêu người mang sang cho nàng ta. Xong đâu đấy Sở Mộc Lan mới cùng ngồi ăn với đám nha hoàn, ai cũng khen nhất là ông đầu bếp nói nàng nấu ngon hơn cả ông ta nữa. Sở Mộc Lan cười cười, bữa cơm này thật vui vẻ, lâu rồi mới ăn ngon như vậy...

Ngự thư phòng..

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương thì nghe thấy tiếng thái giám xin vào, An công công liền đi ra lát sau bưng vào một bát canh trông rất ngon, lại còn rất nóng ước chừng nấu cách đây không lâu. Hoàng đế liếc nhìn bát canh rồi nói

- Mang xuống đi, trăm đang bận không có thời gian ăn..

- Nhưng đây là của tam công chúa làm cho người..- An công công nói, hần hy vọng hoàng thượng ăn chút gì đó không thì sinh bệnh mất

- Hà? Lan nhi từ bao giờ lại biết nấu canh vậy? Đưa đây..- nghe xong hoàng đế liền bỏ tấu chương xuống

Nhìn bát canh nóng hổi, nước trong, lại không có mùi tanh của cá, trứng cùng nhiều thứ khác Nam Sở hoàng thầm kinh ngạc trong lòng, con gái của hần từ bao giờ lại biết làm mấy thứ này vậy. Vị không quá ngọt cũng không quá chua, rất vừa, khiến hoàng đế cảm thấy thật ngon miệng..

An công công thấy hoàng thượng ăn xong sắc mặt rất vui vẻ liền thầm ngạc nhiên, tam công chúa rốt cuộc nấu canh gì mà hoàng thượng lại vui như vậy, hình như ăn rất ngon miệng thì phải. Phải biết hần đi theo hoàng đế nhiều năm, hoàng thượng rất kén ăn nên hầu hết thức ăn đều do tay hần quản lý, hiếm lắm mới thấy người vui vẻ khi ăn lần này lại còn cười nữa, hần rất tò mò nha

- Lan nhi có bảo gì không?- Ăn xong đặt bát xuống, hoàng thượng hỏi

- Công chúa bảo người bận trăm công nghìn việc lại không hay chú ý đến sức khỏe của mình nên công chúa làm canh cho người bồi bổ, bảo người không được làm việc quá sức kéo sinh bệnh khiến công chúa lo lắng...

- Lan nhi..thật có hiếu..- hoàng thượng nghe xong liền vui vẻ nói

- Đúng vậy, công chúa thật sự quan tâm người...

Hoàng thất không phải là một ngôi nhà yên bình, nó thâm sâu khó lường ẩn chứa rất nhiều âm mưu nên ít ai có thể lường thiện mà sống trong đây. Nhiều người con trai vì lấy được sự tín nhiệm của hoàng thượng mà hãm hại lẫn nhau một bước lên vị, nữ nhân vì được phụ hoàng yêu thích mà cũng bày mưu tính kế lẫn nhau, ân sủng của hoàng thượng chính là cái đáng sợ nhất..

Hiếm người con nào thật sự quan tâm tới người mà mình gọi phụ hoàng đấy, thực sự lo nghĩ cho cha mình, nếu có thì chỉ là sự giả tạo. An công công không phải đứa trẻ ba tuổi, hẳn biết nàng là thực sự quan tâm cha mình..

Phong Thanh Cung.....

Choang..

Sở Mộc Di hất tay khiến bát cháo trên bàn văng xuống, bay thẳng vào mặt nô tỳ quý ở đấy, mảnh sành sọt qua để lại trên mặt nàng ta một vết thương dài có chảy máu. Sở Mộc Di đập bàn đứng dậy..

Sở Mộc Lan..đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ghen Tị

Sở Mộc Lan..đáng ghét!

Sở Mộc Di đen sầm mặt lại. Hôm nay vốn định sang Lưu Nghị Các của Lâm Mạnh Quân nhờ hắn chỉ vài hình thù để khắc trên ngọc cho đẹp, lấy cớ để nói chuyện với hắn không ngờ lại nghe tin hắn cùng Sở Mộc Lan vui vẻ nấu cơm ở Ngự thiện phòng, hai người trông rất hòa hợp nhìn kiểu gì cũng giống một đôi tình nhân. Tức giận không làm được gì liền đi về Phong Thanh Cung, không ngờ thái giám đưa tới một bát cháo gà nói rằng tam công chúa vì lo sức khỏe của nàng ta mà nấu bát cháo này, kêu nàng ta bồi bổ đầy đủ nhanh chóng khỏe mạnh...

Cộng với việc không gặp được Lâm Mạnh Quân lại thêm việc hắn cùng Sở Mộc Lan nấu cơm với nhau, giờ lại thêm bát cháo này khiến Sở Mộc Di không màng đến bệnh trong người mà hất nguyên bát cháo xuống đất. Trong thâm tâm nàng ta luôn nghĩ rằng Sở Mộc Lan cho người mang cháo đến là để thách thức với Sở Mộc Di, ý bảo Sở Mộc Di đã không còn cơ hội...

Sở Mộc Di thầm rủa Sở Mộc Lan trong lòng. Vì sao chứ? Vì sao người được ở cạnh chàng ấy là người mà không phải ta? Ta gặp chàng ấy trước, yêu chàng ấy trước, vì chàng mà không màng tất cả vì sao chàng ấy lại chỉ quan tâm một mình người? Ta rốt cuộc có gì thua kém người, vì sao trong mắt chàng chỉ có người mà không có ta...

Hận, yêu đan xen..Sở Mộc Di u mê trong nỗi tức giận, tâm trí chỉ tìm cách làm sao khiến cho Sở Mộc Lan không còn mạng cái vẻ thanh cao ấy nữa, để làm sao khiến Lâm Mạnh Quân hận nàng đến xương tủy chán ghét không thôi...

Căn phòng bắt chợt im lặng, Sở Mộc Di đuổi hết đám nô tỳ ra ngoài chỉ còn mình ở lại bên trong. Đi tới tủ nàng ta lấy ra một thứ mà nàng ta không nghĩ đến có ngày mình sẽ dùng tới. Cầm chiếc lọ nhỏ trong tay, sắc mặt Sở Mộc Di biến đổi..trắng bệch sợ hãi rồi cầm phẫn ghét bỏ..

Sở Mộc Lan...đi chết đi!

Những ngày sau đấy, nhìn Lâm Mạnh Quân ngày càng thân thiết với Sở Mộc Lan hơn, mỗi lần gặp nhau Lâm Mạnh Quân chỉ nhìn nàng trong mắt chỉ có hình bóng của nàng, điều đó làm Sở Mộc Di ngày càng chán ghét Sở Mộc Lan hơn, cho rằng nàng cướp mọi thứ của nàng ta..

Sinh thần hoàng hậu cuối cùng cũng tới, trong cung ồn ào náo nhiệt hơn ngày thường. Khắp nơi được trang trí lồng lầy, đèn lồng đỏ sáng rực khắp nơi, người người đi lại không ngớt. Các bá quan văn võ đều dẫn theo con gái mình hy vọng có thể tìm được một mối hôn sự tốt, thế lực trong triều cũng tăng lên. Nghe bảo Đại công chúa-Sở Mộc Di cũng tới, người mang danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Nam Sở nên các nhiều nam tử anh tuấn ngồi ngời, văn võ song toàn đều tham dự..

Phượng Uyển Cung của hoàng hậu lâu sơn thếp vàng nay lại càng rực rỡ hơn rất nhiều. Cả khu điện đều rất rực rỡ bắt mắt, rèm cửa thêu rồng bay phượng múa, cột dất vàng khắc hoa lá bốn mùa đẹp đẽ, tiếng nhạc du dương trầm bổng không ngớt..

Trên phượng vị cao cao tại thượng, hoàng hậu một thân y phục vàng rực rỡ thêu hoa mẫu đơn lông lầy đang yên vị ngồi quan sát xung quanh. Mẫu đơn đẹp được ví như loài hoa đẹp nhất nay được thêu bằng kim tuyến trên vải vàng nhạt, tôn thêm vẻ cao quý. Mũ phượng chín đuôi được làm bằng vàng lấp lánh trên đầu, mắt phượng màu đỏ nổi bật. Cả người hoàng hậu toát lên vẻ trầm ấm dễ gần gũi, gương mặt theo năm tháng đã có nếp nhăn nhưng đầy dịu dàng giống như người mẹ hiền..

Hoa phi cùng Liên phi ngồi ở một bên quan sát thi thoảng lại nói với nhau vài câu. Hoa phi dịu dàng, xinh đẹp khoác bộ y phục xanh lam thêu hồng tước đang bay, vòng ngọc trăm phi thủy mỗi món trang sức gần như là ngang ngửa với hoàng hậu. Liên phi một thân màu tím, y phục thêu hoa sen nở khiến nàng ta càng thêm đôi phần quyến rũ, xinh đẹp..

Trong điện nữ tử không thiếu, nam nhân anh tuấn không kém, mỗi người một vẻ đủ thể loại. Sở Mộc Di một thân màu xanh lục nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào, ai nhìn thấy cũng đơ người. Vẻ đẹp nhẹ nhàng hiền dịu, nhược liễu phù phong. Áo thêu hoa liễu bay trong gió, váy dài mềm mại rủ xuống đất như nâng đỡ nàng ta. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, lông mày lá liễu tinh tế, sống mũi cao cân xứng, đôi môi đỏ tô thêm chút son trông quyến rũ hơn, làn da trắng nhẹ nhàng trang điểm. Nhìn Sở Mộc Di tựa một cây liễu xinh đẹp, đầy uyển chuyển dịu dàng..

- Tham kiến mẫu thân...- Sở Mộc Di đi tới trước mặt hoàng hậu hành lễ

- Đứng lên đi, con thân mang bệnh mà không biết tự chăm sóc cho bản thân mà còn tới đây nhờ bệnh nặng thêm thì sao..- hoàng hậu xoa tay nói, đưa con gái này lúc nào cũng làm cho bà lo lắng

- Sinh thân của người con sao lại không tới chứ?- Sở Mộc Di cười nhẹ

- Haizz..được rồi, sức khỏe con vẫn là quan trọng nhất...- hoàng hậu thở dài, nhắc nhở nàng ta

- Vâng...- Sở Mộc Di đi về chỗ của mình, tình cờ thế nào lại ngồi cách Lâm Mạnh Quân một chỗ, khoảng cách hai người gần nhau trong gang tấc nhưng mà Sở Mộc Di cảm thấy hai người cách nhau cả bầu trời..

Lâm Mạnh Quân bận tìm Sở Mộc Lan nên không chú ý lắm đến Sở Mộc Di, thấy nàng ta cũng không lạnh không nóng gật đầu chào hỏi một cái rồi lại thôi. Sở Mộc Lan hứa với hắn tối nay nhất định sẽ mặc y phục hân tặng, nên hắn rất ngóng chờ. Thấy hắn không chú ý đến mình Sở Mộc Di lại càng tức giận hơn, bàn tay nắm chặt nổi gân xanh..

Tiếng công công bên ngoài vang lên

- Hoàng thượng giá đáo....

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế..- mọi người trong điện đều quỳ xuống

Hoàng đế một thân rồng vàng uy nghiêm bước lên ngôi lại vương vị, tay xoa

- Đứng lên đi..

- Tạ ơn hoàng thượng..- ai nấy lại ngồi về vị trí của mình

Tiếng nhạc du dương cất lên, bầu không khí thêm ồn ào náo nhiệt hẳn lên. Quà cáp dần được mang lên, cái gì cũng không thiếu: Hoàng thượng tặng một miếng ngọc bội trong như nước, bên trên có khắc chữ Như-tên hoàng hậu tinh xảo trên người con phượng hoàng đang bay. Hoa phi tặng một bức tượng phật cổ giá trị lên tới vài vạn lượng, Liên phi tặng trăm thước lụa tằm ti dùng để may y phục cho mùa hè, các quan lại ai cũng dâng những món quà giá trị nhìn thôi cũng đủ khiếp sợ...

Hoàng hậu vui vẻ nhận lấy, trong lòng vẫn đang mong ngóng Sở Mộc Lan, không biết nàng đang ở đâu nữa. Đúng lúc ấy tiếng công công bên ngoài vang lên

- Tam công chúa tới..

Lâm Mạnh Quân đặt ly rượu trong tay xuống mắt nhìn ra ngoài, quan lại cùng Đê Hậu hướng nhìn ra ngoài cửa. Trong chốc lát cả điện im lặng, tiếng nhạc dứt, mọi người sững sờ nhìn ra ngoài cửa, nơi đó một thân bạch y phiêu diêu đi tới..

Sở Mộc Lan mặc y phục mà Lâm Mạnh Quân tặng, một màu trắng thanh thoát xinh đẹp không chút bụi trần. Tà váy mỏng manh phi vũ trong gió mơ hồ đầy huyền ảo, từng viên trân châu bởi ánh sáng mà lấp lánh trong y phục tựa như những vệt sáng trên màn sương. Áo khoác ngoài mỏng, làm lộ ra làn da trắng như tuyết của nàng. Y phục bó sát người lộ ra đường cong cơ thể càng làm nàng thêm quyến rũ lạ thường, một thân bạch y như tiên tử phiêu diêu tự tại như trong làn khói, nàng tựa như một giấc mơ khiến không ai dám chớp mắt sợ rằng sẽ tỉnh lại mộng cảnh cũng vì thế mà biến mất

Sở Mộc Lan không đeo khăn, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành hiện lên trong mắt mọi người. Làn da trắng mịn trang điểm nhẹ nhàng tôn thêm vẻ kiều diễm của khuôn mặt trái xoan, mắt phượng hẹp dài mềm mại mờ ảo, sống mũi dọc dừa cao thẳng cân xứng trên khuôn mặt, đôi môi mỏng hơi tô son trông càng quyến rũ xinh đẹp. Dung mạo diễm áp quần hương, kinh tài tuyệt đỉnh, vu vật di người nhưng lại dịu dàng ba phần, ôn nhu bảy phần

Sở Mộc Lan phiêu diêu tự tại, như ẩn như hiện trong làn sương đầy huyền hoặc khiến cả điện chìm trong vẻ đẹp của nàng, nàng tựa tiên tử của cõi thần tiên đáp xuống đây dạo chơi trong chốc lát rồi theo làn sương mờ mà biến mất..

- Tham kiến phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, tham kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu vạn phúc kim an..- giọng nói yểu ngữ oanh đề vang lên kéo tất cả mọi người lại trong thực tại

- Đứng lên đi..- hoàng hậu xoa tay, mắt vẫn không dời khỏi nàng - Lan nhi..mặt con..

- Nhờ thái y kê cho vài đơn thuốc bồi bổ nên mặt Lan nhi cũng đã trở lại như trước, chỉ là trong thời gian này con nên vẫn đeo khăn, nhưng vì hôm nay sinh

thần hoàng hậu nên..- Sở Mộc Lan mỉm cười đáp để lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn

- Lan nhi..con không cần vì ta mà làm vậy đâu, nhờ may mắn con..- hoàng hậu lo lắng hỏi

- Không sao ạ..chỉ là một buổi tối thôi nên không ảnh hưởng, nương nương không nên quá lo lắng..

- Được rồi, con về chỗ đi, thấy khó khăn gì thì bảo ta...- hoàng hậu xua tay

- Vâng..

Sở Mộc Lan đi về chỗ của mình lại còn đứng chỗ giữa Lâm Mạnh Quân và Sở Mộc Di. Mãi mới nhận ra nàng ngồi cạnh đây, hần nhìn nàng thật lâu rồi mới nói

- Sở Mộc Lan, là nàng thật hả...?

- Huynh nghĩ sao? - Sở Mộc Lan nhướn mày, vẫn là cái giọng cùng thái độ ấy

- Mọi ngày thấy nàng đeo khăn, bây giờ thấy hơi nghi ngờ..

- Xi..huynh không cần nói vậy đâu..- Sở Mộc Lan khinh thường, tên này dám nghi ngờ nàng

- Haha..không ngờ nàng mặc bộ này lại hợp như vậy, thật không uống..

- Thật à..

- Ủ..rất đẹp..

Sở Mộc Di mắt hướng nhìn vũ công đang múa nhưng mà tai rõ ràng đang để ý cuộc nói chuyện bên cạnh, ly rượu trong tay sắp bị tay nàng ta bóp nát mất rồi. Sở Mộc Di hận, vì sao chứ? Tại sao thái y năm đó rõ ràng nói vết sẹo không thể chữa lành mà bây giờ nó lại biến mất? Tại sao? Nếu chàng lại vì gương mặt này mà say đắm Sở Mộc Lan thì tất cả sẽ biến mất, không thể nhất định không được...Sở Mộc Di sợ hãi, sợ Lâm Mạnh Quân sẽ bị cướp, sợ danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của nàng ta sẽ bị cướp đi, sợ mất mọi thứ tốt đẹp nhất..

Vì sao....?

Vì sao cái gì Sở Mộc Lan cũng hơn..?

Không, Sở Mộc Lan ngơai cứ đợi đấy! Chàng, và tất cả sẽ là của ta...

- Tỷ tỷ..người sao vậy?- Sở Mộc Lan thấy Sở Mộc Di bất thần liền hỏi

- Ta chỉ hơi cảm thấy mệt thôi, chắc bệnh lại tái phát rồi..- Sở Mộc Di cười gượng, trong mắt lại đầy chán ghét nhưng Sở Mộc Lan không nhìn thấy

- Tỷ thật là, sao không ở trong Phong Thanh Cung nghỉ ngơi? Hoàng hậu thương tỷ như vậy nhất định sẽ không trách tỷ đâu..- Sở Mộc Lan đầy lo lắng nói

- Không sao, sinh thân mẫu thân ta lại không có mặt thì làm sao được?- Sở Mộc Di rõ ràng là chán ghét cực độ mà không biểu hiện ra, vẫn tươi cười

- Được rồi, tỷ có gì khó chịu thì bảo muội..- Sở Mộc Lan biết không thể nói nổi nàng liền gật đầu dặn dò

Mọi người chìm trong yến tiệc vui vẻ, tiếng nhạc du dương không ngớt, nhiều người tiếp rượu nhau đều đã ngà ngà say. Tứ công chúa-Sở Mộc Phi người từng bị hoàng đế trách phạt vì tội hồ ngôn loạn ngữ nói điều không hay với Sở Mộc Lan bây giờ thấy Sở Mộc Lan trong bộ dáng như vậy không khỏi sinh hận, liền cười nhạt nói

- Tam tỷ hôm nay không có quà gì cho hoàng hậu sao, uống công thường ngày hoàng hậu đối tốt với tỷ như vậy..

Lời nói vừa phát ra xung quanh liền nổi cơn xì xào không nhỏ, sắc mặt Lâm Mạnh Quân thoáng đen lại, Sở Mộc Di giọng trách cứ

- Tứ muội, muội nói gì vậy? Lan nhi sao có thể là người như vậy? Biết đâu muội ấy đã tặng quà cho mẫu thân rồi thì sao? Muội đừng ở đây ăn nói hàm hồ, chuyện lần trước chưa rút ra bài học sao? - tuy nói như vậy nhưng trong lòng Sở Mộc Di lại vui vẻ, ít nhiều cũng khiến Sở Mộc Lan mất mặt

- Đại tỷ..- Sở Mộc Phi hét âm lên

- Tứ muội, xem ra lần trước muội cũng chưa có tiến bộ, những ngày sau này muội nên ở trong Phi Hiên Các suy nghĩ đi..

- Tỷ..

- Tứ muội, muội không nhắc thì ta cũng không có quên, ta đang định tặng quà thì muội lại lên tiếng nhắc nhở như vậy, ta thật sự cảm ơn..- Sở Mộc Lan nhàn nhả đứng dậy cười với Sở Mộc Phi rồi đi đến trước mặt hoàng hậu nói - Lan nhi không biết nên chọn quà gì cho nương nương cho phải nên Lan nhi

hôm nay muốn múa một điệu làm quà cho người, hy vọng nương nương không chê tài mọn của Lan nhi kém cỏi..

- Lan nhi có lòng là tốt rồi..- hoàng hậu xua tay thăm nghĩ lại điệu múa năm xưa kia, thật khiến người ta kinh hoàng

- Lan nhi xin phép đi chuẩn bị trước..

Sở Mộc Lan đi rồi để lại Sở Mộc Di tức giận phía xa. Sở Mộc Di lên lấy trong cái lọ trong người một ít bột rồi lên lút bỏ vào trong rượu của Sở Mộc Lan, xong xuôi lại nhìn xung quanh một chút thấy không ai phát hiện ra mới yên tâm thở phào, giả bộ ngồi uống rượu thì thoáng lại liếc nhìn Lâm Mạnh Quân một chút rồi tự dung đồ mặt..

Sở Mộc Phi tức giận căm phẫn nhìn Sở Mộc Di, vô tình thế nào lại thấy nàng ta bỏ cái gì đó vào trong rượu của Sở Mộc Lan. Sở Mộc Phi cười lạnh, không ngờ đại tỷ thường ngày hiền lương thực đức lại có thể làm ra những chuyện này, thấy Sở Mộc Di thì thoáng nhìn Lâm Mạnh Quân mà hắt lại không quan tâm Sở Mộc Phi thoáng hiểu ra mọi chuyện. Thì ra đại tỷ là muốn diệt tai họa..

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hôn

Tiếng nhạc cất lên, một sợi dây đỏ rực từ ngoài phi vào buộc chặt lên thành gỗ phía trần nhà, một nữ tử mặc huyết y đỏ rực bay vào, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, mỗi cử chỉ nhắc tay nhắc chân đều xinh đẹp vạn người si mê..

Sở Mộc Lan theo điệu nhạc mà vũ, một điệu múa không khó nhưng nàng khi nàng múa nó lại trở nên đầy huyền hoặc, mê say lòng người. Sa y tùy ý phi vũ theo từng động tác đầy lơ dềnh mà phiêu dật, tà váy như mờ như ảo, hoa mẫu đơn trên váy rực rỡ trong đêm. Ba ngàn sợi tóc đen bay theo gió phát phơ khiến dung nhan nàng như mờ như ảo, ẩn hiện trong làn tóc là cây trâm mộc lan trắng muốt lấp lánh từng viên ngọc quý giá. Kia dung nhan khuyên quốc khuyên thành, kiều diễm xinh đẹp ẩn hiện trong làn tóc nhưng đầy kiều ngạo lại dịu dàng thuần khiết đập đổ vạn vật chúng sinh xuống dưới chân, xinh đẹp động lòng người một lần khó quên..

Tiêm tiêm ngọc thủ, đôi tay đầy uyển chuyển theo nhạc mà vũ, thân hình mảnh mai xoay tròn theo từng điệu nhạc, váy tựa hoa mẫu đơn rực rỡ bay theo nàng. Xung quanh chỉ còn tiếng nhạc du dương lúc trầm lúc bổng hòa vào trong từng động tác của nàng, mỗi bước đi mỗi cử chỉ nhắc tay xoay tròn đều rất đẹp, yêu diễm lạ lùng. Tiểu dung dịu dàng xuất hiện trên môi, nụ cười đầy mê hoặc, âm thanh trong như ngọc khẽ cất lên

Chốn hoàng tuyền hoa bi ngàn đẹp rực rỡ...

Vong Xuyên Thủy chất chứa bao ái tình ngàn kiếp..

Một lần quên là một lần đau khổ, là một đời tương tư vì yêu

Huyết lệ đỏ hơn máu bi thương thống khổ ai rơi?

Ngàn năm chờ người nhưng chỉ là hư vô...

Luyến tình đầy cạm bẫy vì sao vẫn đi vào?

Yêu chàng nhiều đau khổ vì sao vẫn yêu?

Chịu nhiều gian khổ, bao đau thương chỉ vì một chữ tình..

Nước mắt ta rơi vì yêu chàng, máu ta đổ vì hận chàng..

Yêu hận đan xen, đâu là lối thoát?

.....

Dung nhan như thực như hư ẩn hiện trong làn sương lu mờ, mê hoặc chúng sinh đập đổ vạn vật. Một cơn mưa hoa đào rơi xuống càng làm thêm vẻ huyền hoặc của nàng, từng cánh hoa rơi trên làn tóc đen vương vãi trên huyết y đỏ rực. Cánh hoa hồng nhạt bay trong gió, tùy ý rơi xuống nền đất rồi lại bay theo từng động tác của nàng vẫn vương lưu luyến trên tà váy rực rỡ. Nàng khẽ xoay người, một cơn gió nhẹ thoảng qua khiến từng cánh hoa bay lên xoay theo vòng tròn chơi đùa, một khung cảnh tuyệt diệu như giấc mộng từng cánh hoa như vũ cùng nàng. Thân hình nhẹ nhàng như con bướm bay trong gió, giãi ứng phó với mọi tình huống bất ngờ, bay bổng tựa như cơn gió thoảng qua...

Ngàn năm si tình, vạn kiếp vì yêu mà đánh đổi..

Thiên hạ này người không phụ ta, ta không phụ người..

Một chốn giang sơn bao la, người bỏ ta..

Tình là gì mà đòi sánh với giang sơn rộng lớn?

Yêu là gì khi nó không mang lại tất cả...

Ta chờ người, chờ người ngàn năm.

Huyết lệ cuối cùng cũng rơi, rơi xuống Vong Xuyên Thủy..

Một kiếp yêu người, cuối cùng ta tự đa tình...

Tương tư ngàn năm hóa thành huyết lệ trong chốc lát...

Sở Mộc Lan nhẹ nhàng đáp xuống, tà váy từ từ rơi xuống lộ ra dung nhan tuyệt diệu, mái tóc đen dài buông thả tùy ý đầy xinh đẹp, trăm mộc lan nổi bật trên làn tóc. Nhạc dứt, mọi người vẫn đang trong ảo cảnh mãi một lúc sau mới định thần lại..

- Lan nhi không ngờ tài vũ đạo của con lại tăng thêm rồi..- hoàng thượng gật đầu cười cười, chính người vừa rồi cũng say mê, không ngờ con gái của người lại tài giỏi như vậy khiến hần nhớ đến mẫu thân của nàng..

- Phụ hoàng quá khen! Lan nhi do chân không được tốt nên chỉ vũ được một khúc đơn giản như vậy mong hoàng hậu không trách..

- Con vũ rất đẹp, lần trước đã khiến ta ngạc nhiên không ngờ bây giờ lại còn ngạc nhiên hơn, món quà này ta rất thích..- hoàng hậu vui vẻ nói

- Người thích là được rồi...

Sau khi thay đồ xong, nàng lại mặc nguyên bộ y phục màu trắng lúc đầu. Lâm Mạnh Quân nhìn nàng đầy u sầu, khúc vũ đấy hần có thể thấy nỗi buồn chất chứa trong đấy, ngàn kiếp tương tư đổi lại là huyết lệ...

- Nàng không ngờ lại múa giỏi như vậy..- Lâm Mạnh Quân nhìn nàng, hần không ngờ vũ đạo của nàng lại tốt như vậy

- Hi..ta chỉ là múa riu qua mắt thợ thôi, không giỏi đâu..- Sở Mộc Lan nhún vai, tay cầm chén rượu nhạt lên uống

Sở Mộc Di đang lo lắng trong lòng thấy nàng uống rượu thì nhẹ nhõm hẳn đi, đáy mắt hiện lên tia ác độc hung tàn. Sở Mộc Lan, ngày ngày mai thôi người sẽ không còn cái vẻ thanh cao đầy đầu..chàng cũng sẽ bỏ người mà đi..

Tiệc tàn, ai nấy đều ra về. Sở Mộc Lan cùng Lâm Mạnh Quân đi về Thanh Lam Cung. Lâm Mạnh Quân bảo muốn đưa nàng về dù sao hôm nay nàng uống cũng hơi nhiều rượu, thật ra từ lượng của nàng cũng không phải kém nhưng hôm nay không biết làm sao lại mệt hơn ngày thường, người thì thoáng lại nóng ran khó chịu vô cùng..

Tạm biệt Lâm Mạnh Quân xong, nàng khép cửa phòng. Một mình nàng đi vào phía trong nhà tắm mà Thủy Trúc đã chuẩn bị nước nóng sẵn, tay ngọc cời xiêm y, chiếc áo lụa mỏng rơi xuống lộ ra làn da trắng mịn, mái tóc dài mượt như suối xõa xuống đôi vai gầy, hơi nước bốc lên mờ mờ ảo ảo. Bóng hình sau làn khói như thực như hư đầy quyến rũ..

Sở Mộc Lan bước chân vào bồn tắm, dòng nước ấm như chảy trong người khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, bao mệt mỏi được xua tan..

Cửa phòng được mở ra, tưởng Thủy Trúc nên nàng không mở mắt ra mà nói

- Thủy Trúc em giúp ta lấy cái khăn với..Không thấy tiếng đáp lại Sở Mộc Lan nhíu mày, tâm trạng bỗng bất an khó tả liền quay lại đằng sau. Một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt trông khá dữ tợn, đôi mắt đầy dâm tà nhìn nàng

- Mĩ nhân a..hôm nay hầu hạ ta cho tốt, bồn đại gia ta có khi còn nhẹ nhàng với nàng a..

- Người..người là ai? - Sở Mộc Lan hốt hoảng nhảy ra khỏi bồn, nhanh chóng với lấy chiếc khăn quấn lên người

- A..mĩ nhân, nàng không cần ngại ngần vậy đâu, lát nữa dưới thân ta nàng nhất định sẽ rất thoải mái, âm thanh lúc đó..

- Biến! Cút ra cho ta..aa...tránh xa ta ra..- Sở Mộc Lan hét lên lùi dần về phía sau, hoảng sợ nhìn người đàn ông đang đi tới

- Hừ..còn cứng miệng, người chẳng phải sẽ ở dưới thân ta mà rên rỉ sao? Thanh cao cái nỗi gì? -Hần nắm chặt lấy tay nàng

- Tránh xa ta ra..- nàng cắn tay hần khiến hần buông ra rồi nhanh chóng chạy đi

- Tiện nhân..- Hần nhìn vết thương trên tay mình liền chửi một tiếng

Sở Mộc Lan vừa chạy được ba bước liền cảm thấy chóng đầu, cả người nóng ran đỏ nhiều ồ hôi, bước chân trở nên xiêu vẹo đủ kiểu, nàng muốn..muốn..không! Sở Mộc Lan lắc đầu cho tỉnh nhưng cả người ngày càng nóng phải cắn tay của mình cho tỉnh, không thể! Nàng nhất định phải tỉnh!

Tên nam nhân kia thấy nàng trở nên yếu ớt thì cười thỏa mãn, đi tới kéo nàng ném nàng lên giường cười dâm tà

- Nào mỹ nhân! Đến đây phục vụ ta đi...

Sở Mộc Lan cắn chặt tay mình nhất định phải cho mình tỉnh táo, đôi mắt ngọc dần trở nên mơ hồ, khuôn mặt nhiễm phỉếm hồng càng kích thích sự ham muốn của nam nhân. Bàn tay thô ráp của tên kia khẽ vuốt ve lên khuôn mặt nàng

- Mĩ vị ngon như này cần thưởng thức như nào đây?

Hắn cúi xuống định hôn lên môi nàng thì có một lực rất mạnh nâng hắn lên, hắn cảm thấy người mình như ở trên không rồi bỗng chốc bị văng ra xa, đầu đập vào cạnh bàn, ngực đau nhức tiếp đó hắn thấy máu..máu của mình đang chảy từ trong ngực ra một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào ngực hắn. Hắn nhìn thấy một hắc y nhân, khuôn mặt hắn bị che khuất chỉ để lộ ra đôi mắt sắc bén tựa chim ưng.

- Hự...

Hắn phun ra ngụm máu rồi bất tỉnh nhân sự, hắc y nhân kia liếc nhìn nàng rồi phi thân qua cửa sổ. Cánh cửa mở tung ra lúc này Lâm Mạnh Quân, cùng Hán Nguyên và Thủy Trúc bước vào. Thủy Trúc nhìn thấy tên kia nằm chết máu chảy lênh láng thì hét ầm lên, rồi lại chạy tới cạnh Sở Mộc Lan đang nằm trên giường

- Công chúa..người sao vậy? Công chúa...

- Thủy..Trúc..ta..nóng..nóng..ta khó chịu..nóng..- Sở Mộc Lan mơ hồ nói, cả người nàng đỏ hết lên vì nóng

- Công chúa...- Thủy Trúc sợ hãi, vội lấy tạm một bộ y phục mặc vào cho nàng, vì làm vội vả nên hơi xộc xệch

- Nhanh! Đi chuẩn bị nước lạnh, nhanh lên...- Lâm Mạnh Quân chạy vào thấy nàng như vậy liền biết ngay nàng bị gì liền kêu lên

- Vâng..- Thủy Trúc chạy đi

Hán Nguyên đi xử lý thi thể, Lâm Mạnh Quân đỡ nàng dậy, cả người nàng nóng như lửa đốt mồ hôi chảy rất nhiều. Đôi môi nhỏ kiêu diễm khẽ nói

- Nóng..ta khó chịu..nóng..

Lâm Mạnh Quân thầm chửi một tiếng, nàng vì sao lại trúng xuân dược? Lại còn là loại nặng nữa chứ? Nếu tới nay hắn không vì quên nhắc nàng mai dẫn hắn đi tham quan Nam Sở thì không biết bây giờ nàng đã như thế nào nữa? Trình tiết là cả danh dự của một người con gái, nếu ở hiện đại thì vấn đề này không nghiêm trọng mấy nhưng đây là hiện đại nếu chưa lấy chồng mà làm ra cái loại chuyện này thì không bị đánh chết thì cũng bị xa lánh, ghét bỏ sự sỉ nhục này sẽ đi theo đến hết cuộc đời..

Nước lạnh đã chuẩn bị xong, Lâm Mạnh Quân đặt nàng trong bồn nước lạnh kêu hai người kia đi ra, một mình hắn ngồi trong đó. Sở Mộc Lan mặc dù đã ngâm nước lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn không giảm, nước có khi đã bị nàng làm cho ấm lên không ít. Lâm Mạnh Quân đau đầu, rốt cuộc nàng trúng loại xuân dược gì vậy?

- Nóng..nóng..- Sở Mộc Lan mơ màng tỉnh lại, thấy một bóng người không cần biết là ai liền kêu lên

- Được rồi, ngâm chút nữa rồi thay nước cho nàng. Rốt cuộc nàng trúng phải cái gì vậy? - Lâm Mạnh Quân vuốt tóc cho nàng, giận dữ nói

- Giúp ta..ta nóng..- Sở Mộc Lan nói, giọng nói mê hoặc đến kì lạ, chẳng qua nàng có tư tưởng hiện đại nên không quan trọng mấy cái này lắm nhưng vẫn nên chọn đúng người thì hơn, tác dụng của xuân dược quá mạnh nên nàng không thể khống chế nổi

- Để ta giúp nàng thay nước..- Lâm Mạnh Quân hít sâu một hơi, hắn muốn nàng tự nguyện chứ không phải như thế này

Thấy một bàn tay ấm áp chạm vào mình Sở Mộc Lan không e ngại mà kéo người ấy gần sát mặt mình hôn lên đôi môi ấy. Một dòng điện xẹt qua trong đầu Lâm Mạnh Quân, nàng..đang làm cái gì vậy? Chuyện này quá sức tưởng tượng của hắn rồi..

Hắn muốn buông nàng ra nhưng đôi môi mát lạnh của nàng khiến hắn không tự chủ được mà đáp lại một nụ hôn, khiến hắn trầm luân trong đó lúc nào không hay. Cạy lưỡi nàng, xâm nhập vào sâu bên trong Lâm Mạnh Quân ngày càng ham muốn nhiều hơn, hắn ôm chặt nàng như không muốn cho nàng rời xa hắn. Ánh nền mờ ảo hiện lên hình ảnh hai con người đang hôn nhau say đắm, đi vào giấc mộng phù du..

Sở Mộc Lan cảm thấy khó thở, không khí như bị trút hết nàng bỏ hắn ra thở hổn hển, sắc mặt phỉếm hồng xinh đẹp. Lâm Mạnh Quân bị Sở Mộc Lan đẩy ra cũng tỉnh táo lại, nhìn đôi môi đỏ ửng của nàng hắn tự trách bản thân rốt cuộc mình đã làm cái gì vậy? Lợi dụng lúc nàng không tỉnh táo lại làm ra những chuyện này thật đáng trách..

Lâm Mạnh Quân muốn tỉnh táo lại nhưng khó mà được trong khi Sở Mộc Lan đang mơ hồ nằm trong bồn nước lạnh. Khuôn mặt xinh đẹp nhiễm phỉếm hồng đầy mê hoặc, mầu quang mơ màng như sương, đôi môi mọng hơi đỏ càng quyến rũ, nước làm ướt y phục khiến nó dính chặt vào người nàng làm lộ những vẻ đẹp của nàng càng nàng thêm quyến rũ đầy mê hoặc. Lâm Mạnh Quân không khỏi thờ dài, mặc dù rất muốn nhưng mà không thể! Vẫn phải nhịn!

Cuối cùng đành phải để Thủy Trúc đi vào, chăm sóc nàng còn mình thì đi về...ngủ, nếu không hẳn thật sự phải dùng cách đó để giải xuân được cho nàng mất. Mặc dù đã nằm trên giường nhưng mà trong đầu hẳn không ngừng nghĩ đến hình ảnh nàng trong khi ở nhà tắm, cả nụ hôn ấy nữa, hẳn thật không biết mình bị điên hay là đầu óc có vấn đề mà cứ nghĩ đến hình ảnh ấy..

Nhưng..

Hắn biết, hẳn yêu nàng, không muốn rời xa nàng..

(ad: Huỳnh cứ "ăn" đi, không ai bảo sao đâu, nghe bảo nhin nhiều không tốt. Lâm Mạnh Quân: [ngiên răng] Ngươi nghĩ ta muốn..?. Ad:...thôi, không làm phiền huỳnh nữa..]

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tỷ Tỷ, Người Không Ngờ Đúng Không?

Khi Sở Mộc Lan tỉnh lại thì thấy mình đang trong bồn nước lạnh, y phục khá xộc xệch. Đầu đầu, Sở Mộc Lan cố nhớ lại chuyện hôm qua, nghĩ đến tên kia nàng không khỏi sợ hãi, nàng..rất cuộc tổ qua đã xảy ra những gì? Vì sao nàng lại ở trong bồn nước này?

Thủy Trúc mở cửa, thấy Sở Mộc Lan tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm. Vội đi tới hỏi thăm

- Công chúa, người tỉnh rồi, người không sao chứ?

- Thủy Trúc..- Sở Mộc Lan nhủ mảy, giọng hơi khàn khàn - Ta..tối qua, làm sao lại ở đây?

- Công chúa, tối qua lúc người trở về thì em đang ở chỗ của Thanh Thanh lấy cánh hoa hồng cho người nhưng lại không có liền trở về, lúc về em gặp tam hoàng tử cùng thị vệ của ngài ấy. Ngài ấy nói quên không dặn công chúa vài điều nên cùng em về Thanh Lam Cung. Nghe thấy tiếng hét tam hoàng tử liền chạy về phía phòng người, lúc mở cửa ra đã thấy một tên nam nhân bị giết ngực hẳn bị đâm một thanh kiếm, máu chảy lênh láng rất đáng sợ. Còn người...lúc đó..- Thủy Trúc đáp ứng nhìn nàng đầy e dè

- Ta làm sao?

- Người khi ấy nằm trên giường, y phục không thấy đâu chỉ quần một chiếc khăn. Tam hoàng tử đi tới nói em chuẩn bị nước lạnh rồi ngâm công chúa vào đó. Lúc đầu tam hoàng tử đuổi bọn em ra ngoài nhưng một lúc sau lại cho bọn em vào, sau đó thì em thay nước lạnh cho công chúa liên tục, người lúc đó thật sự rất nóng..

-...Được rồi, giúp ta thay đồ, lát nữa ta đi cảm ơn hẳn. Em vất vả rồi đi nghỉ ngơi đi, hôm nay không cần làm gì đâu..- Sở Mộc Lan yếu ớt đứng dậy, nhìn vết bầm trên tay không khỏi cảm hận tên khốn khiếp tối hôm qua

Tên đó nhất định là do người khác đưa tới, Thanh Lam Cung trước nay canh phòng rất nghiêm ngặt không có chuyện hẳn có thể tự tới lại biết phòng của nàng. Nhưng..rất cuộc là ai? Vì sao phải làm như vậy? Sở Mộc Lan suy đi tính lại cũng không biết mình đã đắc tội với ai?

Sở Mộc Phi...không thể! Nàng ta tuy đã được thả ra nhưng không có bản lĩnh mang người vào đây để hãm hại nàng..

Chẳng lẽ...

Trong đầu Sở Mộc Lan xuất hiện một cái tên nhưng nhanh chóng bị gạt bỏ, không thể nào đâu? Nàng sao có thể nghĩ như vậy cơ chứ?

Thay xong y phục, Sở Mộc Lan đến Lưu Nghịch Các gặp Lâm Mạnh Quân để nói lời cảm ơn. Trên đường đi Sở Mộc Lan thấy một bóng hình khá giống Sở Mộc Phi nàng ta đang đi tới Phong Thanh Cung, hơi nghi ngờ nhưng nàng mặc kệ, chuyện này tính sau..

Cộc..cộc..

- Vào đi...- bên trong truyền ra tiếng nói lười biếng

Đẩy cửa bước vào, Sở Mộc Lan thấy Lâm Mạnh Quân đang ngồi đọc sách, bộ dạng an nhàn thoải mái. Gương mặt tuấn tú chăm chú nhìn quyển sách trông rất mê hồn, nam trang xanh lam càng làm hẳn thêm vẻ mê hoặc, đôi môi mỏng hơi mím lại đầy quyến rũ. Sở Mộc Lan cảm thán, tên này mà mang về hiện đại làm ngôi sao nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền a..

- Trông bộ dáng huỳnh như này ta suýt thì tưởng vị thần tiên tỷ tỷ nào đáp xuống chơi cơ, huỳnh thật sự còn xinh đẹp hơn cả con gái đấy..- Sở Mộc Lan bước vào nói luôn, nàng cũng đâu nói quá

- Nàng đối đãi với ân nhân của mình thế đấy hả?- Lâm Mạnh Quân trừng mắt nhìn nàng, lại nghĩ đến nụ hôn tối qua

- Ta nói sự thật mà! Tồi qua dù sao cũng cảm ơn huynh..- Sở Mộc Lan nhún vai vô tội

- Không thành ý...- Phun ra ba chữ xong, hấn lại mặc kệ nàng. Thật sự là hấn đang trốn tránh, tránh nhìn thấy nàng lại nhớ đến việc đó, nếu không phải hôm nay nàng đeo khăn hấn thật sự không biết hiện tại mình đã thành bộ dạng gì nữa

- Gì? Được rồi, hôm nay bốn công chúa dẫn huynh đi chơi được chưa? - Sở Mộc Lan xì một cái, dù sao nàng cũng muốn ra ngoài chơi cho vui chút

- Được..- Nhận lời ngay, thật ra hấn chỉ kiếm thời gian ở cạnh nàng nhiều hơn mà thôi

Lâm Mạnh Quân đi chuẩn bị xe, hấn cùng nàng ra ngoài thành chơi..

Phong Thanh Cung..

Căn phòng của Sở Mộc Di im lặng đến đáng sợ, chúng nô tỳ sợ hãi quỳ hết xuống mặt đất run run nhìn chủ tử trước mặt, thật đáng sợ, bọn họ chưa từng thấy Sở Mộc Di mặt bình tĩnh và đáng sợ như vậy, hàng ngày nàng ta rất ôn hòa dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ đáng sợ bấy nhiêu. Sở Mộc Di sau khi hít toàn bộ đồ đạc trong phòng của mình xuống đất, khiến nơi đây trở thành một bãi chiến trường thì lại tức giận đánh một nô tỳ khiến nàng ta bị thương nặng quá mà chết không kịp nhắm mắt, đôi mắt đầy ai oán đáng sợ

Sở Mộc Lan..

Rốt cuộc vì sao ngươi lại xuất hiện trên thế gian này để cướp đi mọi thứ của ta? Ngươi đáng lẽ nên chết đi mới phải! Ngươi vì sao lại được người khác cứu? Đáng lẽ ra hôm nay ngươi sẽ phải bị mọi người sỉ nhục, chỉ trích chứ không phải an nhàn như này?

Sở Mộc Di nghiêng răng ken két, đôi mắt đỏ ngầu trông rất hung tàn khác hẳn bộ dạng yếu đuối thực nữ hàng ngày. Từ bên ngoài một tiếng nói lạnh lạnh đầy chế giễu phát ra

- Chắc..đại tỷ, ngươi sao lại hung dữ như vậy a..

Sở Mộc Di nghe thấy tiếng nói thì sắc mặt âm trầm khó coi. Một nữ nhân mặc y phục màu tím nhạt bước vào, nàng ta khá xinh đẹp diện mạo ưu nhìn bất quá cho người ta một cảm giác nguy hiểm rình rập, khóe miệng hiện lên nụ cười trào phúng

- Tỷ tỷ, ngươi sao vậy?

Sở Mộc Di biết chắc nàng ta tới đây nhất định không có ý gì tốt nên đuổi hết đám hạ nhân ra ngoài, căn phòng tràn ngập mùi sát khí. Sở Mộc Di nhìn người trước mặt liền lạnh giọng ba phần

- Sở Mộc Phi ngươi tới đây làm gì?

- Hi...tỷ tỷ à, ngươi không cần căng thẳng quá đâu! Ta hôm nay chỉ đến đây tặng tỷ một món quà nhỏ mà thôi..- Sở Mộc Phi cười hi hi trông rất ranh ma

- Ngươi có thể để đồ trên bàn xong rồi đi, không thì mang luôn cả món quà của ngươi về ấy..- Sở Mộc Di giọng đầy chán ghét nói, quay lưng lại với Sở Mộc Phi

- Tỷ tỷ, ngươi ít nhất cũng phải nhìn xem chứ?- Sở Mộc Phi lấy trong người ra một cái lọ nhỏ đặt lên bàn rồi nói

- Ngươi...ngươi muốn gì? -Sở Mộc Di nhún mày quay lại khi nhìn thấy chiếc lọ thì sợ hãi lui về sau một bước, giọng ấp úng

- Tỷ tỷ, ngươi nói gì vậy ta không hiểu? Ta chỉ muốn tặng tỷ chiếc lọ này thôi mà, có ý gì đâu? - Sở Mộc Phi vô tội nói

- Ngươi...

- Tỷ tỷ ngươi không ngờ đúng không? Chỉ là trong yến tiệc ta thấy tỷ vô tình bỏ cái gì đó màu trắng hình như là bột vào chén rượu của Sở Mộc Lan, cuối buổi lại thấy tỷ lên la lên lút vứt cái gì đó đi chỗ gần bờ hồ ấy..ta mới phát hiện ta chiếc lọ này, chắc nó là của tỷ rồi..- Sở Mộc Phi trào phúng nói, vui vẻ nhìn sắc mặt trắng bệch của Sở Mộc Di

- Ngươi..Sở Mộc Phi, ngươi đã biết những gì? - Sở Mộc Di nghiêng răng nói, không ngờ chuyện đó lại bị con tiện nhân này nhìn thấy

- Ta biết gì sao? - Sở Mộc Phi cười cười đi tới gần Sở Mộc Di, nói thầm vào tai nàng ta giọng nói đầy u ám tràn ngập sự nguy hiểm - Ta biết trong chiếc lọ đó là xuân dược nha, nếu ta không nhầm thì loại này khá mạnh người trúng phải nhất định sẽ rất khó chịu sau đó sẽ...nhưng mà uống xong thì phải chờ một canh giờ sau mới phát tác, không biết đại tỷ có chuẩn bị ai cho Sở Mộc Lan giải dược không a...

- Ngươi...nói bậy gì vậy? Ta không có, sao ta có thể làm loại chuyện đó..- Sở Mộc Di sợ hãi nói, đôi chân lui về sau vài bước, đập trúng cái ghế liền ngã xuống nền đất đầy mảnh sành, một vết cứa xuất hiện trên tay nàng ta máu chảy ra nhìn có vẻ rất đau nhưng mà nàng ta không còn tâm trạng nào mà quan tâm

- Tỷ tỷ, người không cần dầu đầu, chúng ta là tỷ muội tốt đầu cần dầu nhau đúng không? - Sở Mộc Phi ngồi xuống trước mặt Sở Mộc Lan, tay nàng ta nhẹ nhàng vuốt tóc mình

- Hàm hồ..người ăn nói linh tinh, ta không có..nói bậy..- Sở Mộc Di sợ hãi lùi về phía sau, không thể..chuyện này nhất định là mơ..

- Tỷ tỷ à, người làm việc cũng sai sót quá đi a! Người có biết tối hôm qua ta đã thấy gì không? Ta thấy tam hoàng tử Lâm Mạnh Quân đi vào phòng của Sở Mộc Lan ấy, bộ dáng rất lo lắng nha. Không biết họ làm gì trong đó mà rất lâu tam hoàng tử mới ra, chắc..tỷ tỷ nghĩ xem họ đã làm gì nhỉ? -Sở Mộc Phi chống cằm nói, nụ cười gian xảo - Chắc..Sở Mộc Lan lại bị trúng xuân được, tam hoàng tử lại ở trong đó rất lâu, tỷ nghĩ xem có phải..

Thật ra tối hôm qua, sau khi lấy được chiếc lọ Sở Mộc Phi lại đi thẳng tới Thanh Lam Cung tình cờ thế nào lại thấy Lâm Mạnh Quân cùng thị vệ của hắn, Thủy Trúc đi về hướng này nên mới tò mò đi theo dõi. Sở Mộc Phi nấp vào bụi cây gần đó nghe ngóng, không nghe rõ họ nói gì nhưng có vẻ tình hình bên trong rất hỗn loạn. Sau đó Thủy Trúc lại chạy như ma đuổi nhanh chóng chuẩn bị nước lạnh, Sở Mộc Phi biết chắc Lâm Mạnh Quân muốn cho Sở Mộc Lan ngâm nước lạnh để giải được nên hơi thất vọng. Nhưng sau đó lại thấy thị vệ của hắn cùng Thủy Trúc bị đuổi ra ngoài, mà hắn lại một mình ở trong đó..

Tuy không biết họ làm gì trong đó nhưng Sở Mộc Phi biết chắc hai người sẽ không xảy ra cái chuyện kia, bất quá Lâm Mạnh Quân vì quá lo lắng cho Sở Mộc Lan nên mới tự mình giúp nàng ngâm nước mà thôi. Nếu như để Sở Mộc Di biết mình hãm hại Sở Mộc Lan mà lại giúp cho Lâm Mạnh Quân và nàng ân ái thì nàng ta nhất định sẽ tức giận không thôi từ đó nhất định sẽ ra tay mạnh hơn với Sở Mộc Lan, mà Sở Mộc Phi ngồi một bên xem kịch hay lại rất có lợi vì thế Sở Mộc Phi không ngại nâng chuyện này cao hơn chút nữa khiến Sở Mộc Di hiểu lầm.

- Người câm miệng! Cút ra khỏi đây mau! - Sở Mộc Di tức giận nhưng lại đầy sự sợ hãi, nàng ta không ngờ chính mình lại tạo cơ hội cho hai người họ, nghĩ đến đây Sở Mộc Di không khỏi sợ hãi, thất vọng cuối cùng lại tức giận

- Tỷ làm gì mà vội vậy? Ta còn muốn ngồi đây chơi một lúc a...Tỷ xem, ta thấy tam hoàng tử hình như rất thích Sở Mộc Lan, nếu hai người họ thật sự xảy ra chuyện gì đó mà họ lại có tư tình với nhau, không khéo đến một ngày nhất định sẽ tới chỗ phụ hoàng từ hôn không chừng..Lúc đó, hoàng cung ta lại có hi sự a..- Sở Mộc Phi đứng dậy phui phui quần áo

- Người..im miệng! Ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra! - Sở Mộc Di hai mắt đỏ ngầu trừng mắt với Sở Mộc Phi

- Ta nhất định sẽ đoạt tin của tỷ...- nói xong Sở Mộc Phi tiêu sái bước ra ngoài, sắc mặt từ tươi cười bỗng trở nên lạnh băng đáng sợ

Sở Mộc Lan..

Người và cả Sở Mộc Di nhất định sẽ phải chết..

Sở Mộc Di ở trong phòng cấm hận, đôi tay chảy đầy máu nắm lấy mảnh sành khiến vết thương lại càng rách to hơn. Cảm nhận được nỗi đau từ bàn tay truyền đến, Sở Mộc Di nhìn đôi bàn tay dính đầy máu cười nhạt, vết thương này có là gì trong khi hai người kia đang ở bên ngoài vui vẻ cùng nhau..

Máu chảy lênh láng, mùi tanh nồng bốc lên khắp căn phòng....

Sở Mộc Lan người nghĩ chỉ thế là xong thôi sao? Người quá ngây thơ rồi..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta Thích Nàng

Thành Dương Nam..

Sở Mộc Lan thay một bộ đồ đơn giản bình dị nhưng lại rất xinh đẹp, vì nàng không muốn cái khuôn mặt yêu nghiệt của mình lộ ra nên đeo khăn, vì vậy thu hút khá nhiều người đi đường nhìn qua. Lâm Mạnh Quân thì khỏi nói, hắn còn xinh đẹp hơn của con gái nhưng lại mang gì đó dịu dàng ôn nhu, lúc đi bộ không biết bao nhiêu cô nàng nhìn qua..

Sở Mộc Lan thật muốn mang hắn về hiện đại đi làm mình tình dục, không biết kiếm được bao nhiêu tiền nhỉ? Hắn mà làm nghệ sĩ cho nàng thì..chắc, Sở Mộc Lan nâng thành tỷ phú nha, nghĩ đến cái cảnh sống trong căn hộ cao cấp, chạy xe BWM lướt trên đường cao tốc như bay để mặc làn tóc thổi trong gió hàng triệu anh chàng nhìn theo với ánh mắt yêu thích, ngưỡng mộ..

Sở Mộc Lan nghĩ đến cảnh đó thì lại tự cười một mình như con dờ hoi, Lâm Mạnh Quân nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, nàng hôm nay có vấn đề à? Sở Mộc Lan quay sang định hỏi Lâm Mạnh Quân xem muốn đi đâu thì bất chợt bắt gặp một ánh mắt thâm cừu đại hận của một cô gái đi đường nhìn nàng. Ban đầu, Sở Mộc Lan cũng không hiểu gì nhưng khi nhìn thấy cô ta để ý cái người bên cạnh nàng, liền hiểu ra

- Huỳnh đẹp thì đẹp đi, còn kéo theo bao họa cho ta nữa làm gì? - Sở Mộc Lan khẽ liếc cô gái vừa trừng mắt với mình

- Haha...nàng ghen à? - Lâm Mạnh Quân cười âm hiểm

Ghen cái sh*!t!

Sở Mộc Lan chửi trong lòng, bên ngoài lườm Lâm Mạnh Quân một cái. Nàng dẫn hắn đi khắp thành, nơi nào cũng thấy hình dáng hai người. Lâm Mạnh Quân nhìn nàng đầy vui vẻ, nàng là người mà trước giờ ở bên cạnh hắn tự nhiên nhất, mang cho hắn cái cảm giác an toàn nhất. Sở Mộc Lan đi đến đâu thấy cái gì hay hay đều bắt hắn mua cho mình, cái cảm giác đấy thật vui đi..

Sở Mộc Lan dẫn Lâm Mạnh Quân lên tầng cao nhất của một khách điểm, từ đây có thể nhìn rõ tất cả khung cảnh ban đêm của thành. Nhà nào cũng thấp sáng đèn, người đi lại cũng không ít trông rất tấp nập, khá nhiều đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo nhìn rất hạnh phúc, nhiều món hàng hóa trông rất bắt mắt xinh đẹp nổi bật..

- Nàng không thấy lạnh à? - Lâm Mạnh Quân choàng lên người một chiếc áo choàng, bây giờ đã sắp sang thu trời cũng vì thế mà lạnh hơn đôi chút, gió lùa vào rất lạnh không còn cái mát mẻ của mùa hè kia

- Không, ta thấy cũng có lạnh lắm đâu..- Sở Mộc Lan lắc đầu, ánh mắt hứng thú di chuyển đến một gian hàng bán lồng đèn

Tuy hôm nay không phải ngày lễ gì nhưng thành Dương Nam vào ban đêm vẫn rất ồn ào náo nhiệt, nhiều món hàng đặc biệt vẫn cứ bày bán thu hút nhiều sự chú ý. Sở Mộc Lan không nhịn được liền nhìn chăm chăm vào những chiếc đèn lồng đủ hình dáng kia, có vài hình ảnh nhanh chóng đi qua tâm trí nàng nhưng nàng lại không bắt kịp..

- Đi thôi, ta dẫn nàng đi bán yên hoa..- Lâm Mạnh Quân kéo Sở Mộc Lan đi, quả thật nhìn Sở Mộc Lan chăm chú nhìn lồng đèn đó hắn cảm thấy rất ghét chúng

- Yên hoa?? - Pháo hoa à? Nhưng hôm nay đâu phải lễ gì mà có bán?

- Yên tâm ta có..- Lâm Mạnh Quân cười cười dẫn Sở Mộc Lan đi tới cạnh một bờ hồ, ngồi trên thảm cỏ xanh

Hắn chuẩn bị vài cây yên hoa châm lửa để chúng tự bắn rồi ngồi cạnh nàng. Sở Mộc Lan nhìn mặt trăng, ánh trăng nhẹ tỏa sáng khiến tâm trạng người ta thanh thản hơn nhiều

Bùm..

Mặt trăng tròn bị từng đợt yên hoa che lấp, cả bầu trời bây giờ chỉ tồn tại những ánh sáng rực rỡ của từng chùm pháo. Pháo nổ tạo ra âm thanh khá lớn kèm theo đó trên trời lại xuất hiện những đóa hoa nhiều màu nổ tung rất đẹp, ánh sáng chiếu rọi mặt hồ khiến nó trở nên sinh động đẹp để lạ thường..

Lâm Mạnh Quân quay sang nhìn Sở Mộc Lan thấy nàng mỉm cười hắn cũng vui vẻ theo. Vài gợn tóc bay bay, đôi mắt nàng bỗng như sáng rực lên đầy thích thú, nàng như thần tiên xung quanh nàng như có làn khói trắng mờ ảo, rất mỏng manh nhưng rất vững chắc không ai có thể phá vỡ nó, nó như một thể luôn gắn kết với nàng. Bất cứ Sở Mộc Lan đi đâu như nào, làm gì nó đều xuất hiện khiến cho nàng ngày càng trở nên mê hoặc, mờ ảo..

Sở Mộc Lan quay lại đúng lúc chạm ánh mắt của Lâm Mạnh Quân, như có lực hút nàng nhìn thẳng vào đôi mắt hắn không hề trốn tránh. Đúng lúc ấy một cơn gió mạnh thổi qua, chiếc khăn lụa mỏng trên mặt nàng bị cuốn đi mất để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm. Đôi mắt mênh mông mơ hồ càng làm nàng thêm đặc biệt cuốn hút

Thời gian như ngừng trôi, nhưng mà yên hoa vẫn tỏa sáng trên bầu trời ban đêm cây lá vẫn không ngừng sao động, thi thoảng còn thổi vài chiếc lá qua đây. Bốn mắt nhìn nhau, gió thổi làm bay những sợi tóc yếu ớt, y phục cũng tùy ý phi vũ trong đêm. Khung cảnh thực sự rất đẹp..

Lâm Mạnh Quân mỉm cười rực rỡ giữa bầu trời đêm, khoe môi khê nhấp nháy

- Sở Mộc Lan, ta thích nàng..

Bùm..

Lại một tiếng nữa nổ, pháo hoa trên trời không ngừng tỏa sáng nhưng lại lấn át đi câu nói của Lâm Mạnh Quân khiến Sở Mộc Lan không nghe rõ hắn nói gì. Lúc này nàng mới sực tỉnh, phát hiện chiếc khăn đã không cánh mà bay an toàn đáp xuống mặt hồ phía xa, muốn lấy lại cũng khó..

Sở Mộc Lan thở dài đang định oán hận vài câu thì lại nghe thấy tiếng quát

- Hai người kia muốn hẹn hò thì ra chỗ khác, còn nữa ai cho phép bắn yên hoa há????

Phản ứng đầu tiên của hai người là..chạy, mặc dù không biết chạy đi đâu. Sở Mộc Lan bị Lâm Mạnh Quân cầm tay kéo đi, đôi chân vẫn cứ chạy theo không biết mệt. Mãi tới khi trốn lẫn vào trong đám đông hai người mới yên tâm, Sở Mộc Lan rút tay mình ra khỏi tay Lâm Mạnh Quân cười hi hi

- Hù chết ta rồi!

- Không cho thì thôi! Khi nào sinh thần nàng ta lại đốt cho nàng xem, lúc đó ở trong hoàng cung ai cấm được chứ..- Lâm Mạnh Quân nhún vai tỏ vẻ không nghiêm trọng

- Được, lúc đó huynh nhất định phải đốt thật nhiều cho ta xem đấy!

- Nàng muốn xem bao nhiêu ta đốt cho nàng xem bất nhiêu

Lâm Mạnh Quân cười, nhưng hẳn đâu biết mỗi năm vào ngày sinh thần của nàng hẳn lại ngồi một mình trên nóc nhà tự đốt yên hoa, tự xem, tự ngắm rồi lại tự ngồi nói một mình..

Vì sắp muộn nên hai người chuẩn bị lên xe ngựa về hoàng cung, lúc đó có một ông lão bán kẹo hồ lô đi tới chào hàng nói với Lâm Mạnh Quân

- Vị công tử này mua cho nương tử của mình một cây kẹo đi, kẹo của lão rất ngon đó Sở Mộc Lan suyt ngã, nàng muốn hỏi ông ra rằng nàng với hẳn giống phu thê chỗ nào? Mắt lão có vấn đề à? Trái ngược với tâm trạng muốn giết người của Sở Mộc Lan, Lâm Mạnh Quân ngược lại còn rất vui vẻ mua hai cây liền, một cái cho mình một cái cho nàng. Trước khi đi ông lão đi còn nói

- Chúc hai người hạnh phúc nha!

Sở Mộc Lan trừng mắt với ông lão nghiêng răng kèn kẹt, Lâm Mạnh Quân nhìn nàng mà phì cười, nàng có cần hung dữ vậy không?

- Huynh cười cái gì? - lần này nàng lại quay qua trừng mắt với hẳn, ai kêu tên này nói lung tung

- Không a, về thôi muộn rồi..- Lâm Mạnh Quân vô tội nhìn lên trời nói

Hai người về tới hoàng cung thì đã tối muộn, Thủy Trúc đứng trước cửa phòng đợi nàng. Thấy bóng dáng nàng đi tới Thủy Trúc đỡ nàng vào vừa nói

- Công chúa..Đại công chúa vừa cho người mang tới cho người vài thước lụa trông rất quý, nàng dặn trời sắp lạnh nên người cần chăm sóc sức khỏe cho mình hơn

- Lụa? - Sở Mộc Lan nghi hoặc hỏi, đại tỷ lo xa vậy?

- Vâng, em để trên bàn hết...

Sở Mộc Lan đi vào suyt nữa thì ngã, cái đồng to đùng này mà gọi là có vài thước á? Chục thước chứ không ít, mấy người này muốn biến Thanh Lam Cung thành quốc khố của Nam Sở đấy à? Sở Mộc Lan đi tới xem, lấy ra một thước màu đỏ rực trông rất long lanh, nhìn nó cảm tưởng như đây là một con phụng hoàng lửa đang dang đôi cánh bay trên bầu trời, hình ảnh vừa kiêu ngạo vừa đẹp đẽ..

- Em bảo lấy thước lụa này may cho ta một bộ y phục, ta muốn mặc nó vào sinh thần của mình... - Sở Mộc Lan đặt nó ra một góc rồi lại lấy một thước nữa màu xanh lục trông rất nhẹ nhàng, thanh thoát - Lấy cái này may cho đại tỷ đi..

Thủy Trúc vâng vâng dạ dạ, Sở Mộc Lan thay đồ xong cũng mệt mỏi nằm trên giường. Lúc ở bờ hồ, Lâm Mạnh Quân có nói cái gì đó nhưng nàng không nghe rõ vì bị tiếng pháo lán át đi, nhưng nhìn khẩu hình nàng có thể đoán ra câu nói đó

Sở Mộc Lan, ta thích nàng..

Lâm Mạnh Quân, ta có gì tốt chứ? Ta không bằng đại tỷ, ta không thể thích người yêu người như đại tỷ, càng không thể vì người mà làm nhiều điều như tỷ ấy. Lâm Mạnh Quân, đại tỷ mới là người xứng đáng với người, ta không thể cho người cái người mong muốn, không thể cùng người sống đến đầu bạc răng long..

Ta không phải người ở thế giới này, sẽ có một ngày ta sẽ biến mất khỏi nơi đây, rời xa tất cả mọi người, rời xa người..

Lâm Mạnh Quân..xin lỗi..

Phong Thanh Cung..

Căn phòng của Sở Mộc Di vẫn sáng trưng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo soi sáng con người đang chăm chú thêu từng đường kim mũi chỉ lên tấm thêu màu trắng. Không gian lặng lẽ tỏa khắp căn phòng, hương thơm mát dịu bay thoang thoảng trong không khí..

Sở Mộc Di mỉm cười nhìn tác phẩm của mình, đó là hai con phượng hoàng đang bay trên trời. Trong tâm nàng ta đang thầm mơ ước đó là nàng ta cùng Lâm Mạnh Quân, hai người là một đôi trời tác thành, cùng ở bên nhau trọn đời trọn kiếp..

Nam nhân trong bóng tối không ai khác chính là Thương Thành, hẳn muốn trở về nhà nhưng vô tình lại cứu được Sở Mộc Di đang gặp nạn, sau biết nàng là công chúa hẳn cư nhiên trở thành thù hằn của nàng ta. Nhân duyên kiếp trước chưa dứt, hẳn biết Sở Mộc Di cũng biết rõ chuyện kiếp trước, hẳn vẫn yêu nàng ta dù trái tim nàng ta không dành cho mình. Hẳn luôn trong bóng tối bảo vệ nàng ta khỏi nguy hiểm, nhưng chính mình cũng đau khi nhìn thấy nàng ta vì người đàn ông khác mà làm tất cả, học mọi thứ dù đó là thứ nàng ta ghét nhất.....

Hắn trong bóng tối lặng lẽ nhìn Sở Mộc Di, nhìn nàng ta mỉm cười hạnh phúc. Không gian lặng lẽ, chỉ có tiếng thở đều..

- Người tìm được bông hoa đó chưa? - Sở Mộc Di không ngẩng lên mà nói, nàng ta tất nhiên chưa biết Thương Thành có hoa Huyết Lệ trong tay

Thương Thành im lặng, hẳn thật sự không biết có nên đưa bông hoa đó ra không nữa. Nếu đưa nàng ta, một khi nàng ta lại như kiếp trước, hẳn không biết nên làm sao? Cuối cùng hắn đành thờ dãi

- Ta đã tìm thấy vị trí của nó nhưng không tới được gần, lần trước suýt bị mất mạng vì trúng ảo cảnh..

- Bông hoa đó..đáng sợ vậy à?- Sở Mộc Di nhủ mảy đặt bức thêu xuống

- Vâng...

-...Ta muốn đi xem.

- Công chúa, người đi thì sẽ rất nguy hiểm.- Thương Thành sợ hãi lên tiếng ngăn cản, hẳn không muốn nàng ta gặp nguy hiểm, ảo cảnh đó thật sự rất đáng sợ hẳn không muốn Sở Mộc Di lâm vào trạng thái ngủ say mãi không tỉnh lại

- Bông hoa đó ở đâu?- Sở Mộc Di nhủ mảy hỏi, nàng ta rất muốn xem bông hoa đó có gì mà ai cũng e dè như vậy

- Nó nằm trên một ngọn núi khá cao, trên đó có sương mù dày đặc lại có thú hoang, rất nguy hiểm. Công chúa, người không nên đi thì hơn..

-...Được rồi, người mau chóng đi hái bông hoa đó về đi, thời gian của ta..e rằng...không còn bao lâu nữa, lúc đó ta sẽ chết..- Sở Mộc Di cười nhạt xua tay, đây là hy vọng cuối cùng của nàng ta rồi, nếu như không tìm thấy nó sợ rằng...

- Vâng.. Thương Thành đáp lại một tiếng rồi biến mất, căn phòng lại yên tĩnh như cũ

Ánh đèn khuya chiếu sáng lên bức tường một thân hình nhỏ bé, đây cô độc..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Âm Mưu

Mấy ngày nay Sở Mộc Lan tới tìm Sở Mộc Di nhưng lại bị từ chối, nha hoàn bảo Sở Mộc Di dạo gần đây bệnh phát tác sức khỏe không tốt lại thêm tâm trạng ủ rũ nên không muốn gặp ai, đâm ra bệnh nặng thêm vài phần. Sở Mộc Lan cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn nha hoàn chăm sóc cho Sở Mộc Di tốt hơn, thì thoảng nàng còn mang thêm vài đơn thuốc bổ cho nàng ta..

Hôm nay cũng vậy, Sở Mộc Lan tới Phong Thanh Cũng đưa chút thức ăn ngon cho Sở Mộc Di cùng đơn thuốc. Đưa xong đồ thì vừa lúc thấy Sở Mộc Phi một thân hoa lệ đi tới, dung mạo xinh đẹp nhưng đầy nguy hiểm. Thấy vậy, Sở Mộc Lan không nói không rằng đi thẳng, trực tiếp coi nàng ta là không khí. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Sở Mộc Phi cười nhạt lên tiếng mang theo vài phần châm chọc

- Tỷ tỷ đi nhanh vậy có chuyện gì vội vã sao? Nghe nói tỷ cùng tam hoàng tử của Tây Liên dạo này gần nhau không ít, chắc là tỷ đi gặp huynh ấy rồi...

Ừ đấy, rồi sao? Liên quan tới người à? Sở Mộc Lan tựa tiểu phi tiểu nói

- Từ mọi quan tâm chuyện người khác quá nhỉ? Chuyện của mình sao không đi lo đi, nghe bảo sau sinh thần hoàng hậu phụ hoàng bắt người ở trong cung của mình tu tâm dưỡng tính, chép kinh Phật thì phải. Sao không đi tìm cách làm sao để không phải chép kinh nữa đi?

- Tỷ nói gì vậy? Chúng ta là tỷ muội với nhau, sao tỷ nói như là người xa lạ vậy?- Sở Mộc Phi không giận mà còn cười nói

- Rồi sao?- Sở Mộc Lan hờ hững nói, ta thích nói thế đấy người làm gì ta

- Tỷ..

- Sở Mộc Phi, bớt lo chuyện của kẻ khác đi nếu không có một ngày người nhất định sẽ phải trả giá cho việc mình làm. Đừng nghĩ nắm được nhược điểm của người khác thì người đã thắng, y nhất định sẽ không tha cho người đâu..- Sở Mộc Lan nói xong liền đi mất

Sở Mộc Phi khó hiểu nhìn Sở Mộc Lan, ý gì đây? Cười nhạt một tiếng, Sở Mộc Phi ngang nhiên bước vào phòng của Sở Mộc Di. Nàng ta vừa bước vào liền ngửi thấy mùi khói, nhủ mảy thấy Sở Mộc Di đang đốt một đồng giấy trong phòng

- Tỷ tính tự sát à? - Sở Mộc Phi cười cười đi tới

- Người tới đây làm gì? - Sở Mộc Di phui tay đứng dậy không thèm nhìn Sở Mộc Phi, thái độ rất khinh thường

- Thăm tỷ thôi, nghe bảo bệnh của tỷ ngày càng nặng thêm.- Sở Mộc Phi nhún vai rất tự nhiên ngồi xuống bàn uống trà, thấy một lồng thức ăn liền mở ra

Trong lòng toàn những món ăn quý, tác dụng dưỡng bệnh rất tốt. Xem ra Sở Mộc Lan đối đãi không tệ với tỷ tỷ mình nha, Sở Mộc Phi đóng lồng lại lên tiếng

- Tam tỷ có lòng tốt như vậy sao tỷ lại không chịu ăn chút gì? Chúng rất tốt cho sức khỏe của tỷ nha!

- Người quan tâm làm gì? Thích thì ta cho đấy, cảm về đi..- Sở Mộc Di cười lạnh, tiện nhân ngày người còn sống sẽ rút ngắn đi nhanh chóng thôi

- Xi..ta mới không cần đồ rác thải, đâu như tỷ..- Sở Mộc Phi tuy tức nhưng lại thể hiện gương mặt ta cảm đồ thừa thì cứ làm như người không ấy

- Người có ý gì?

- Tỷ không biết sao? Mấy món này đều là do hoàng hậu tự tay xuống bếp làm đó, người mang cho Sở Mộc Lan một phần nói là đạo này nàng hơi gầy cần bổ sung dinh dưỡng. Ai mà biết Sở Mộc Lan không ăn lại mang cho tỷ chứ..- Sở Mộc Phi châm biếm nói, hôm nay nàng ta cũng tới Ngự Thiện Phòng xem hoàng hậu nấu nên tất nhiên biết

Tuy bảo vậy nhưng chính ra hoàng hậu nấu rất nhiều đủ cho cả đám hạ nhân ăn chứ không riêng một mình Sở Mộc Lan..

- Sở Mộc Phi, người không còn gì làm sao? Rảnh tới nỗi mỗi ngày tới đây đều chọc tức ta sao? - Sở Mộc Di hỏi ngược lại, nàng ta rất muốn xem con tiện nhân này giờ trở g

- Ta tất nhiên rảnh rồi, chỉ ta hôm nay muốn tỷ tỷ tìm giúp ta một miếng ngọc thôi! - Sở Mộc Phi nhún vai, nói thẳng luôn

- Miếng ngọc? Người từ khi nào lại quan tâm đến ngọc vậy, chẳng phải bảo ghét sao?

- Tất nhiên là có việc rồi! Miếng ngọc đó tên Lưu Niên Thủy, màu tím nhạt. Hy vọng tỷ tỷ giúp ta..

- Ta sao phải giúp người?

- Tỷ tỷ chuyện tỷ hạ được Sở Mộc Lan tuy không bị phát hiện nhưng trong tay ta có bằng chứng chứng minh tỷ là người hạ được nha, Sở Mộc Lan mà biết chuyện này sẽ đối xử với tỷ như nào a? Nàng là đứa con mà phụ hoàng yêu thích nhất đấy, tuy mẫu thân đã mất nhưng trong cung này ai mà chẳng phải nhìn sắc mặt nàng mà sống. Còn tam hoàng tử của Tây Liên nữa, hẳn là bằng hữu tốt lại quan tâm đến Sở Mộc Lan rất nhiều nha, hẳn hình như trước nay không có thiện cảm với tỷ cho lắm, nếu hẳn mà biết thì..- Sở Mộc Phi cười đầy ẩn ý, về sau tất nhiên ai cũng sẽ hiểu

- Người..

- Tỷ tỷ, tỷ giúp ta thì ta sẽ không nói bất cứ cho ai nghe chuyện này, cả chứng cứ cũng đưa cho tỷ..

- Thời gian..

- Mười ngày sau, ta sẽ tới tìm tỷ..- Sở Mộc Phi đi mất

Sở Mộc Di hất nguyên cái lồng đựng thức ăn kia xuống, rõ ràng biết Sở Mộc Lan có ý tốt nhưng nàng ta vẫn nghĩ rằng Sở Mộc Lan đang khoe khoang sự sủng ái của Đế Hậu đối với mình, nghĩ vậy Sở Mộc Di lại thêm chán ghét Sở Mộc Lan hơn. Sở Mộc Lan người nghĩ cái sủng ái này sẽ được bao lâu? Người sẽ nhanh thôi trở thành kẻ đề cả Nam Sở si nhục, nói xấu..

Tuy hoàng hậu là mẹ ruột của Sở Mộc Di nhưng bà lại không yêu chiều nàng ta như Sở Mộc Lan, nàng ta muốn gì có đó thích cái gì đều có trong tay nhưng lại không gần gũi mẫu thân mình, đâm ra tính cách hiền lương thực đức đó cũng chỉ là cái vỏ để che đi sự ích kỉ, đố kị của nàng ta mà thôi..

Hàng ngày nhìn mẫu thân mình cười nói vui vẻ với con của phi tần khác mà người đó đã mất nhiều năm, tâm trạng Sở Mộc Di tất nhiên không vui vẻ gì nhưng lại luôn cố dấu sự ghen tức xuống thay vào đó là mặt hiền lành, dịu dàng cố gắng sống hòa hợp với Sở Mộc Lan. Chỉ mãi khi Lâm Mạnh Quân xuất hiện, Sở Mộc Di có nhiều thay đổi, biết ghen biết hờn biết yêu biết hy sinh, nhưng cũng chính điều này khiến nàng ta trở nên mất kiểm soát bản thân, làm những chuyện độc ác, đầy nguy hiểm..

Yêu mà không được đáp lại lâu ngày sẽ sinh hận, hai loại cảm xúc đan xen không lối thoát đấy chính là cái giá của tình yêu. Sở Mộc Di yêu Lâm Mạnh Quân nhưng không biết đó chỉ là sự chiếm hữu, nó không phải tình yêu. Nàng ta ngay từ khi gặp hẳn thấy hẳn đặc biệt hơn những người mà từng đến cầu hôn nàng ta nên nàng ta mới muốn chiếm giữ hẳn cho riêng mình. Những năm hẳn không ở đây, Sở Mộc Di vẫn luôn nghĩ hẳn là của mình nên hy vọng rất nhiều

Đến khi thấy Lâm Mạnh Quân gần gũi thân thiết với Sở Mộc Lan, Sở Mộc Di có cảm giác như đứa bé bị mất đồ chơi yêu thích nên đâm ra ghét người lấy mất, cũng chính là Sở Mộc Lan, nhưng thực tế không phải vậy tất cả đều do nàng ta suy diễn ra mà thôi..Sở Mộc Di bắt đầu tính kế hãm hại Sở Mộc Lan, như đứa bé muốn giành lấy thứ đồ của mình..

Một bước, hai bước,..Sở Mộc Di sa ngã vào con đường không lối thoát nhưng lại không muốn quay đầu, đôi chân vẫn bước vào con đường đầy bóng tối và sự ích kỉ đấy..

Cứ nghĩ phía trước là ánh sáng nhưng hóa ra lại là vực sâu thăm thẳm, đến khi nhận ra mới biết nói câu hối hận cũng đã muộn..

Tình yêu không có lỗi, lỗi cho chính bản thân không biết nên dừng ở đâu, hay đi tiếp như thế nào. Nhân duyên trời định, Nguyệt Lão se duyên, ai biết trước được điều gì..

- Liên Liên..- Sở Mộc Di lên tiếng

- Dạ..- Liên Liên đi tới- Người đi tìm nha hoàn của Sở Mộc Phi, bằng bất cứ giá nào cũng phải mua chuộc được nàng ta. Bảo nàng ta lấy một món đồ tùy thân của Sở Mộc Phi rồi mang sang cho ta, sau đó thì..- Sở Mộc Di cười nham hiểm, tay làm động tác cắt cổ

- Vâng...- Liên Liên hơi do dự rồi cũng gật đầu

Đề Liên Liên ra ngoài, Sở Mộc Di mới cảm bức họa thêu hai con phụng hoàng lên vuốt ve, ánh mắt đầy ôn nhu

- Không lâu nữa đâu, Lâm Mạnh Quân chàng sẽ là của ta. Sở Mộc Lan, Sở Mộc Phi..hai người đó ta nhất định sẽ khiến họ biến mất....

Sở Mộc Phi vì nhờ có hoa Huyết Lệ nên sớm hết bệnh, nhìn thân thể của mình khỏe mạnh hơn trước nàng ta không khỏi vui vẻ. Mấy hôm nay nàng ta có cho người đi tìm miếng ngọc đỏ nhưng lại không tìm thấy, miếng ngọc đỏ đến cuối cùng là cái gì mà Sở Mộc Phi lại quan trọng vậy?

- Công chúa..- Liên Liên bước vào, tay cầm theo một chiếc hộp nhỏ

- Tìm được chưa?

- Dạ đây ạ..- Liên Liên đặt chiếc hộp xuống

- Đưa nha hoàn kia thì sao? - Sở Mộc Di mân mê chiếc hộp âm hiểm nói, tất cả mọi thứ phải được dọn sạch sẽ nếu không hậu quả sau này khó nói trước

- Nô tỳ đã xử lý rồi ạ!

- Được rồi, người tốt nhất không nên nói với ai. Còn nữa người đi báo với Sở Mộc Phi là ta đã tìm được thứ nàng ta muốn rồi, đêm nay đến chỗ ta mà lấy..- Sở Mộc Di lười biếng ném túi ngân lượng lên bàn

- Vâng..- Liên Liên cầm lấy túi ngân lượng rồi nhanh chóng đi ra ngoài

Mở chiếc hộp ra thấy bên trong có một túi hương màu xanh, Sở Mộc Di cười, Sở Mộc Phi người muốn đấu với ta sao? Ngay thơ..

Cốc..cốc...

- Vào đi! - thấy tiếng gõ cửa Sở Mộc Di lười biếng lên tiếng, tay với lấy quyển sách mở ra đọc

- Công chúa xem ra rất bận, không biết ta có làm phiền không? - Lâm Mạnh Quân tiêu sái bước vào, cười như không nói

- Hoàng..hoàng tử, xin lỗi. Không biết người hôm nay tìm ta có việc gì?- Sở Mộc Di gạt mình nhìn Lâm Mạnh Quân, nụ cười trông tự nhiên nhưng hành động lại lúng túng

Cả người Sở Mộc Di nóng ran, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ lên thể hiện sự e thẹn, ngượng ngùng nhưng tâm tư lại rất vui, tìm đập liên hồi như muốn nhảy ra ngoài. Lâm Mạnh Quân liếc nhìn Sở Mộc Di một chút khinh thường rồi nhanh chóng vụt tắt thay vào đó là sự ôn nhu, dịu dàng trong đôi mắt

- Không có gì, chỉ là ta muốn nói nhờ công chúa vài việc thôi..

- Người cứ nói..

- Lần trước sau khi từ chỗ yến tiệc sinh thân hoàng hậu về, tam công chúa ở trong tầm cung của mình suýt bị người khác cưỡng hiếp. Lúc đó ta có việc gấp nàng nên may mắn nàng không bị sao, nhưng..- Lâm Mạnh Quân ngập ngừng, chần chừ nhìn Sở Mộc Di

- Nhưng sao? Lan nhi bị sao vậy? Tại sao lại..- Sở Mộc Di hoảng hốt kêu lên, trong tâm không khỏi vui vẻ ít nhiều Sở Mộc Lan cũng bị cái gì đó

- Tam công chúa không bị gì cả chỉ hơi hoảng sợ mà thôi, nhưng mà hung thủ lại bỗng dưng chết ngoài sân của nàng. Chuyện này nàng nửa muốn nói nửa lại thôi, Lan nhi chỉ hy vọng tìm ra kẻ đứng sau chuyện này, vì vậy ta hôm nay muốn nhờ công chúa giúp đỡ...

- Chuyện này..nhưng sao Lan nhi lại không muốn cho phụ hoàng biết, phụ hoàng rất yêu thương nàng nên nhất định sẽ điều tra tận gốc. Và lại sao hoàng tử chắc chắn là có kẻ muốn hãm hại nàng? Lan nhi trước giờ đâu có gây thù chuốc oán với ai đâu? - Sở Mộc Di ngập ngừng

- Thanh Lam Cung được bảo vệ rất nghiêm ngặt tên đó nhất định không thể tự mình vào nên chỉ có thể là có kẻ khác đưa vào? Ta cũng chưa thấy Lan nhi gây thù với ai, vì thế chắc chắn là kẻ phía sau hiểu lầm nàng gì đó rồi

- Không thể nào! - Sở Mộc Di bỗng nói lớn tiếng, lại nhận ra mình hơi quá nên nàng ta mới vội nói lại - Ta nghĩ Lan nhi có thể đắc tội với ai đó nên mới bị người ta hãm hại...

- Hừm? Sao vừa rồi công chúa nói Lan nhi không có thù oán với ai?- Lâm Mạnh Quân cười nhạt

- Ta..ta chỉ nói đùa thôi, việc của Lan nhi ta cũng không để ý cho lắm..- Sở Mộc Di giật mình nói lắp bắp, gương mặt dù đã tỏ ra bình tĩnh, không để ý nhưng vẫn thấy sợ hãi bên trong

- Vậy à..- Lâm Mạnh Quân cười như không có tình kéo dài giọng nói của mình, tự rót chén trà uống bình thản

Sở Mộc Di nắm chặt chiếc khăn tay, vò đến nỗi nó nhàu nát, gáy không khỏi toát mồ hôi lạnh, bầu không khí yên lặng đến đáng sợ. Lâm Mạnh Quân nhìn Sở Mộc Di phản ứng như vậy thì thầm khinh thường, đáy mắt dâng lên vài phần u ám tức giận. Lúc đầu cho người điều tra chuyện này, hẳn có mò ra chút thông tin có liên quan đến Sở Mộc Di nhưng thấy nàng ta đối xử khá tốt với Sở Mộc Lan nên hẳn không tin cho lắm. Hôm nay đến thăm dò nàng ta một chút vậy mà đã khiếp sợ ra mặt rồi, Lâm Mạnh Quân có thể khẳng định rõ ràng chuyện này tám chín phần có liên quan đến Sở Mộc Di nhưng bắt quả không có bằng chứng cùng lý do

- Công chúa không biết có thể giúp ta điều tra chuyện này không? - Lâm Mạnh Quân lên tiếng

- Được, Lan nhi là muội muội của ta ta không thể không điều tra..- Sở Mộc Di tươi cười

- Đa tạ..

- Không phiền..

- Vậy ta về trước..- Lâm Mạnh Quân đứng dậy, sắp ra đến cửa hắn quay lại nói - Ngoài ra, ta còn thấy Lan nhi trúng xuân dược, loại này rất nặng đấy! Nếu công chúa tìm được kẻ đứng sau chuyện này nhất định phải báo cho ta biết, ta nhất định sẽ không tha cho kẻ đó. Mà việc sử dụng xuân dược trong cung khi bị phát hiện không chết thì cũng phế toàn thân..

- Hoàng tử vì sao lại quan tâm Lan nhi đến như vậy? - Sở Mộc Di nắm chặt tay không cam tâm nói

- Vì..ta thích nàng, lý do này chắc hẳn đủ, nếu có thể ta nhất định sẽ xin Nam Sở hoàng tử hôn..- Lâm Mạnh Quân đang định đi tiếp thì nghe thấy câu hỏi, hắn không quay người lại nên Sở Mộc Di không thấy vẻ mặt hạnh phúc của hắn

Nhìn hình bóng của Lâm Mạnh Quân dần biến mất, Sở Mộc Di ngồi phịch xuống đất, hai hàng nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt, lem đi lớp phấn trắng xinh đẹp. Sở Mộc Di vô hồn nhìn về phía xa xăm, vì sao? Ta vì chàng mà làm đủ thứ như vậy vì sao chàng lại không để mắt tới? Sở Mộc Lan, nàng ta có gì hơn ta sao? Ta phải làm gì thì chàng mới yêu ta?

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kiếp Sau Chúng Ta Sẽ Không Sinh Vào Nhà Đế Vương

Đêm..

Phong Thanh Cung

Sở Mộc Di hồi hộp nắm chặt chiếc hộp gỗ nhỏ trong tay, gáy toát mồ hôi lạnh. Liên Liên đứng cạnh thấy Sở Mộc Di như vậy cũng thấy kì lạ, trong chiếc hộp đó có gì mà công chúa căng thẳng vậy? Không nhịn được liền hỏi

- Công chúa, đồ trong chiếc hộp đó là gì vậy?

- Ngươi từ khi nào lại thích xen vào việc của ta?- Sở Mộc Di khó chịu lên tiếng

- Nô tỳ không dám, công chúa thứ tội..- Liên Liên sắc mặt trắng bệch vội quỳ xuống

- Được rồi, ngươi đứng dậy đi! Chuyện ta dặn đã làm xong chưa?

- Dạ rồi, toàn bộ căn phòng đã được tưới dầu hỏa rồi ạ..- Liên Liên gật đầu

Sở Mộc Di cho nàng ta lui ra ngoài, còn mình thì ngồi bên trong nhìn khắp căn phòng. Sở Mộc Di nghĩ tốt nhất nên cầu bình an đi, qua đêm nay thôi người sẽ không còn trên thế giới này nữa. Sở Mộc Di rất đúng giờ hẹn mà tới

- Đại tỷ, mảnh ngọc đang ở đâu?- Sở Mộc Phi tự nhiên bước vào hỏi thẳng luôn
- Sở Mộc Phi, ngươi muốn ta đưa thì mang thứ đó ra..- Sở Mộc Di không chịu lép vế
- Tỷ nghĩ mình nắm quyền chắc..- Sở Mộc Phi khinh thường

Sở Mộc Di cắn răng, phải nàng ta không có quyền lợi gì trong vụ giao dịch này, nàng ta hoàn toàn ở thế bị động. Sở Mộc Di lấy ra chiếc hộp gỗ nhỏ đặt lên bàn, Sở Mộc Phi cũng tiện tay vớt một chiếc lọ nhỏ lên trên rồi lấy chiếc hộp gỗ. Sở Mộc Di thấy chiếc lọ thì hốt hoảng vội cầm vào

- Sở Mộc Di, ngươi thế mà lừa ta! - Sở Mộc Phi mở nắp hộp thấy bên trong chỉ có một viên đá đen xỉ to đùng, hoàn toàn không có mảnh ngọc nào
- Ta vốn không tìm thấy nó..- Sở Mộc Di nhún vai khinh bỉ nói
- Ngươi..- Sở Mộc Phi chỉ tay vào mặt Sở Mộc Di, cả ngày không nói lấy thêm từ nào - Sở Mộc Di ngươi nghĩ mình có thể thoát chắc, chỉ cần ta nói chuyện này cho Sở Mộc Lan biết ngươi nhất định sẽ chết không toàn thân..
- Ngươi nên nghĩ xem mình sẽ nói như nào với phụ hoàng đi đã..- Sở Mộc Di cười nhạt, tay hất cây nến vào rèm cửa

Lửa cháy bùng bùng, bắt đầu lan tỏa ra khắp căn phòng, khói bụi mù mịt. Chỉ trong chốc lát căn phòng vốn xa hoa đã trở thành nơi khói bụi mù mịt, không đâu là không có lửa lan tỏa khắp nơi thiêu rụi đi tất cả. Mà Sở Mộc Di lại cười nhạt, nụ cười ẩn hiện sau làn khói bỗng chốc thêm phần quỷ quái nguy hiểm

- Sở Mộc Phi, ngươi hôm nay tới đây là gây sự với ta vì trong tiệc sinh thần hoàng hậu ta mắng ngươi, không làm gì được ta ngươi mới tức giận hất cây nến đi ả ngờ lại khiến cả căn phòng chìm trong biển lửa. Ngươi nên giải thích với phụ hoàng thế nào đây?
- Sở Mộc Di..ngươi dám gài bẫy ta..- Sở Mộc Phi nghiêng răng nhìn con người trước mặt
- Là ngươi tự chuốc họa vào thân mà thôi, ngươi xem ngươi năm lần bảy lượt gây chuyện với Sở Mộc Lan, bây giờ lại to gan đốt cháy Phong Thanh Cung của ta, ngươi nghĩ phụ hoàng sẽ xử lý như thế nào a..- Trong đám lửa rực rỡ, tiếng nói của Sở Mộc Di vang lên càng thêm đáng sợ

Sở Mộc Phi run người, chuyện này nhất định khiến nàng ta không còn vị trí nào trong hoàng thất. Hoàng thượng trước nay không thích nàng ta, bây giờ há chẳng phải là có cái cớ để trị nàng ta đó sao? Nhẹ thì giam lỏng, chép phạt nặng thì..chết. Nghĩ đến cảnh mình uống ly rượu độc Sở Mộc Phi càng thêm sợ hãi..

Vì lửa lan quá nhanh, nên chỗ hai người đứng bắt đầu cháy mạnh hơn, nhiệt độ tăng lên rất nhiều. Sở Mộc Di nhanh chân chạy đến chỗ một chiếc bàn chưa bị cháy, đập đầu vào thành bàn khiến đầu chảy ra máu, vết thương trông khá nặng, nàng ta để cho vấy cháy một chút rồi hét to

- Người đâu! Cháy rồi! Cháy rồi!

Đám hạ nhân không biết từ đâu chạy vào về mặt rất hoảng sợ vội đưa hai người rời khỏi nơi này, sau khi để họ an toàn bên ngoài đám nô tỳ mới vội vội vàng vàng kiếm nước dập lửa, kẻ đội nước người hò hét, khung cảnh rất hỗn loạn. Sở Mộc Di không còn vẻ hoảng sợ thay vào đó là sự đặc ý nhìn khuôn mặt trắng bệch của Sở Mộc Phi

- Từ muội, sau đêm nay thôi..

Sở Mộc Phi cảm hận nắm chặt tay nhìn Sở Mộc Di đầy phẫn uất..

Giữa đêm khuya thanh vắng yên tĩnh mà Phong Thanh Cung lại âm ỉ, hỗn loạn, ngọn lửa không ngừng bốc lên cao cháy sáng cả một vùng. Tiếng hò hét, tiếng đội nước không ngừng vang lên cùng nhau tạo thành một khung cảnh ồn ào..

Đám hạ nhân làm việc không ngừng nghỉ, đội nước mãi đám cháy mới ngoi đi được một chút. Hoàng thượng, hoàng hậu biết tin liền vội vàng chạy tới xem xét đến nơi chỉ thấy một đám tro tàn vẫn còn hừng hực ngọn lửa cháy. Sở Mộc Lan đang ngủ thì bị thức giấc, nghe tin liền vội vàng thay đồ rồi nhanh chóng tới chỗ Sở Mộc Di, Lâm Mạnh Quân cũng biết tin nhưng lại bình tĩnh đi tới tỏ vẻ không quan tâm cho lắm.

- Đại tỷ..- Sở Mộc Lan vừa tới thì thấy Đế Hậu đứng đó, nàng hành lễ rồi nhanh chóng đi tới cạnh Sở Mộc Di một thân lời thì ngồi phía xa

Sở Mộc Di sợ hãi ngồi một nơi, có lẽ đám cháy này là đã kích lớn nên sắc mặt nàng ta tiêu tụy khó coi. Gương mặt xinh đẹp lấm lem đủ chỗ, quần áo xộc xệch bẩn thỉu vài chỗ còn cháy trông rất tàn tạ đáng thương, vết thương trên trán trông lại càng đáng sợ hơn không ai có thể nhìn ra nàng ta là một công chúa cao quý đây về xinh đẹp. Sở Mộc Phi ở bên kia sắc mặt không hơn là bao, quần áo xộc xệch..

- Lan nhi..- Sở Mộc Di sợ hãi nhìn Sở Mộc Lan, cả người không ngừng run lên trông rất đáng thương
- Tỷ tỷ, chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại cháy?
- Chuyện này..ta..- Sở Mộc Di cắn môi ấp úng khó nói nhìn sang Sở Mộc Phi
- Từ muội..- Sở Mộc Lan quay sang nhìn Sở Mộc Phi giọng nói có vài phần tức giận

- Tỷ tức giận cái gì? Ta có làm gì đâu.- Sở Mộc Phi đứng dậy phui phui quần áo, nụ cười chế giễu hiện lên trong ánh sáng của lửa càng thêm nguy hiểm
- Rốt cuộc chuyện này là sao?- Hoàng thượng đi tới khó chịu nói, ông đã không thích Sở Mộc Phi nên bây giờ nghe thấy cái giọng chế giễu của nàng ta lại thêm bức bối
- Phụ hoàng, chuyện này là lỗi của con, người không nên khó chịu với tứ muội, nàng còn nhỏ không hiểu gì.- Sở Mộc Di đi tới quỳ xuống nói
- Di nhi, con đứng lên đi. Nói ta nghe xem rốt cuộc là có chuyện gì..

- Vừa rồi, tứ muội có sang phòng con nói vì sao lại mắng con trong sinh thần của mẫu hậu, muội ấy không làm gì cả vậy mà con lại trách muội ấy trước mặt bao nhiêu người khiến muội ấy mất mặt. Con chỉ nói muội ấy làm thế là sai, con chỉ nhắc nhở vài câu mà thôi. Không ngờ..không ngờ..muội ấy lại tức giận, hất nguyên cái bàn xuống khiến cây nến văng ra cháy lên cả rèm cửa. Lúc đầu lửa còn nhỏ nên con bảo muội ấy cùng con mau dập lửa nếu không sẽ gây hậu quả nghiêm trọng. Nhưng..muội ấy không chịu, nói.- Sở Mộc Di nói lại, mang theo vài phần ủy khuất uất ức

- Nói gì?- hoàng hậu nghiêm mặt, dù sao đây cũng là con gái của nàng sao có thể để nàng ta gặp nguy hiểm chứ, lại còn bị bắt nạt chứ

- Nói..Phong Thanh Cung này đẹp hơn chỗ muội ấy ở muội ấy từ lâu đã chán ghét con không muốn con sống ở nơi tốt hơn muội ấy. Con không biết làm sao, bảo nếu muội ấy thích con sẽ nhường cho muội ấy nhưng muội ấy không nghe, chỉ đứng đó nhìn đám lửa cháy. Mãi lâu sau đám lửa cháy to quá, con mới kéo muội ấy ra ngoài. Không ngờ..muội ấy lại hất tay con ra đẩy con vào trong, con đứng không vững nên mới đập đầu vào bàn, không may ngọn lửa lan đến suýt chút nữa là cháy.- Sở Mộc Di khóc lóc lên tiếng, lại thêm gương mặt đáng thương nên ai cũng tin

Hoàng đế tức giận sai người bắt Sở Mộc Phi lại, ép nàng ta quỳ xuống. Sở Mộc Phi không kêu không la không bắt mẫn, chỉ cười nhạt lạnh lùng nói

- Sở Mộc Di, người ý mình được mọi người tin tưởng nên mới bày ra một câu chuyện như vậy, ta suýt thì bị người lừa..
- Nghiệt chúng..người còn dám nói như vậy! Người xem người đã làm gì đi.- hoàng hậu tức giận quát
- Làm gì? Chẳng phải nàng ta đã nói rồi sao? Ta nói làm gì cho tổn nước bọt! Ừ đấy, do ta làm thì sao? Các người muốn làm gì ta thì làm..
- Người..

Thấy Sở Mộc Phi không sợ hãi mà còn rất thản nhiên, Sở Mộc Di đâm ra lo lắng trong lòng nhưng nghĩ đến nàng ta sẽ chết lại thấy thoải mái hơn nhiều. Hoàng thượng thấy mình không thể làm gì với đứa con ngỗ nghịch này đành sai người mang nàng ta tới thiên lao sáng hôm sau sẽ ban chiếu, tuy tội không nặng nhưng Sở Mộc Di lại thêm năm muối lên thành ra Sở Mộc Phi bị ép vào tội cố ý mưu sát người trong hoàng thất ban cho chén rượu độc...

Đêm khuya tĩnh lặng, chỉ còn tiếng dội nước hò hét của những người đang dập lửa, ngọn lửa dần vơi đi trong buổi sớm mai...

Sở Mộc Lan thức dậy, thay bộ y phục đơn giản rồi tới thiên lao thăm Sở Mộc Phi, nàng để Thủy Trúc bên ngoài còn mình thì vào trong. Cai ngục dẫn đường, Sở Mộc Lan thấy Sở Mộc Phi tiều tụy ngồi trong góc phòng, khung cửa sổ chiếu những ánh sáng yếu ớt lên khuôn mặt nàng ta, đôi mắt vô hồn không cảm xúc khắc hẳn vẻ nguy hiểm hàng ngày..

- Sở Mộc Phi, khỏe không?
- Người tới đây chế giễu ta? - Sở Mộc Phi từ từ quay người lại nhìn nàng
- Không, ta tới thăm người..lần cuối, thánh chỉ được ban ra, chốc nữa sẽ có kẻ mang rượu độc đến cho người..
- Ừ...

Phản ứng của Sở Mộc Phi khác xa với tưởng tượng của nàng, nghe tin mình sắp chết Sở Mộc Phi lại chỉ ừ một tiếng nhẹ nhàng, bộ dạng nàng ta trông rất vô tư hoàn toàn ngạc nhiên như thể biết sẵn như thế. Sở Mộc Lan hít một hơi dài

- Người..vì sao lại làm như vậy?

- Sở Mộc Lan, người có biết ta rất ghen tị với các người không? Hai người các người và nhị tỷ đều được phụ hoàng yêu thích, ta thì không. Khi còn nhỏ mỗi lần Sở Mộc Di được phụ hoàng khen đánh đàn hay ta đều rất ngưỡng mộ nàng, ta hàng ngày đều đánh đàn đến nỗi tay bị thương chảy máu, ta muốn nghe phụ hoàng khen ta một câu nhưng người không bao giờ nói, người lúc nào cũng trách mắng ta. Không biết người còn nhớ không, ngày sinh thần của phụ hoàng ta đã đàn một khúc cho người nghe, nhưng lại bị mắc nhiều lỗi sai khiến người rất tức giận còn trách mắng ta, kể từ đó ta rất ghét đàn..

- Người chắc không biết vì để tặng khúc đàn đó cho người, ta bỏ cả cơm để luyện tập, tập rất nhiều lần, nhiều đến nỗi tay ta bị thương ngón tay chảy máu. Thủy ma ma nói ta không thể đánh đàn được nữa. Người có biết ta lúc đó đau khổ đến cỡ nào không, nhưng ta vẫn cố vì để tặng cho phụ hoàng nên ta mới tập. Nhưng không ngờ lúc đó tay ta lại rất đau nên không thể đánh hay được..lại còn bị phụ hoàng trách phạt...

- Sở Mộc Lan, người không phải người ở thế giới này phải không?

Sở Mộc Lan đứng đó nghe Sở Mộc Phi nói, bỗng dừng nghe câu nói này giật mình nhìn nàng ta bằng ánh mắt khó tin. Sở Mộc Phi hơi cười

- Người rất khác ngày xưa..người ngày trước đều rất thích ở một mình, ở những nơi tĩnh lặng, không hay nói chuyện với người khác nhưng từ khi ngã từ trên cầu thang xuống lại trở nên khác hẳn. Ta còn nghĩ người bị ma nhập..

- Người..sao lại nghĩ ta từ nơi khác tới..

- Cảm nhận thôi, người có lẽ rất khác xưa đi..

Người mang rượu độc đến, Sở Mộc Phi cần ly rượu lên nói

- Tỷ tỷ, đây là lần cuối cùng ta gọi tỷ một tiếng tỷ tỷ. Khi nào về chỗ phụ hoàng tỷ nhớ nói với người ấy ta rất yêu người, kiếp sau vẫn muốn làm con của người..

Sở Mộc Phi uống rượu, máu từ trong khóe miệng tuôn ra, cả người nàng ta ngã xuống, Sở Mộc Lan vội chạy lại đỡ

- Tỷ..tỷ..kiếp sau..ta muốn..muốn làm..muội..muội của tỷ, được..không? - Sở Mộc Phi yếu ớt nói

- Được, kiếp sau chúng ta vẫn sẽ là tỷ muội..- Sở Mộc Lan mỉm cười nhưng thực ra nước mắt đã rơi tự thuở nào

- Tỷ tỷ..kiếp sau, đừng..đừng..sinh vào nhà đế vương..ta muốn..một mái nhà bình thường..

- Được, kiếp sau chúng ta sẽ không vào hoàng thất..

- Tỷ..tìm một mảnh ngọc.. tên.. Lưu Niên Thủy, nó..có..có màu trắng trong như nước, bề..mặt có khắc..khắc..một đóa mộc lan..lan..trắng muốt. Nếu..nếu..tỷ trọn đúng..ngày trăng rằm..khi..khi..mặt trăng..xuất hiện..một vầng..màu xanh nhạt..thì..lấy..mảnh ngọc ra..nhỏ máu..của mình lên..nó sẽ..sẽ giúp..tỷ..quay về..thế..giới của mình...- Sở Mộc Phi cười tươi, một nụ cười ngọt ngào đầy hạnh phúc..- Tỷ..muội..mệt lắm rồi..muốn ngủ..

Đôi tay Sở Mộc Phi buông thõng, đôi mắt dần khép lại, khép lại một kiếp người. Sở Mộc Lan trơ mắt nhìn nàng ta nhắm mắt lại, lúc tỉnh lại sau cơn hoảng thì Sở Mộc Phi đã chết, nhưng miệng vẫn cười, nụ cười đẹp nhất...

Sở Mộc Lan ôm người ngồi đó rất lâu, nước mắt không ngừng rơi. Sở Mộc Lan nàng biết, biết tất cả..biết vì sao Sở Mộc Phi lại trở nên như vậy, dẫn đến kết cục ngày hôm nay. Sinh ra trong hoàng thất, là một công chúa nên rất phiền phức nhiều chuyện, trong đó tình thương là điều quan trọng nhất..Sở Mộc Phi là con của phi tần mà không được sủng ái cho lắm, từ nhỏ cũng không có gì đặc biệt nên không được hoàng đế chú ý đến..

Ngược lại Sở Mộc Lan và Sở Mộc Di từ nhỏ đã tinh thông cầm kì thi họa, một người thiên hạ đệ nhất vũ cơ là con của người được sủng ái nhất lục cung, một người thiên hạ đệ nhất nữ nhân Nam Sở, tài đánh đàn không ai sánh bằng đích nữ của hoàng hậu, bảo sao lại được sủng ái nuông chiều..Sở Mộc Phi vì thấy dù mình có cố gắng đến đâu vẫn không được phụ hoàng khen, vì phụ hoàng mà tập luyện cầm sáng khuya đến nỗi tay bị thương, đến cuối cùng sinh lòng ghen ghét với Sở Mộc Lan và Sở Mộc Phi..

Sở Mộc Lan thờ dài, tay vuốt nhẹ lên mặt Sở Mộc Phi

- Phi nhi..kiếp sau, ta sẽ cho muội một gia đình hoàn hảo, chúng ta sẽ không dính vào nhà đế vương, sẽ không..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ta Sẽ Chờ, Chờ Nàng Nói Yêu Ta

Việc Sở Mộc Phi nhờ nói với phụ hoàng Sở Mộc Lan cũng đã truyền lời, nghe xong không biết làm sao làm hoàng đế lại không nói gì chỉ ôm một cái hộp nhỏ im lặng. Sở Mộc Lan biết, hoàng đế không phải là không thương tâm, có lẽ người yêu Sở Mộc Phi nhất. Từ nhỏ Sở Mộc Phi không có tài năng gì nổi bật nhưng lại luôn cố gắng học tất cả mọi thứ, nàng ta không muốn mình thua bất kì ai..

Sở Mộc Phi ngày đêm học đàn, tay cũng vì thế mà bị thương hoàng thượng biết..

Người không phải không biết nàng ta muốn mình khen một câu, không phải không biết nàng ta đánh khúc nhạc đó không được hay vì tay bị thương nặng. Hoàng thượng biết tất cả, nhưng người luôn trách mắng Sở Mộc Phi, người chỉ muốn nàng ta không cần phải khổ như vậy không cần hành hạ bản thân như thế, nhưng mà nàng ta lại không hiểu điều này...

Chuyện của Sở Mộc Phi dần lắng xuống, về sau không ai nhắc đến nữa, Sở Mộc Di cũng an tâm hơn khi gạt bỏ được nàng ta, cuộc sống lại về với quỹ đạo..

Thanh Lam Cung

Hôm nay là sinh nhật của Sở Mộc Lan, ai nấy đều tất bật chuẩn bị. Cả Thanh Lam Cung từ một nơi yên tĩnh nay trở thành một chỗ náo nhiệt, đông đúc

người. Khắp nơi đều thấy đèn lồng trang trí, tiếng nhạc rộn ràng khắp nơi, khung cảnh náo nhiệt không đâu bằng. Mà nhân vật chính của chúng ta vẫn đang nằm trên giường suy nghĩ về câu nói của Sở Mộc Phi

Lưu Niên Thủy..

Nếu thật sự tìm được mảnh ngọc đỏ thì nàng có thể quay lại thời đại của mình sao?

- Công chúa, y phục của người đây..- Thủy Trúc mang một bê một cái khay vào

- Ủ...để đồ cho ta..- Sở Mộc Lan ngáp ngáp dài chi chi vào bàn

- Vâng...

Thủy Trúc đặt xuống rồi lay người nàng dậy

- Công chúa, nhanh thay đồ thôi.

- Ủ..ừ..- Sở Mộc Lan mệt mỏi đứng dậy lấy y phục thay vào

Thủy Trúc giúp Sở Mộc Lan thay đồ, trang điểm. Xong xuôi đầu đầy Sở Mộc Lan nhìn mình trong gương hơi bất ngờ một chút rồi đi tới điện chính

Tất cả các bá quan văn võ đã có mặt đầy đủ, bên cạnh là con của họ ai cũng trang điểm lộng lẫy xinh đẹp. Trên kia Đế Hậu ngồi yên vị, một người thân rỗng vãng uy nghiêm, một người xinh đẹp bắt mắt, phía dưới là các phi tần mỗi người một vẻ. Lâm Mạnh Quân ngồi đối diện với Sở Mộc Di, hai người một nam tài một nữ sắc, nổi bật giữa điện. Lâm Mạnh Quân mặc trường bào màu lam, mái tóc buộc bởi sợi dây màu đen thì thoáng lại bay bay, khuôn mặt mang vẻ tuấn tú của nam nhân lại mang vẻ yêu kiều của nữ nhân, khiến không biết bao nhiêu nữ tử chìm đắm trong đó. Chỉ là hắn vẫn đang ngóng chờ ai kia xuất hiện

Sở Mộc Di một thân xanh lá thướt tha, yếu điệu cao quý ngồi một chỗ, từng động tác đều mang vẻ xinh đẹp lạ thường thu hút không biết bao nhiêu người. Có thể mọi người không nhìn rõ nhưng Liên Liên lại nhìn thấy tay của Sở Mộc Di đang nắm rất chặt, chứng tỏ Sở Mộc Di đang rất tức giận..

Giữa điện vũ cơ đang thực hiện những điệu múa uyển chuyển đầy xinh đẹp, nhiều người đắm chìm trong đó, tiếng nhạc du dương trầm bổng vang khắp điện..

Sở Mộc Lan một thân huyết y đi vào, ẩn hiện giữa đám vũ cơ đang múa, nàng càng trở nên xinh đẹp, tựa như giữa một vườn hoa đầy màu sắc nhưng riêng nàng lại nổi bật nhất, xinh đẹp nhất, đập đổ những bông hoa khác. Vũ cơ lui dần ra ngoài để lộ ra Sở Mộc Lan một thân đỏ rực đầy xinh đẹp đứng ở cửa..

Huyết y thêu hoa mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ, eo được buộc bằng một đai lưng thêu kim tuyến lấp lánh. Y phục dài qua chân, tay áo rộng che đi đôi tay nhỏ nhắn, ống tay có thêu nhiều viên trân châu lấp lánh tỏa sáng giữa bộ y phục. Cô áo khá rộng thêu những đường viền đầy tinh tế để lộ ra cái cổ trắng ngần. Mái tóc dài tùy ý búi gọn cài vài ba cái trâm ngọc, phần tóc còn lại buông thõng như thác đổ, vài sợi tóc theo gió mà bay bay trông rất mê hoặc. Nếu khi sinh thân hoàng hậu Sở Mộc Lan mang vẻ đẹp thuần khiết như đoá mộc lan trong sương, xinh đẹp dịu dàng thì bây giờ nàng chính là yêu nghiệt của yêu nghiệt..

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mày ngài mắt phượng xinh đẹp kiều diễm hơn người, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên tạo hình bán nguyệt rực rỡ khiến nhiều người không thể dời mắt, làn da trắng mịn tôn lên vẻ kiều diễm của nàng. Vẻ đẹp đập đổ chứng sinh, giẫm lên hàng nghìn bông hoa mà đi lên, mang vẻ kiều ngạo yêu nghiệt của phượng hoàng lửa, cả người nàng đã không còn sương khói mờ ảo huyền hoặc như chốn thần tiên mà thay vào đó là ngọn lửa rực rỡ chói xung quanh, một cảnh tượng kinh diễm toàn điện..

Sở Mộc Lan cười cười bước tới trước mặt Đế Hậu, từng bước đi đều như dẫm đạp lên từng đoá hoa kiều ngạo mà kinh diễm, từng động tác đều rất xinh đẹp cao quý

- Tham kiến phụ hoàng, tham kiến hoàng hậu nương nương..

- Được rồi, Lan nhi! Hôm nay sinh thần con, yến tiệc này tùy con xử lý..- Hoàng thượng mãi mới thoát khỏi vẻ yêu nghiệt của nàng, vội xua tay

- Tạ ơn phụ hoàng..- Sở Mộc Lan gật đầu đi về chỗ của mình

Chỗ nàng lại ngay bên cạnh Sở Mộc Di, mỗi bước đi của nàng đều được cả điện nhìn theo tựa như không thể dời mắt, ngấm hoai không chán. Sở Mộc Di thấy nàng không khỏi tức giận trong lòng, một nỗi ghen tị nổi lên trong tâm nàng ta. Sở Mộc Di thấy Sở Mộc Lan đi về chỗ mình liền hơi cười

- Lan nhi hôm nay thật xinh đẹp!

- Tỷ quá khen..- Sở Mộc Lan cười đáp lại, nụ cười mang theo vài phần hồn nhiên

Từng người từng người dâng lên một đồng lễ vật quý giá, hiếm có trên thế gian. Sở Mộc Lan cười nham hiểm trong lòng, đợi khi nào nàng có thể quay về hiện đại nàng nhất định sẽ mang theo đồng đồ này rồi mang đi bán, hà hà..nàng nhất định sẽ thành tỷ phú, lúc ấy sẽ cho cái tên Dương Minh kia biết nàng đã thành phú bà rồi không thèm hắn nữa...

- Lan nhi..- hoàng thượng gọi tên nàng

- Dạ..- Sở Mộc Lan bị gọi bất ngờ suýt thì bị sặc

- Con năm nay cũng đã mười tám, cũng nên kiếm phu quân cho mình đi. Con xem, hôm nay có rất nhiều vị công tử anh tuấn tài cao, con thích ai ta sẽ tứ hôn..

Hoàng thượng tung ra cái tin khiến Sở Mộc Lan uất nghẹn, nàng chưa muốn xuất giá mà! Nhất thời cả điện xôn xao hẳn lên nhiều vị công tử cũng muốn thử vận may liên liếc nhìn nàng không thôi. Lâm Mạnh Quân vẫn bình thản lạ thường nhưng có ai biết nếu hôm nay Sở Mộc Lan chọn trúng ai thì hẳn nhất định sẽ giết kẻ đó, để xem ai dám cướp nàng? Sở Mộc Di âm thầm cười tươi..

- Phụ hoàng, Lan nhi chưa muốn xuất giá! - Sở Mộc Lan đưa đôi mắt long lanh lấp lánh nhìn hoàng đế

- Vì sao?

- Con còn muốn ở bên người dài lâu, và lại...đại tỷ còn chưa xuất giá! - Sở Mộc Lan nói, hơi hơi cắn răng giả bộ

- Di nhi, chuyện này..- hoàng thượng lại hướng ánh mắt nhìn Sở Mộc Di

- Phụ hoàng, Di nhi đã có ý trung nhân trong lòng, người..- Sở Mộc Di đi tới nói, nàng ta muốn nhân cơ hội này xin hoàng thượng tứ hôn trước, nếu không..

- Được, con nói xem, người đó là ai ta sẽ tứ hôn giúp con..- Hoàng thượng vui vẻ nói, cuối cùng con gái hẳn cũng có người trong lòng rồi

Cả điện hồi hộp chờ đợi, không biết người được đề nhất mỹ nhân Nam Sở đề ý đến là ai nữa, người này nhất định sẽ không tầm thường. Sở Mộc Di hơi đỏ mặt nói

- Người đó là..tam hoàng tử của Tây Liên, Lâm Mạnh Quân..

Lâm Mạnh Quân đang uống rượu ngắm mỹ nhân không quan tâm sự đời bỗng được nêu tên khiến hắn giật mình nhìn Sở Mộc Di bằng ánh mắt hơi kinh ngạc rồi nhanh chóng lạnh xuống. Sở Mộc Di liếc nhìn hắn, vừa lúc hai ánh mắt giao nhau, nàng ta thấy Lâm Mạnh Quân nhìn mình có đôi phần lạnh lẽo nên không khỏi giật mình, sợ hãi..

- Chuyện này.. hoàng thượng nghe xong cũng không lấy làm kinh ngạc lắm, Lâm Mạnh Quân hắc đa tài như vậy không lọt vào mắt xanh của con gái hẳn mới lạ - Tam hoàng tử nghĩ sao..?

- Ta cũng không ngờ mình lại được công chúa đề ý đến như vậy, đây thật sự là phúc hạnh của ta. Chuyện này ta cũng không quan tâm nhiều, Nam Sở hoàng cứ viết chiếu thư gửi cho phụ hoàng của ta xin ý kiến là được rồi..- Lâm Mạnh Quân bỏ chén rượu xuống đi tới nói Sở Mộc Lan cũng không thấy ngạc nhiên lắm, chỉ hứng thú ngồi xem. Sở Mộc Di thì hơi nói, vui vẻ không đâu hết nàng ta liếc nhìn bộ dáng hóng hớt của Sở Mộc Lan thì khinh thường một cái, Sở Mộc Lan người thấy chưa? Ta vẫn là người ở bên chàng mà thôi..

- Nhưng mà..Lâm Mạnh Quân ta không muốn lấy người mà ta không thích, ta xin từ chối tình cảm của công chúa...- Lâm Mạnh Quân nói tiếp

Sở Mộc Di như bị tạt gáo nước lạnh, khuôn mặt đang vui vẻ bỗng trở nên trắng bệch khó coi, nàng ta sợ hãi nhìn Lâm Mạnh Quân đang đi tới kéo Sở Mộc Lan lại gần mình, lại nghe hắn nói tiếp

- Lâm Mạnh Quân ta cả đời này chỉ thích mỗi nàng ấy, cả đời chỉ muốn lấy nàng ấy không muốn lấy ai khác, Sở Mộc Lan..- Lâm Mạnh Quân nắm tay nàng kiên định nói

Sở Mộc Lan có chết cũng không ngờ rằng người Lâm Mạnh Quân thích lại là mình, nàng vội bỏ tay hắn tay nói

- Tam hoàng tử cứ đùa, Lan nhi làm sao có phúc phận ấy! Với lại..ta trước giờ chỉ coi hoàng tử là bằng hữu không hề có tình cảm khác, người cũng đã nói người không muốn lấy người mà người không thích

- Ta thích nàng..

- Nhưng ta không thích hoàng tử,,

- Sống chung nhiều rồi sẽ thích..

- Vậy tại sao đại tỷ ta không được?

- Vì nàng ấy quá cao ta với không nổi, nàng là gần ta nhất..

- Ta không muốn phu quân của mình năm thê bảy thiếp..

- Ta sẽ vì nàng mà không nạp phi, nàng là người vợ duy nhất của ta..

- Ta không thích vào nhà để vương.
- Vậy ta vì nàng mà bỏ đi ngôi vị hoàng tử, chúng ta cùng thành thân rồi du ngoạn giang sơn, cùng nhau sống những ngày tháng yên bình..
- Ta..tóm lại, ta cũng như hoàng tử ta chỉ muốn lấy người ta yêu...
- Ta yêu nàng là đủ.
- Vậy nếu ta muốn Tây Liên của các người thì sao?
- Ta lấy giúp nàng, chỉ cần nàng thích.

Đám bá quan vẫn vỗ lãn các công tử tiểu thư há hốc mồm nhìn hai người, hoàng thượng và hoàng hậu nhìn nhau đầy kinh hãi. Trong điện nhất là mấy cô gái nghe thấy Lâm Mạnh Quân nói vậy liền không khỏi ngượng mồm, có một người yêu mình đến nỗi có thể không nạp phi, không cần ngôi vị hoàng tử mà cùng nàng du ngoạn bốn phương, ngay cả giang sơn nếu nàng muốn cũng sẽ lấy cho nàng. Không ngờ tam hoàng tử này lại si tình đến như vậy..

Tất nhiên trong ngưỡng mộ sẽ có ghen tị, Sở Mộc Di không ngoại lệ. Nhìn hai người nói chuyện, nhìn cách Lâm Mạnh Quân yêu chiều Sở Mộc Lan nàng ta không khỏi căm giận, ánh mắt đáng sợ lạ thường như có hàng ngàn tia lửa bắn ra. Cứ ngỡ Lâm Mạnh Quân đồng ý cưới nàng ta, không ngờ....

Sở Mộc Lan đến cuối cùng người có gì tốt? Vì sao ta vẫn không thể bằng người?

Sở Mộc Lan cuối cùng cũng vẫn chịu thua Lâm Mạnh Quân, nàng trừng mắt nhìn hắn vậy mà hắn còn cười cười, quay sang nhìn Sở Mộc Di không ngờ lại đùng trúng ánh mắt tóe lửa của nàng ta, Sở Mộc Lan lạnh sống lưng..

- Tam hoàng tử, rốt cuộc ta có gì không bằng tam muội? - Sở Mộc Di hít sâu một hơi, kiểm chế cơn tức của mình
- Tỷ tỷ, tỷ nói gì kì vậy? Hai người nhất định sẽ..- Sở Mộc Lan vội lên tiếng giải thích
- Vì ta yêu nàng ấy, yêu Sở Mộc Lan..- Lâm Mạnh Quân ngắt lời nàng

Vì ta yêu nàng ấy...

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Dù nàng ấy kém người thì ta vẫn yêu nàng ấy...

Sở Mộc Di cười nhạt, đi về chỗ của mình. Sở Mộc Lan trừng mắt với Lâm Mạnh Quân, hắn nhún vai tỏ vẻ ta không biết gì hết. Hoàng thượng vội lên tiếng làm cho không khí đỡ căng thẳng hơn, hoàng hậu cũng cười cười vui vẻ nhưng lại phiên muộn nhìn Sở Mộc Lan cùng Sở Mộc Di.

Yến tiệc tàn, Lâm Mạnh Quân kéo Sở Mộc Lan lên trên mái nhà ngói. Sở Mộc Lan lờm Lâm Mạnh Quân, tại người hết đây!

- Được rồi, nàng không cần nhìn ta như vậy đâu! - Lâm Mạnh Quân cười cười
- Người không thích đại tỷ thì thôi, tự nhiên kéo ta làm bia đỡ đạn làm gì?- Sở Mộc Lan đánh hắn một cái
- Ai bảo ta muốn lấy nàng làm bia đỡ đạn?- Lâm Mạnh Quân hỏi ngược lại, thì ra nàng nghĩ như thế, thì ra Sở Mộc Di còn quan trọng hơn hắn
- Vậy vì sao người lại nói như thế?
- Vì ta yêu nàng...

Đoàng...

Yên hoa trên trời nổ thành những bông hoa lấp lánh đầy ánh sáng, tỏa sáng khắp một vùng chiếu rọi lên khuôn mặt ngạc nhiên của Sở Mộc Lan. Lâm Mạnh Quân cười

- Ta đã thực hiện lời hứa với nàng rồi đấy!

Sở Mộc Lan không nói gì, ngược lên nhìn yên hoa đang nở rộ, một vùng trời rực rỡ những tia sáng lấp lánh. Sở Mộc Lan quay sang nhìn Lâm Mạnh Quân buồn buồn nói

- Ta không xứng, ta không phải là người..

Lâm Mạnh Quân tiến tới hôn nàng, nụ hôn phớt nhẹ trên môi, hắn cười ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng, giọng nói hơi khàn khàn..

- Ta sẽ chờ, chờ nàng nói yêu ta...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Phong Nguyệt Lam

2 tháng sau, Viễn tướng quân- Viễn Thành dẫn quân đánh vào thành Dương Nam nhằm soán ngôi đoạt vị, tàn sát dân chúng người người căm hận, đi đến đâu nơi đó thành bê máu..

Nam Sở hoàng đích thân cầm quân xuất binh, bằng tài mưu lược của đại hoàng tử - Sở Dĩ Mạch mà đánh tan 3 vạn quân địch trong vòng 10 ngày..

Trong lúc quân Nam Sở sắp sửa giành thắng lợi thì quân của Viễn tướng quân bỗng tăng lên một cách kinh người, từ 7 vạn quân lên tới 15 vạn quân tinh nhuệ. Lương thực thực phẩm, trang bị vũ khí cũng được cải tạo, khiến cho quân địch ngày càng lớn mạnh...

5 tháng sau, Nam Sở hoàng băng hà vì trúng độc, đại hoàng tử Sở Dĩ Mạch lên ngôi, thống lĩnh toàn quân đánh tan phản tặc. Nhưng chưa được bao lâu, toàn bộ thành của Nam Sở bị quân phản tặc chiếm đóng, Sở Dĩ Mạch phải rút quân bảo toàn lực lượng, lại bị địch đuổi cùng giết tận, dồn áp đến đỉnh núi Yên Sơn thì mất tích...

Viễn tướng quân lên ngôi, lập Hương phi của tiên hoàng làm hoàng hậu. Ban hành đủ các loại chính sách khiến người dân oán hận..

Lâm Mạnh Quân đưa Sở Mộc Lan, Sở Mộc Di, cùng hoàng hậu và Thủy Trúc về Tây Liên sinh sống. Trên đường đi thì bị đuổi giết, Sở Mộc Lan bị ngã xuống vực sâu mất tích nhiều ngày. Sau khi về Tây Liên, Lâm Mạnh Quân được lập làm thái tử Sở Mộc Di trở thành thái tử phi, hoàng hậu cùng Thủy Trúc sống an nhàn trong Bắc Vũ Cung..

Căn phòng nhỏ tỏa mùi hương nhẹ nhàng của hoa lan, rèm cửa màu trắng bay bay trong gió, khói nhang mờ mờ ảo ảo phất phơ...

Cạnh chiếc bàn bằng gỗ một nam nhân ngồi bình thản uống trà, thi thoảng đưa mắt nhìn nữ nhân đang nằm trên giường kia. Chiếc mặt nạ đen che khuất nửa khuôn mặt càng làm hắn thêm bí hiểm, bông hoa hồng đỏ rực nơi khóe mắt thêm vẻ yêu nghiệt. Trường bào màu đen với những hoa văn tinh tế, đai lưng thêu rồng vàng thêm vẻ uy nghiêm, mái tóc đen dài buộc gọn bởi sợi dây màu đen thi thoảng lại bay bay..

Hắn là yêu nghiệt của thế gian, là vương tử cao quý, dù khuôn mặt có bị che khuất nhưng vẫn là kẻ nguy hiểm, dù khuôn mặt có bị che đi nhưng đôi mắt sâu tựa vực U Minh đầy vẫn tồn tại, vẫn mang cảm giác nguy hiểm...

- A..- nữ nhân trên giường tỉnh lại, tay ôm lấy đầu

- Tỉnh rồi sao? - Hắn quay lại nhìn nàng, giọng nói có đôi phần lạnh lẽo

- Ngươi...ta sao lại ở đây? Ta..là ai? Sao ta không nhớ gì vậy?- nữ nhân ngơ ngác dường như không sợ ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm mình, lúc sau hoảng sợ nói

- Ngươi không nhớ gì hết? - Nam nhân nhìn nàng, đôi mắt thêm vài phần u ám

Nữ nhân lắc đầu. Hắn đi tới ngồi xuống bên nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt mệnh mông sương mờ của nàng nói

- Ngươi không nhớ gì cũng không sao! Để ta nhắc lại cho ngươi nhớ, ngươi tên Phong Nguyệt Lam là con gái duy nhất của Phong tướng quân của Bắc Yên quốc, năm nay 18 tuổi. Mẹ ngươi mất từ khi ngươi mới 5 tuổi..

- Phong Nguyệt Lam?

- Phải, ngươi từ nhỏ đã đi theo ta. Ngươi cùng ta đi du ngoạn tới Nam Sở thì bị bắt cóc, không may rơi xuống vực...

- Đây là nơi nào?

- Đây là nhà của ngươi, phủ tướng quân..

Hắn đứng dậy định đi ra ngoài, nàng vội hỏi

- Ngươi..là ai? Ta còn chưa biết tên ngươi..

- Mạnh Thiên Kỳ..

Hắn nói xong liền đi mất biệt tăm. Nàng thở dài, thấy y phục nằm trên bàn thì đứng dậy thay vào. Nhìn vào trong gương, một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, kiều diễm xinh đẹp, yêu nghiệt thế gian, nàng giật mình sờ mặt. Nàng còn bị chính khuôn mặt mình làm khiếp sợ, quá xinh đẹp rồi..

Một thân màu trắng mờ ảo, tà váy phi vũ trong gió càng làm nàng thêm vẻ xinh đẹp. Phong Nguyệt Lam đi khắp phủ quan sát, lúc đầu nàng còn ngỡ mình nghe nhầm nhưng khi đi đến đâu nó bộc liền chào hỏi kính cẩn tới đó nàng mới tin. Thục Lam Viện của nàng khá yên tĩnh, nhưng lại rất đẹp. Một hồ nước trong xanh đàn cá nhiều màu bơi lội tung tăng, một vườn hoa rực rỡ màu sắc dưới cây cổ thụ ngàn năm, nàng cho người treo một cái xích đu lên đó tha hồ chơi đùa..

Phong Nguyệt Lam không biết làm sao thấy hơi mệt liền dựa lưng vào gốc cây ngủ thiếp đi, ánh nắng nhẹ nhẹ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp trông kì diệu mê hồn đến lạ. Thời gian như ngừng trôi chỉ để mọi thứ lặng thinh, xung quanh nàng an tĩnh bình yên đến lạ..

Mạnh Thiên Kỳ ngồi trên mái nhà nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng chăm chăm không dời mắt, hắn cũng không biết vì sao nhưng hắn lại rất thích nhìn nàng ngủ. Nam nhân bên cạnh lên tiếng

- Chủ nhân..vì sao người lại cứu nàng ta? Nàng ta đáng lẽ..

- Luru Dạ..ngươi có tin vào chuyện kiếp này kiếp trước không? - hắn ngắt lời thủ hạ

- Tin chứ! Nhưng xuống hoàng tuyền rồi lại uống Vong Xuyên Thủy, kiếp sau dù có nhưng chuyện kiếp trước không thể nhớ đến! - Luru Dạ trả lời, hắn không tin chủ nhân của hắn lại có duyên phận gì đó với cô nàng kia

- Vậy sao..?- Mạnh Thiên Kỳ hồ hững nói, âm thanh có chút thất vọng không xác định

Hắn không nói gì đứng dậy đi mất, Luru Dạ cũng đi theo. Dưới gốc cây cổ thụ, nữ tử bình yên ngủ một giấc say, những chiếc lá vàng rơi xuống xoay tròn trong không trung rồi đáp xuống mặt đất đầy hoa, một khung cảnh như chốn thần tiên ảo diệu..

Không biết ngủ bao lâu, Phong Nguyệt Lam lúc này mới tỉnh dậy, thấy mình ngủ trên gốc cây cả buổi mới tự cười rồi đi vào trong phòng. Nằm trên giường đọc sách một lúc mới thấy nha hoàn mang cơm vào

- Tiểu thư, người mau ăn đi cho nóng! Sáng mai tướng quân về rồi, ngài ấy sẽ sang thăm người..- cô bé này tên Hương Hương, chừng 15 tuổi nhưng lại rất hoạt bát nhanh nhẹn, tính cách vui vẻ dễ gần

- Ủ, ngươi giúp ta chuẩn bị chút..- Phong Nguyệt Lam gật đầu

- Vâng..

Ăn cơm xong nàng lên giường ngủ nhưng lại không ngủ được, trong đầu vang lên hàng ngàn câu nói hình ảnh luân chuyển quá nhanh

- Nhất định phải tới Tây Liên đấy!

....

- Mỗi năm sinh thần nàng ta đều sẽ bắn yên hoa cho nàng xem..

...

- Chỉ cần nàng thích, giang sơn ta cũng lấy cho nàng..

....

- Ta sẽ chờ, chờ nàng nói yêu ta..

....

- Sở Mộc Lan, ngươi có biết ta rất ghét ngươi không?

...- Giả tạo! Ngươi chính là kẻ giả tạo! Ngươi nói ngươi chỉ coi chàng ấy là bằng hữu vậy mà lại cướp chàng

....

- Đi chết đi!...

Phong Nguyệt Lam thờ dốc tỉnh lại, rất nhiều hình ảnh đáng sợ hiện lên. Ngủ không được, nàng khoác áo choàng đi ra ngoài, ngồi trên xích đu ngắm trăng. Ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu xuống gương mặt xinh đẹp khiến nó thêm mê hồn, kiều diễm..

- Ngươi sao lại ở đây?- một tiếng nói lạnh lùng vang lên

- Ngủ không được..- Phong Nguyệt Lam lắc đầu nhìn nam tử đang đi tới

Dưới ánh trăng mê ảo bông hoa hồng nơi khóm rất thêm xinh đẹp, tăng vài phần yêu nghiệt cho hắn. Mạnh Thiên Kỳ lên tiếng

- Ngày kia, người theo ta vào cung..
- Hà..? - Phong Nguyệt Lam mở to mắt
- Bát đệ ta bị ốm nặng, ta muốn tới thăm hần..
- Liên quan gì tới ta?
- Ta hứa với nó sẽ dẫn một người tới chơi với nó..
- Ồ..nhưng hần bao tuổi?
- 10 tuổi..

Phong Nguyệt Lam không nói gì nữa tựa vào xích đu nhắm mắt lại, bỗng dưng thấy an toàn dễ chịu hơn hần, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Mạnh Thiên Kỳ đang định nhắc nàng vài câu về quy củ trong cung thì thấy nàng ngủ say mất rồi. Hần vô thức bế nàng vào trong phòng. Đặt nàng xuống giường bỗng dưng không muốn đi nữa, hần liền ôm nàng ngủ tới sáng, có lẽ đây là giấc ngủ ngon nhất của hần

Phía trên mái nhà, Lưu Dạ trừng mắt nhìn xuống, chủ nhân hôm nay bị bệnh à? Nếu tiếp diễn như này thì chuyện kia..không biết sẽ đi về đâu?

Phong Nguyệt Lam sáng dậy thấy chỗ bên cạnh mình khá ấm như có người nằm vào nhưng cũng không nghĩ nhiều, chắc là đêm qua mình lăn lộn lung tung ấy mà. Thay một bộ đồ màu trắng, Phong Nguyệt Lam đi ra ngoài ánh đời

Trong sảnh chính có hai vị di nương đang uống trà. Ngọc di nương một thân màu vàng rực rỡ thêu hoa mai mái tóc búi cao trông đoan trang cao quý, gương mặt xinh đẹp hiền dịu. Bên cạnh là Phuong di nương khoác trên mình bộ áo gấm màu xanh nhạt, khuôn mặt khá ưa nhìn

- Thỉnh an Ngọc di nương, Phuong di nương.- Phong Nguyệt Lam hành lễ, nàng cũng không biết hai người này là ai nhưng vì Hương Hương bảo nên mới biết

- Lam nhi..con mới khỏi bệnh không nên đi lại nhiều, ngồi đây đi..- Ngọc di nương cười tươi

- Vâng..

Hai người nhìn Phong Nguyệt Lam không chớp mắt, có lẽ nàng rất đẹp đi. Thật ra Phong Nguyệt Lam là con gái duy nhất của Phong tướng quân, từ nhỏ nghe nói bị bệnh nặng nên được chuyển tới một nơi để dưỡng bệnh nên hai di nương không biết nàng. Mấy hôm trước Tứ hoàng tử Bắc Yên Mạnh Thiên Kỳ mang nàng về bảo nàng bị ngã xuống vực, nên mang nàng về đây. Hôm nay hai người mới được nhìn dung mạo nàng, không ngờ lại xinh đẹp đến như vậy..

- Lam nhi, nghe nói con bị ngã xuống vực không nhớ gì hết nên con ở trong phủ chắc chắn rất cảm thấy không quen, có gì khó khăn thì bảo ta..- Phuong di nương tiếp lời

- Vâng, Lam nhi nhất định sẽ ghi nhớ..

Hai người trò chuyện với Phong Nguyệt Lam một lúc thấy nàng cũng dễ gần, dễ nói chuyện nên hảo cảm tăng lên không ít. Ba người đang nói chuyện vui vẻ thì có tiếng nói chen vào

- Lam nhi..

Phong Nguyệt Lam hướng mắt ra cửa nhìn hai người đàn ông đang đi vào. Người đi trước mặc trường bào màu xanh lam thêu hoa văn tinh xảo, gương mặt tuy đã già nhưng vẫn nghiêm nghị ánh mắt nhìn nàng đầy vui vẻ lẫn ấm áp. Kế đi sau là Mạnh Thiên Kỳ, vẫn trường bào màu đen cao quý, vẫn chiếc mặt nạ đầy nguy hiểm..

- Tướng quân..

Hai di nương đi tới hành lễ, Phong Nguyệt Lam đứng đó không cử động nhìn Mạnh Thiên Kỳ, ý hỏi người này là ai? Nghe hai di nương gọi tướng quân chẳng lẽ ông ấy là Phong tướng quân?

- Lam nhi..- ông ấy xua tay ý bảo hai người kia đứng lên còn mình ôm lấy Phong Nguyệt Lam

- Ta..- cả người nàng cứng đờ, có chút gì đó không quen lắm

- Được rồi, ta nghe tứ hoàng tử nói con bị ngã xuống vực, may mà không chết nhưng lại quên hết chuyện quá khứ, không sao cả! - Phong tướng quân cười cười, có vẻ rất đau buồn

- Con..xin lỗi..- Phong Nguyệt Lam cảm thấy hối lỗi, có lẽ vì Phong tướng quân mang cho nàng tình yêu của người cha đối với mình nên mới thấy có lỗi

- Không sao...

Trong sảnh chính, tiếng cười nói vui vẻ vang vọng, Mạnh Thiên Kỳ cả buổi chỉ âm ừ vài câu không lên tiếng nhiều. Phong Nguyệt Lam cảm thấy mình rất hạnh phúc, hai di nương cũng không như các mẹ kế khác mà bất nạt ngược lại rất yêu thương nàng. Bầu không khí ấm cúng của một gia đình...

Thư phòng.

Phong tướng quân ngồi đối diện với Mạnh Thiên Kỳ, ông thờ dài áo nã thi thoảng liếc mắt nhìn khung cảnh bên ngoài. Trời âm u, gió lay động cây cối tạo nên âm thanh xào xạc..

- Từ hoàng tử muốn đưa nàng vào cung? - Phong tướng quân hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào hấn
- Phải, nàng trước sau cũng sẽ vào đó thôi.- chén trà đặt xuống bàn, khoe miệng hấn hơi cười, phong thái thanh nhã
- Nàng không có lỗi..
- Không có lỗi thì sao? Ta trước nay chỉ cần vật mang lại lợi ích cho mình, còn thứ đó có xuất xứ như nào ta không quan tâm.
- Nàng sẽ hận nguoi..
- Nhà đế vương bạc tình, giang sơn là thứ chỉ có một..

Phong tướng quân im lặng không nói gì, Mạnh Thiên Kỳ cũng vậy chỉ là tay hấn đang nắm rất chặt chiếc ngọc bội trong tay, một ánh sáng rất nhỏ phát ra từ miếng ngọc

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhà Đế Vương Luôn Bạc Tình..

Sáng hôm sau

Phong Nguyệt Lam mới tỉnh dậy đã nghe Hương Hương nói hôm nay Mạnh Thiên Kỳ dẫn nàng vào cung. Làm gì thế nhỉ? À à..đi thăm bát đệ của hấn, nghe bảo tên tiểu tử đó bị ốm nặng

Phong Nguyệt Lam vận váy dài màu trắng thanh toát thêu hoa sen nở rộ trông rất bắt mắt, lấp lánh trên đai lưng là hàng ngọc trai nhỏ xếp đều, vì trời khá lạnh nên nàng khoác thêm một cái áo choàng, mái tóc đen mượt tết gọn lên trên tùy ý cắm thêm vài cây trâm ngọc. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng không quá đậm, đôi mắt mênh mông như tầng sương mù khiến nàng thêm xinh đẹp, dung mạo kiều diễm xinh đẹp đầy kiều ngao. Bộ dáng thanh nhã xinh đẹp nghịch thiên khiến không biết bao nhiêu người ngỡ ngàng, Mạnh Thiên Kỳ cũng nhìn nàng đầy ngạc nhiên..

Theo chân hấn tới hoàng cung, Phong Nguyệt Lam không khỏi ngạc nhiên. Hoàng cung thực sự rất đẹp, khắp nơi đều là hoa đủ màu sắc nở rộ, hồ nước trong xanh không gợn sóng. Mạnh Thiên Kỳ dẫn nàng tới một ngôi đình nhỏ, để nàng ngồi yên một chỗ đợi

- Ngồi yên đây! Ta đi có việc, đừng chạy lung tung, nơi này là hoàng cung..

Mạnh Thiên Kỳ đi rồi, Phong Nguyệt Lam cũng không biết làm gì, chỉ ngồi đó nhìn phong cảnh. Nhưng nàng lại không thích ngồi yên liền đi xung quanh, đi đến đâu cũng nhìn ngắm rất cuộc là lạc đường không biết mình ở đâu. Phong Nguyệt Lam đành mò theo lối cũ mà về, nhưng đường đi cứ như mê cung nàng đi đến đâu cũng thấy mình quay lại chỗ cũ.

Đang đau đầu không biết làm sao thì thấy một cục bông nhỏ, à không, một cậu nhóc mập mập dễ thương trốn trong bụi cây gần đó. Nàng hiếu kì tới gần thấy nó sắc mặt xanh xao hơi bần chác dính bùn đất, quần áo sang trọng chắc là con nhà nào giàu có rồi đi lạc, cả người nó run run ngồi một góc nhìn nàng đầy phòng bị

- Tiểu đệ, nhóc ở đây làm gì thế?
- Ta...- nó nhìn nàng không chớp mắt, lần đầu tiên nó thấy một người đẹp như vậy ngay cả mẫu phi nó cũng không đẹp bằng
- Sao lại mặc phong phanh như này? Không lạnh sao? - Phong Nguyệt Lam nhìn nó mặc một cái áo mỏng, nàng nhều mảy kéo nó ra khỏi bụi cây
- Nguoi...không liên quan tới nguoi! Tránh ra! - nó trừng mắt, ánh mắt sắc bén đến lạ mang theo đó là sự đề phòng

Phong Nguyệt Lam hơi ngạc nhiên, một cậu nhóc mới vài tuổi mà đã có khí thế như này mai sau nhất định là một kì tài. Nàng cười, cổ đầu nó một cái

- Nhóc con, mặc như này không biết lạnh thì thôi lại còn trùng mắt với ta! Bé như này không nên hung hăng quá!

- Ngươi.. - nó tức giận nhìn thiếu nữ trước mặt

- Được rồi, đệ ở đâu? Ta đưa đệ về! - Phong Nguyệt Lam cởi áo choàng, choàng lên cho nó, lấy vạt áo lau những vết bẩn trên mặt cho nó

- Ngươi chẳng phải cũng lạc đường đấy sao? - nó khinh thường liếc nhìn nàng, nhưng lại thấy kì lạ, chẳng phải nữ nhân luôn thích mình luôn xinh đẹp sao? Sao người này lại lấy áo của mình lau cho nó?

-....Đệ tên gì? Ta còn chưa biết tên đệ..- Phong Nguyệt Lam cầm nín một lúc rồi nói

- Mạnh Thiên Hạo...

- Đệ..đệ là hoàng tử? - Phong Nguyệt Lam ngạc nhiên, hờ, tự nhiên lại gặp phải một tên hoàng tử

- Sao? Ngươi sợ rồi à? - nó vênh mặt, giọng nói ngông cuồng nhưng chỉ nó mới biết nó thất vọng cỡ nào

Nó là hoàng tử, sinh ra trong hoàng thất là một điều nó không hề muốn. Nó không muốn cái ngôi vị mà các huynh của mình chết đi sống lại để giành lấy, nó còn nhớ lại là vị hoàng tử được yêu thương nhất nên không ít kẻ tiếp cận nó để lấy lợi ích. Nhưng nữ nhân trước mắt lại rất dịu dàng với nó, tùy ý xưng hô quan tâm nó mà lại không có chút ác ý nào khiến nó hơi khó hiểu

- Đệ là hoàng tử thì sao? Cuối cùng chẳng phải là con người đấy thôi! - Phong Nguyệt Lam bắt chước giọng ngông cuồng của nó nói

- Ngươi không sợ ta sao? Ngươi..

- Ý đệ là ta phải sợ đệ, giả bộ quan tâm đệ rồi lấy lòng đệ để lấy lợi ích cho mình sao. Đệ nghĩ ta coi đệ là một đứa trẻ dễ bị chuộc lợi chứ gì..- Phong Nguyệt Lam cười cười

- Ta..- nó không ngờ lại bị nữ nhân này nhìn thấu nhất thời không biết nói gì chỉ im lặng

- Sinh ra trong hoàng thất sẽ phải trưởng thành từ rất sớm, đệ tuy còn nhỏ nhưng lại là hoàng tử nên nhất định sẽ phải chịu nhiều áp bức. Ngay từ khi còn nhỏ đã bị nhiều người quần lấy lấy lòng, trong lòng đệ rất bất mãn nhưng vì mình quá nhỏ nên không có cơ hội phản kháng, càng không có cơ hội thoát khỏi những điều này...- Phong Nguyệt Lam dịu dàng nói

- Phải, ta rất ghét..- nó gật đầu

- Nghe lời ta, đệ còn rất nhỏ không nên gánh vác mấy trọng trách quốc gia này. Sống cho tốt, làm điều đệ thích, từ chối những điều đệ muốn không được ép buộc bản thân..

- Vậy nếu những người đó bắt ta làm thì sao? Ta..

- Vậy thì đuổi thẳng, tùy ý làm điều mình thích thôi nhưng không được vượt quá giới hạn.

..Được..

- Ta nên về đây, đệ về nơi mình ở đi..

- Ngươi không phải là lạc đường sao? - nữ nhân này không phải đi lạc sao? Nàng ta đi đâu vậy?

- Haha..yên tâm, ta biết đường đi..- Phong Nguyệt Lam nuốt nước bọt rồi đi mất

Mạnh Thiên Hạo nhìn nàng đi mất, môi khẽ cười. Lần đầu tiên trong đời có người nói với nó phải sống theo ý mình không để người khác điều khiển, lần đầu tiên có người đối xử với nó dịu dàng như vậy, lần đầu tiên nó biết thế nào là tự do. Nó nhìn chiếc áo choàng trên người mình, cũng là lần đầu có người mang đến cho nó nhiều tình thương như vậy....trừ mẫu thân nó

Phong Nguyệt Lam sau khi chu du khắp nơi cũng tìm được chỗ cũ, may là Mạnh Thiên Kỳ không có nếu không hẳn nhất định sẽ nằng nằng te tua cho coi. Mãi lúc lâu sau Mạnh Thiên Kỳ mới quay lại, hẳn nhìn nàng một chút rồi dẫn nàng tới một nơi khá đẹp..

Vườn hoa rộng lớn đầy màu sắc, hồ nước trong xanh vài chú cá thi thoảng bơi lội tung tăng đầy vui vẻ. Cây cỏ thụ rộng lớn tỏa bóng mát một vùng, khung cảnh khá đơn giản..

- Đây là..

- Thụy Các, bát đệ ta ở đây..

Mạnh Thiên Kỳ dẫn Phong Nguyệt Lam tới một căn phòng. Phong Nguyệt Lam ngó đi ngó lại không thấy mảnh sành dưới chân mãi tới khi dẫm vào mới phát hiện ra, may là không sao!

Choang...

Một tiếng vỡ vang lên khiến Phong Nguyệt Lam giật mình, nàng quay sang nhìn Mạnh Thiên Kỳ thấy hắn rất bình thản như chuyện này rất bình thường. Phong Nguyệt Lam chớp mắt..

- Ta không muốn uống! - một giọng trẻ con vang lên

- Hoàng tử...

Mạnh Thiên Kỳ đi vào phòng nhìn xung quanh thấy toàn đồ đạc bị đổ vỡ, khung cảnh rất lộn xộn liền không vui nhìn đứa trẻ trước mặt

- Đệ lại không chịu uống thuốc?

- Đệ..đệ không muốn uống! - đứa trẻ ngang bướng nói

- Không muốn mình khỏi bệnh phải không?

Đứa bé quay mặt đi. Phong Nguyệt Lam vì đứng sau Mạnh Thiên kỳ nên không thấy đứa bé trước mặt, nàng hơi tò mò nhìn ra đúng lúc chạm với ánh mắt đứa trẻ kia

- Ngươi..- Đứa bé kia nhìn Phong Nguyệt Lam đầy ngạc nhiên

- Ngươi biết nó à? - Mạnh Thiên Kỳ nhíu mày

- Ồ..có biết chút..

Mạnh Thiên Hạo đang ngồi trên giường bỗng nhảy xuống chạy đến bên nàng kéo nàng ngồi cùng mình ở trên giường rồi lấy cái áo choàng của nàng ở đầu giường ra ôm vào lòng, chớp đôi mắt to tròn nhìn nàng

- Ngươi..cho ta chiếc áo này được không?

Cả phòng im lặng

Mạnh Thiên Hạo là bát hoàng tử là đứa con cưng nhất của hoàng đế yêu thích nhất hắn muốn mặt trăng hoàng đế cũng sẽ mang mặt trăng xuống cho hắn, hiện tại hắn lại xin một nữ nhân một cái áo choàng. Mọi người nhất thời cũng không biết nói gì ngay cả Mạnh Thiên Hạo cũng ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào phía nàng

- Không..- Phong Nguyệt Lam cự tuyệt

- Vì sao? - nó nhìn nàng hỏi, không khỏi thất vọng

- Đệ uống hết chỗ thuốc kia rồi ta cho..- Phong Nguyệt Lam chỉ bát thuốc trên tay nha hoàn

- Được..- Mạnh Thiên Hạo vui vẻ chạy tới cầm lấy bát thuốc liền uống một mạch hết trong sự ngỡ ngàng của mọi người, uống xong nó chạy lại cầm tay nàng - Cho ta được không?

- Được, hứa với ta lần sau có thuốc là phải uống..

- Nhưng..ta không thích uống, ngươi nói ta không cần làm những điều mình thích mà..- nó nói nhỏ

- Phải, ta có nói thế nhưng những việc tốt cho mình đệ nhất định phải làm. Ví như uống thuốc sẽ khiến bệnh đệ khỏe hơn..

- Umm...- nó vui vẻ gật đầu

Đám người đằng xa nhìn một lớn một bé nói chuyện, nhất thời không biết dùng từ gì để diễn tả. Bát hoàng tử từ khi mẫu phi mất thì rất ngang ngược không nghe ai hết, ngay cả hoàng đế cũng chịu thua. Nó hay bị bệnh nên luôn phải dùng thuốc bổ để bảo đảm sức khỏe, mỗi lần uống thuốc là chúng cung nữ thái giám đau đầu, nó không hất bát thuốc đi là may mắn lắm rồi thế mà bây giờ chỉ với một câu nói của một nữ nhân nó lại tự nguyện uống hết. Chuyện này nhất định phải báo lên hoàng thượng..

Mạnh Thiên Kỳ nhìn Phong Nguyệt Lam chơi đùa với Mạnh Thiên Hạo, miệng nở nụ cười trào phúng, hắn mang nàng tới đây thật không sai!

Mạnh Thiên Hạo uống thuốc xong lại thấy buồn ngủ, chắc là gào hét lắm. Nó nhất quyết muốn Phong Nguyệt Lam ru ngủ cho mình, Phong Nguyệt Lam cười ha ha nhìn Mạnh Thiên Kỳ

- Ngươi ở cùng nó đi, hiếm lắm nó mới tiếp xúc gần ai..

Thế là Phong Nguyệt Lam nằm trên giường với Mạnh Thiên Hạo, ôm nó vào lòng khẽ hát ru cho nó ngủ. Nó ôm chặt nàng cơ hồ không muốn rời xa nàng, nó muốn bên cạnh nàng mãi

Năm tháng trôi qua mau giống như một con gió...

Bao nhiêu chuyện xưa nay chỉ còn lại rung động..

Liệu ai có thể chưa từng hối hận, chưa từng lệ rơi..

Yêu hận đan xen không ngừng luân hồi..

Gặp nhau rồi lại xa nhau, có ai lại không đau lòng..

Bao nhiêu bất đắc dĩ giấu ở trong lòng..

Hoa tàn rồi lại nở, xuân đi thu lại đến..

.....

Phong Nguyệt Lam ôm chặt nó ở trong lòng, nàng cảm thấy thật tội nghiệp cho đứa bé này. Từ nhỏ mẫu thân đã mất, mới có vài tuổi đã bị cuốn vào cuộc tranh giành của hoàng thất, lớn lên trong sự nịnh hót của nhiều kẻ nịnh thần. Phong Nguyệt Lam ôm nó cho đến khi nó ngủ say mới thôi, nàng dặn cung nữ vài câu rồi ra ngoài.

Cảnh sắc bên ngoài yên bình, xem ra nó cũng giống nàng ghét ồn ào. Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Thiên Kỳ ngồi ở bàn gần gốc cây thì chợt dừng lại. Dưới ánh nắng nhẹ nhàng bông hoa hồng ở khoeo mắt lại thêm rực rỡ, đôi mắt vẫn sâu thẳm mang theo cảm giác nguy hiểm, tà áo phiêu du trong gió làm hắn như ẩn như hiện giữa không gian. Mạnh Thiên Kỳ cảm thấy có người nhìn mình thì quay lại, bắt gặp ánh mắt mênh mông của nàng thì chợt dừng lại, nhanh chóng rời mắt đi

- Ngươi là người đầu tiên mà nó gần gũi như vậy đấy!

- Thật sao? - Phong Nguyệt Lam đi tới ngồi đối diện với hắn

- Sau khi Huệ phi mất nó luôn xa lánh tất cả mọi người, ngay cả ta cũng không tiếp cận được với nó thân thiết như vậy. Nó từ nhỏ đã ương bướng, ngông cuồng lại lạnh nhạt xa lánh mọi người nên ít ai thích nó, tuy vậy nó được phụ hoàng yêu thích nên không ít kẻ tiếp cận nó với nhiều mục đích. Ngươi có phải thấy nó rất tội nghiệp hay không? - Mạnh Thiên Kỳ nói xong thì nhìn nàng, vẻ mặt khá khinh thường

- Chẳng lẽ không sao?

- Nó thân là hoàng tử, sinh ra trong hoàng thất đó là trách nhiệm của nó. Vào nhà đế vương là phải vô tình, phải trưởng thành từ sớm, nếu không vô tình thì chỉ có nước bị kẻ khác dẫm đạp lên mà thôi! Nó thế này là còn rất nhẹ nhàng rồi, khi ta còn nhỏ còn phải đối mặt với nhiều thứ hơn nó bây giờ. Nếu như ngay cả mấy đám nịnh thần nó không giải quyết được thì không xứng đáng với thân phận hoàng tử...- Mạnh Thiên Kỳ cười nhạt

Phong Nguyệt Lam nhìn Mạnh Thiên Kỳ đầy khinh bỉ, ánh mắt lạnh lẽo áp chế người khác như nữ vương kiêu ngạo nhìn xuống. Mạnh Thiên Kỳ giật mình, ánh mắt của nàng, giống...Phong Nguyệt Lam khôi phục vẻ mặt bình thường nhưng giọng nói không giấu sự chán ghét

- Hoàng tử thì không phải con người à? Đệ ấy còn quá nhỏ để hiểu hết mấy cái thứ mà ngươi vừa nói, ngươi nghĩ một đứa bé mới 10 tuổi mà có thể chống lại đám nịnh thần kia sao? Đệ ấy không phải là thần, ta nghĩ đệ ấy không thích làm hoàng tử chút nào đâu..

Phong Nguyệt Lam nói xong liền đứng dậy đi ra chỗ khác lại nghe thấy tiếng Mạnh Thiên Kỳ vang lên trong không trung

- Nó muốn gì?

- Ngươi nghĩ ngươi có thể cho nó? - Phong Nguyệt Lam quay lại cười chế giễu

- Tất nhiên!

- Không thể, thứ nó muốn ngươi không thể cho nó!

- Vì sao?

- Nhà đế vương cái gì cũng không thiếu chỉ thiếu tình cảm. Nó muốn một gia đình, nhưng chốn hoàng cung này không phải gia đình của nó...

Phong Nguyệt Lam đi mất, Mạnh Thiên Kỳ ngăn người một chút, rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt lạnh băng ấy. Nàng nói đúng, nhà đế vương không thiếu cái gì chỉ thiếu tình cảm, có lẽ vì thế mà vị ngôi hoàng đế huynh đệ tương tàn, vì giang sơn mà máu đổ..

Nhà đế vương luôn bạc tình..

Chốn hoàng cung rộng lớn nhưng lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lam Quận Chúa

Phong Nguyệt Lam tức giận đi mất. Hừ..nó vẫn là đứa trẻ, biết cái gì là tranh giành hoàng vị đâu mà phải kéo nó vào cuộc chiến này? Vì giang sơn mà không tiếc hy sinh mọi thứ, đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ thắng làm vua mà thôi! Vậy nên đừng bao giờ nói hai chữ tình thân với đám con cháu hoàng thất...

Phong Nguyệt Lam cũng không biết mình đi đâu, chỉ thấy chỗ mình đứng là một vườn hoa đủ màu sắc, bướm ong bay lượn càng thêm tuyệt đẹp. Đây mang cảm giác kì diệu như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, không gian rộng lớn chỉ có tiếng gió xào xạc lay động từng tán lá cây mang cảm giác nao nao lòng người..

Nghe thấy tiếng bước chân, Phong Nguyệt Lam quay lại thấy một đoàn người đi tới, đi đầu là một nữ nhân khá xinh đẹp, ăn mặc cao quý chắc là nương nương gì đó. Bên cạnh là một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp rạng ngời, đôi mắt to tròn đầy tình nghịch, đôi môi mỏng nở nụ cười tươi làm tăng thêm vẻ xinh đẹp, làn da trắng hồng khiến nàng ta như một bông hoa nở rộ đầy xinh đẹp. Phong Nguyệt Lam muốn tránh xa nhưng vì họ đi quá nhanh nên tránh không kịp, nàng chỉ nghe thấy tiếng quát của cung nữ

- Ai đấy!

Phong Nguyệt Lam thở dài một hơi, quay lại nhìn họ. Thiếu nữ trẻ tuổi cùng vài người bên cạnh nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Họ thấy một nữ nhân rất xinh đẹp, khoác trên mình bộ y phục trắng khiến nàng thêm thanh nhã nhưng dung mạo kia thực sự kiều diễm, ngạo nghễ như nữ vương khiến ai cũng không thể rời mắt, bất quá mang cho người ta cảm giác mình thật nhỏ bé. Thiếu nữ kia nhanh chóng hoàn hồn hỏi nàng

- Ngươi là ai? Sao lại ở đây? Thấy bốn công chúa và Đức phi mà không thèm hành lễ!

- Tham kiến công chúa, Đức phi nương nương.. - Phong Nguyệt Lam hành lễ, nàng đâu biết thân phận của người ta

- Ngươi tên gì? - Đức phi nhíu mày hỏi nàng, nàng ta không biết nhà ai lại có con gái xinh đẹp đến như này đấy

- Ta tên Phong Nguyệt Lam..

- Phong Nguyệt Lam...? Ngươi là con gái của Phong tướng quân? - Đức phi ngạc nhiên, chẳng trách nàng ta lại không biết

- Vâng...

- Vậy ngươi ở đây làm gì?

- Phong Nguyệt Lam..-một tiếng nói lạnh lẽo vang lên khiến cả người Phong Nguyệt Lam đóng băng

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn nam tử đi tới. Trường bào đen huyền tùy ý bay bay khiến hắn như thực như ảo, mặt nạ đen che khuất khuôn mặt càng làm hắn bí ẩn, dưới đôi mắt sâu thẳm là bông hoa hồng đỏ rực rỡ xinh đẹp. Mạnh Thiên Kỳ tiêu sái đi tới, lướt qua hai người kia đi tới cạnh nàng, giọng nói thêm vài phần u ám

- Ngươi dám trốn đi?

- Trốn? Ta không có, rảnh không làm gì nên đi dạo...- ai dè bị lạc..Phong Nguyệt Lam nhún vai như thể không có chuyện gì lớn

- Đi dạo rồi bị lạc...- Mạnh Thiên Kỳ chế giễu

- Ngươi...

- Tứ ca..nàng ấy với huynh..- Nữ nhân bên cạnh Đức phi chớp đôi mắt to tròn nhìn hai người, tứ ca từ bao giờ lại nói chuyện với nữ nhân thế

- Phong Nguyệt Lam, con gái của Phong tướng quân, ta cứu nàng một mạng, nàng theo ta đến thăm bát đệ....- Mạnh Thiên Kỳ nói ngắn gọn xúc tích nhất có thể

Phong Nguyệt Lam khước miệng giật giật, ngươi kiêu lời thế? Nói nhiều hơn một chút thì chết à? Ngược lại cô gái kia với Đức phi không thấy ngạc nhiên, còn nhìn hai người bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Phong Nguyệt Lam lạnh sống lưng, nhìn ta bằng cái ánh mắt ấy là sao?

- Tứ ca..huynh cho muội mượn tỷ ấy một chút nha! - không đợi hắn lên tiếng, cô gái kia kéo nàng đi mất

Nhìn hai người đi xa rồi Đức phi mới cười cười nhìn Mạnh Thiên Kỳ, tiếng nói thêm vài phần u buồn

- Từ hoàng tử không đi gặp hoàng thượng sao? Người chắc nhớ người..

- Nhớ ta? Phụ hoàng còn biết ta là con ông ấy sao?- Mạnh Thiên Kỳ cười khinh bỉ, tuy vậy vẫn không che giấu nỗi sự chua chát trong đó

- Người cũng biết hoàng thượng là bắt đắc dĩ mà...

- Phụ hoàng xưa nay chưa biết đến từ đó...

Đức phi thờ dài nhìn Mạnh Thiên Kỳ rồi đi, từ sau chuyện năm đó đứa trẻ này đã khác rất nhiều, đã không còn là đứa bé năm đó mỗi lần xuất hiện đều tươi cười, y bây giờ thật khiến người ta đề phòng..

Phong Nguyệt Lam bị người ta kéo đi mới biết cô gái trước mặt là nhị công chúa - Mạnh Diễm, là đứa con mà Bắc Yến hoàng yêu thích. Nàng tuy không phải muội muội ruột của Mạnh Thiên Kỳ nhưng lại thân với hắn nhất. Hắn cũng rất thích cô em gái này nhưng bất quá vì chuyện năm đó mà trở nên xa cách lạnh nhạt với người khác hơn..

- Tỷ tỷ, người ở cạnh huynh ấy có bị huynh ấy bắt nạt không? - Mạnh Diễm hỏi

-..Ta mới quen hắn vài ngày, cũng chưa tiếp xúc nhiều...- Phong Nguyệt Lam nhún vai, chợt nhớ ra cái gì nó nàng hỏi - Nhưng mà sao hắn lại đeo mặt nạ? Mặt hắn có gì à?

- Chuyện này...- Mạnh Diễm nhìn xung quanh không có ai mới nói nhỏ như thể sợ người khác nghe thấy - 10 năm trước, cũng là lúc tứ ca 16 tuổi, nghe phụ hoàng nói huynh ấy có thích một cô gái hình như rất xinh đẹp nhưng thân phận lại thấp kém nên phụ hoàng phản đối kịch liệt, cảm tức huynh ấy một thời gian rất dài, tứ ca vài lần trốn đi gặp nàng, cuối cùng bị phụ hoàng phát hiện ra liền cho người mang nữ nhân ấy đi xa, huynh ấy không tìm được nàng nên rất giận phụ hoàng. Không biết làm sao, mấy năm sau đó tứ ca lại tìm thấy nữ nhân đó sống ở một bìa rừng cùng một nam nhân khác, huynh ấy rất tức giận liền giết chết nam nhân kia..

Phong Nguyệt Lam nuốt nước bọt, tên này si tình nhỉ? Mạnh Diễm thờ dài nói tiếp

- Nữ nhân đó biết chuyện liền hận huynh ấy hơn, tứ ca có lẽ vì bản tính chiếm hữu quá cao hay quá yêu nàng mà nhốt nàng tới một nơi khá vắng người. Nàng cả ngày chỉ ăn nằm rồi chờ huynh ấy tới thăm, mỗi lần tứ ca tới thăm nàng đều mang cho nàng những món nàng thích, vài cành hoa đẹp nhưng đều bị nàng từ chối. Tuy vậy nhưng huynh ấy lại vẫn yêu nàng, vẫn kiên cường tới tìm nàng. Vài lần muốn đưa nàng đi thật xa, nhưng nàng cự tuyệt nói cả đời này không muốn gặp huynh ấy. Có lần, tứ ca phải đi xa vài ngày không tới thăm nàng được nhưng vẫn cử người chăm sóc nàng, không ngờ đến khi huynh ấy về...

Mạnh Diễm nói tới đây hốc mắt đã đỏ ửng như sắp khóc, Phong Nguyệt Lam đành đưa nàng tới một cái bàn gần đó ngồi xuống. Mạnh Diễm cười cười nhưng vẫn buồn bã

- Không ngờ khi tứ ca tới nơi thì nàng đã biến mất, huynh ấy chạy khắp nơi tìm nàng cuối cùng thấy nàng đứng trên vực sâu như sắp nhảy xuống. Tứ ca can ngăn không được, nàng còn bảo nàng hận huynh ấy, ghét nhìn huynh ấy...Cuối cùng nàng nhảy xuống vực mà chết, tìm thấy thi thể nàng huynh ấy ôm chặt khóc mấy ngày liền, không ăn không uống tự nhốt mình trong phòng. Vài lần muội vào còn thấy trong đó có rất nhiều bức tranh chắp huynh ấy vẽ nàng, nhưng muội không nhìn được, chỉ nghe tứ ca nói dung mạo của nàng thực sự rất xinh đẹp, nhìn một lần không thể quên..

- Vậy liên quan gì tới việc hắn đeo mặt nạ hay không? - Phong Nguyệt Lam hỏi, chuyện tình bi thương của hắn thì liên quan gì

- Sau ra khỏi phòng, huynh ấy bắt đầu đeo mặt nạ, lúc đi ngủ cũng không tháo ra. Nhiều năm rồi vẫn vậy, muội còn không nhớ huynh ấy trông như nào nữa về sau không ai dám nhắc tới chuyện này trước mặt huynh ấy. Tứ ca cũng từ đó mà xa cách với mọi người hơn, ngay cả muội huynh ấy cũng lạnh nhạt vài phần, riêng phụ hoàng thì...mấy năm nay huynh ấy vào cung cũng có vài lần, đi thăm bát đệ xong là rồi đi luôn, chẳng gặp phụ hoàng lấy một lần..

- Chắc hẳn hận hoàng thượng lắm, dù sao chuyện năm đó...

- Ừ..nhưng mấy lời hôm nay muội kể tỷ nghe tỷ không được nói lại với huynh ấy nhé, huynh ấy giết muội đấy. Chuyện này là hôm thất tịch năm ngoái huynh ấy uống say rồi nói cho muội nghe..

- Yên tâm, ta sẽ không nói đâu..

Hai người vui vẻ nói chuyện, Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Diễm thật sự rất dễ gần không giống mấy vị công chúa khác kiêu chảnh đủ kiểu. Đang nói chuyện hăng say thì thái giám đi tới nói hoàng thượng muốn gặp Phong Nguyệt Lam. Cả hai nhìn nhau không nói lên lời, chuyện gì vậy? Nhưng thế nào hai người đều tới Ngự thư phòng...

Hoàng thượng ngồi phê duyệt tấu chương nghe thấy tiếng báo hai người đã tới liền để sang một bên. Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Diễm đi vào hành lễ, hoàng thượng xua tay bảo thôi, liền để hai người ngồi xuống nói thẳng

- Ta nghe thái giám nói hôm nay nhờ có Phong tiểu thư mà Hạo nhi mới chịu uống thuốc?
- Vâng, tiểu nữ thấy hoàng tử không chịu uống thuốc nên mới nói vài câu thôi, không có gì đâu...
- Hạo nhi xưa nay không nghe bất kì ai, hôm nay lại chịu ngoan ngoãn nghe lời Phong tiểu thư trẫm thấy rất kinh ngạc. Trẫm có đề nghị này không biết tiểu thư thấy sao?
- Hoàng thượng cứ nói.
- Trẫm muốn người đến hoàng cung này ở, tiện thể chăm sóc cho Hạo nhi luôn. Nó ngang bướng xưa nay, bây giờ lại nghe lời người nên trẫm hy vọng người chăm sóc nó thật tốt...
- Nhưng...
- Coi như trẫm xin người đi, từ khi mẫu thân nó mất tới bây giờ nó hiếm lắm mới thân thiết với ai như vậy..- hoàng đế thờ dãi
- Vậy để thần báo với phụ thân một tiếng, sợ là người sẽ lo lắng..- Phong Nguyệt Lam gật đầu, nàng cũng thích thẳng thắn nhóc đó
- Được..- hoàng thượng vui vẻ gật đầu

Mạnh Diễm ngồi một bên ngự gác không hiểu gì hết, mãi tới khi Phong Nguyệt Lam kéo nàng ta ra ngoài mới kể hết mọi chuyện cho nàng ta nghe. Mạnh Diễm nghe xong không khỏi kinh ngạc, tỷ tỷ thật giỏi nha! Ngay cả bát đũa ngang ngược như vậy cũng thu phục được. Đối với lời khen của Mạnh Diễm, Phong Nguyệt Lam không nói gì chỉ cười trừ..

Đi dạo được một đoạn lại có thái giám chạy tới Mạnh Thiên Hạo đang làm ầm ĩ trong Thụy Các, nó đang kêu gào muốn gặp nàng. Phong Nguyệt Lam nghe thấy liền cùng Mạnh Diễm chạy tới lập tức. Vừa bước vào căn phòng liền nghe thấy tiếng hét của Mạnh Thiên Hạo cùng tiếng đồ đạc đập vỡ, Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Thiên Hạo ngồi trên giường không ngừng kêu nàng tới, lại hét toàn bộ đồ xuống đất

- Làm sao vậy? - Đối với hành động này của nó Phong Nguyệt Lam chỉ nhẹ nhàng đi tới ngồi gần nó, vỗ về an ủi
- Tỷ tỷ..- nó khóc òa lên ôm chặt lấy nàng, không ngừng khóc
- Được rồi, nói cho ta nghe..sao đệ lại..- Phong Nguyệt Lam vỗ lưng trấn an nó
- Tỷ tỷ, tỷ đi mất, ta sợ...- nó run run nói, nước mắt không ngừng rơi
- Ngốc! Ta không đi đâu hết! Ta ở đây với đệ...- Phong Nguyệt Lam cười, ôm nó tiếp tục vỗ về
- Thật, tỷ hứa đi...- nó bỏ nàng ra ngược đời mắt đầy nước nhìn nàng đầy hy vọng, như thể sợ nàng lừa nó vậy
- Thật, hoàng thượng đã cho phép ta ở lại cung với đệ rồi..- Phong Nguyệt Lam đau lòng lau nước mắt cho nó
- Tỷ sẽ không đi chứ?
- Không đi.

Phong Nguyệt Lam dặn nó đôi điều nói là nàng còn về nói với phụ thân rồi còn dọn đồ nên phải về, ngày mai lại tới nó mới buông nàng ra. Nàng ru cho nó ngủ say rồi mới đi, dặn cung nữ sau khi nó tỉnh nhất định sẽ đối nên nấu cháo cho nó ăn thôi. Yên tâm đâu đây Phong Nguyệt Lam mới lên xe ngựa trở về..

Vừa về tới nhà chưa kịp nói với phụ thân câu nào, liền nhận ngay thánh chỉ của hoàng đế

- Phụng thiên thừa mệnh hoàng đế chiếu viết, Phong Nguyệt Lam con gái của Phong tướng quân vì có công đỡ dành chăm sóc bát hoàng tử nên trẫm phong làm Lam quận chúa từ nay sống trong Phong Ngọc Cung để tiện chăm sóc cho bát hoàng tử. Khâm thủ

Phong Nguyệt Lam khoe miệng giật giật, vị hoàng đế này coi trọng nàng quá rồi!. Nghĩ lại cũng đúng, nàng muốn sống trong cung để chăm sóc bát hoàng tử thì nhất định phải có thân phận nào đó cho xứng chút. Phong tướng quân nhìn con gái mình như gặp phải quý, nàng thờ dãi kể hết mọi chuyện cho ông nghe lúc ấy ông mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Phong Nguyệt Lam từ khi chuyển tới Phong Ngọc Cung thì Mạnh Thiên Hạo cũng đi cư tới đó luôn, cả ngày chỉ quán lấy nàng, ngay cả bữa cơm cũng do tay nàng nấu

Mạnh Diễm nhìn hai người vui vẻ như vậy cũng thấy ghen tị, trừng mắt nhìn Mạnh Thiên Hạo ý muốn bảo tại nó cướp Lam tỷ. Phong Nguyệt Lam kiên nhẫn dạy nó từng điều một, cái gì nên cái gì không nên, rồi dần dần cho nó làm quen với tất cả mọi người..

Ban đầu nó không chịu nhưng Phong Nguyệt Lam nói nếu không chịu thì nàng không ở đây nữa thế là nó gật đầu

Những cung nữ thái giám trước kia khổ sở vì cho nó uống thuốc thì bây giờ thân với nó hơn cả bạn bè, rảnh rỗi lại nói chuyện với nó mà nó cũng cười nhiều hơn, nói nhiều hơn không xa lánh mọi người như trước nữa..

Có lần nó mang một bức tranh đến cho Phong Nguyệt Lam xem, nó là vẽ tỷ tỷ đấy!

Trong tranh là một thiếu nữ mặc bạch y đang múa giữa rừng hoa đào. Tà váy tùy ý phi vũ trong gió, mái tóc dài bay lượn như ẩn như hiện khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành. Động tác nhẹ nhàng như bay, lại uyển chuyển đến mê người.

Bức tranh thật sự rất đẹp, Phong Nguyệt Lam ngơ ngàng nhìn bức tranh hồi lâu

- Tỷ sao vậy? Không thích sao? Xin lỗi..đẽ vẽ không được đẹp - nó buồn buồn

- Không, đẽ vẽ rất đẹp..- Phong Nguyệt Lam lắc đầu cười, nàng còn không nhìn ra mình ở chỗ nào trong bức tranh cơ

Nó lập tức vui vẻ, tỷ tỷ thích là được rồi..

Hoàng thượng thấy vậy tất nhiên là vui, nhưng trong lòng vẫn buồn phiền đôi chút. Dù nó có thân thiết với mọi người như nào thì nó vẫn không nói chuyện với người lấy một lần, thì thoảng chỉ ừ à với người vài câu thái độ khá lạnh nhạt. Phong Nguyệt Lam từng hỏi nó vì sao không chịu chấp nhận hoàng thượng, nó nói

- Năm đó mẫu thân mất, cũng liên quan tới phụ hoàng..

Phong Nguyệt Lam lúc ấy mới hiểu. Năm xưa, hoàng thượng bệnh nặng nhiều ngày không khỏi, mẫu thân của nó là Huệ phi cùng mẫu thân của Mạnh Thiên Kỳ là Thục phi cùng lên chùa Phương Yên cầu phúc. Trên đường về, không may gặp cướp, hai phi cũng vì thế mà qua đời. Từ ngày đó, Mạnh Thiên Hạo mang trong mình ý nghĩ nếu năm đó hoàng thượng không ốm, mẫu thân của nó cũng sẽ không đi chùa rồi qua đời nên nó xa lánh hoàng thượng. Phong Nguyệt Lam cười dịu dàng giải thích

- Năm đó hoàng thượng chỉ là không may bệnh nặng, cả chuyện gặp cướp cũng chỉ là ngoại lệ không ai biết trước. Hoàng thượng cũng đâu muốn để hai phi mất đâu, đẽ không nên nghĩ như thế...

Mạnh Thiên Hạo dường như hiểu ra điều gì đó, nhưng nó vẫn là đứa bé, suy nghĩ đó đã trong đầu nó nhiều năm, muốn buông bỏ cũng khó.

Về chuyện này Phong Nguyệt Lam chỉ thờ dài, dần dần rồi nó sẽ quen thôi..

Phong Ngọc Cung..

Phong Nguyệt Lam nhân nhả ngồi đọc sách, Mạnh Thiên Hạo cũng ngồi đối diện viết chữ thì thoảng lại ngẩng đầu nhìn nàng hỏi nàng vài câu, Mạnh Diễm chân gác lên một cái ghế ung dung ngồi ăn bánh uống trà. Không gian yên tĩnh nhưng lại ấm áp.

Cạch...

Mạnh Thiên Kỳ mở cửa đi vào, nhìn thấy ba người như vậy thì khẽ cười. Mạnh Diễm liếc nhìn hoàng huynh một cái rồi nhàn nhạt nói

- Huynh tới rồi à?- xong lại thường thức đồ ăn, không quan tâm sự đời

Mạnh Thiên Kỳ nhìn cái tư thế đầy của Mạnh Diễm thì đen mặt, lại trừng mắt nhìn Phong Nguyệt Lam đang đọc sách, Mạnh Diễm chắc chắn là bị lấy từ nàng ta rồi.

Hắn không trách mắng, dường như là sự yêu chiều vô tận với nàng. Phong Nguyệt Lam bỏ sách xuống

- Ra ngoài thành chơi đi! Hạo nhi ở đây chắc cũng chán rồi..

Mạnh Diễm cùng Mạnh Thiên Hạo nghe thế liền dừng hoạt động lại, ngược mắt nhìn Mạnh Thiên Kỳ. Mạnh Thiên Kỳ trừng mắt, ý muốn bảo không cho nhưng cuối cùng cũng mềm lòng bất đắc dĩ gật đầu. Ba người vào thay đồ, vì không muốn gây sự chú ý quá lớn nên họ mặc bình thường nhưng với cái dung mạo yêu nghiệt của họ không muốn chú ý cũng khó..

Một thằng nhóc kháu khỉnh dễ thương, một thiếu nữ tính nghịch, một nữ nhân xinh đẹp kiều diễm, một nam tử nguy hiểm nhưng bí ẩn, 4 người đi dạo trên phố thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn. Phong Nguyệt Lam dắt tay Mạnh Thiên Kỳ tới một cửa hàng bán điều. Nó thích thú nhìn, đòi mua một cái.

Mua xong lại đòi đi thả, Phong Nguyệt Lam lắc đầu

- Về cung kiếm chỗ nào rộng rãi..

Nó gạt đầu cắt đi, lại kéo nàng tới nhiều chỗ, có lẽ lâu lắm mới ra khỏi cung nên Mạnh Thiên Hạo và Mạnh Diễm chơi rất vui vẻ, không ngừng cười nói. Dừng chân lại ven hồ nghỉ ngơi, Phong Nguyệt Lam nhìn ánh chiều tà chiếu rọi xuống mặt hồ. Mặt hồ sáng lấp lánh, hàng liễu xanh rủ xuống mặt nước, vài bông hoa rơi xuống trôi nổi trên mặt nước...

- Lâu rồi mới vui như vậy...- Phong Nguyệt Lam ngồi trên thành cầu, nét mặt vui vẻ rạng ngời

- Trong cung cũng có nhiều thứ, sao các người lại thích ra đây? - Mạnh Thiên Kỳ không vui nói

- Ừ, là do người không hay ra ngoài nên mới nghĩ thế thôi! Nói thật, ta không thích sống trong hoàng cung chút nào, mất tự do...- Phong Nguyệt Lam khinh bỉ nói, ánh mắt nhìn Mạnh Thiên Hạo cùng Mạnh Diễm phía xa

Mạnh Thiên Kỳ không nói gì, liếc qua nàng một cái rất nhanh. Phong Nguyệt Lam thật sự rất giống với nàng ấy, không thích sống trong hoàng cung...

Trời dần ngả màu đen, Phong Nguyệt Lam dẫn ba người tới một khách điểm gần đây ăn tối. Có lẽ vì chơi mệt nên Mạnh Thiên Hạo cùng Mạnh Diễm ăn rất ngon miệng. Nàng không đói nên chỉ ăn qua qua cho có, Mạnh Thiên Kỳ thì hầu như không ăn cái gì cả chỉ nhìn ba người ăn.

Đang ăn thì một tên trông có vẻ là con nhà quyền quý, mình mặc áo gấm thêu hoa, hông đeo ngọc bội quý giá, thân hình béo ục béo ịch tiến tới cạnh Phong Nguyệt Lam mở miệng trừu đùa

- Cô nương xinh đẹp như vậy mà lại đi với đám hạ nhân như này sao? Hay theo ta về Mã gia đi, ta cưới cô làm thiếp...

Mạnh Thiên Kỳ chẳng buồn để ý, Mạnh Thiên Hạo vẫn như thường, Mạnh Diễm động tác vẫn không ngưng giảm, Phong Nguyệt Lam mắt không nhìn lên tay vẫn gấp thức ăn, khinh thường nói

- Người mà cũng xứng?

- Người...người có biết ta là ai không? Ta là Mã Lợi, cha ta là tri phủ ở huyện này, người dám coi thường.. - hấn ta tức giận hét

Mọi người trong quán đều nhìn sang bên này, ánh mắt cảm thán dành cho nàng. Mã Lợi nổi tiếng là công tử hào hoa, là tên phá gia chi tử, ý vào cha mình là tri huyện mà không biết làm bao nhiêu thiếu nữ bị nhục. Trong nhà hấn có 7 thiếp, người nào cũng xinh đẹp đa số đều xuất thân từ kỹ viện, số còn lại là con của những người nông dân thiếu nợ

- Ô, hóa ra là Mã công tử...- Phong Nguyệt Lam cười cười nhìn lên

- Người..biết thế là tốt! Còn không mau theo bản công tử? - hấn đắc ý vênh mặt

- Người là cái thá gì mà bảo bọn ta phải nghe lời? Nghĩ mình là bá chủ hay sao mà ai cũng phải nghe lời người?

- Các người...được lắm, ta bảo với cha ta, các người sẽ biết tay...- hấn thẹn quá hóa giận tức mình mang người của mình đi

- Xi..nam tử hán đại trượng phu bị chọc giận một chút là về kêu cha gọi mẹ, mất mặt đàn ông! - Phong Nguyệt Lam khinh bỉ, ánh mắt khiêu khích nhìn Mã Lợi

Hấn nghiến răng liền phát tay đi mất. Phong Nguyệt Lam gấp miếng cá bỏ vào bát Mạnh Thiên Hạo nhàn nhã nói

- Ăn đi, kẻ điên không chấp!

Nếu để ý kỹ nàng có thể thấy đôi vai nhỏ bé của nó đang run run, khóe miệng mím chặt không nói lên lời. Cả quán lại ai làm việc người đó, nhưng thi thoảng lại nhìn nhìn liếc liếc ra chỗ nàng..

Một lúc sau, cả khách điểm lại ồn ào lên. Mã Lợi dẫn theo một người đàn ông trung niên cũng to béo, ăn mặc sang trọng cùng một đoàn binh lính cầm đao cầm kiếm theo sau. Mọi người trong quán đều biết điều lui ra một bên, Mã Lợi nghênh ngang dẫn theo cha của mình là Mã Công đi tới bàn của Phong Nguyệt Lam.

- Cha, là nàng ta...- Mã Lợi chỉ vào nàng

- Cô nương, cô cũng biết ta là ai rồi đấy! Nếu cô không ngoan ngoãn thì...- Mã Công cười nham hiểm, không dấu ánh mắt thèm thuồng của hấn đối với nàng

- Điên!- Phong Nguyệt Lam nhìn hấn bằng ánh mắt coi thường

- Cô...

- To gan! Người nhìn thấy cha ta mà không hành lễ thì đã phải đánh vài trượng rồi đấy! - Mã Lợi vênh mặt quát

- Ô, vậy ngay cả hoàng đế nhìn thấy ngươi cũng phải hành lễ chắc...- Mạnh Diễm vẫn tiếp tục ăn không thèm nhìn lên

- Cô gái, người đẹp như này không thể ăn nói bậy bạ được! Hoàng thượng thì ta không dám...- Mã Công chuyển ánh mắt nhìn Mạnh Diễm, hần thấy Mạnh Diễm xinh đẹp không kém lại có vài phần hoạt bát trong đầu liền có những suy nghĩ bản thiêu

- Vậy..thấy bốn công chúa còn không hành lễ, đứng đây ra oai thì tội gì? - Mạnh Diễm buông đũa xuống, liếc mắt nhìn lên

- Haha..cô gái, cô chỉ là một cô gái nhỏ, cũng to gan lắm khi xưng là công chúa! Nếu cô mà là công chúa, ta xin từ cái chức này rồi chạy vài vòng quanh đây không mặc đồ cho xem...- Mã Công cười rộ lên như được nghe chuyện cười

- Đúng vậy..cô gái, còn không biết điều theo ta về làm thiếp, bốn công tử nhất định sẽ yêu thương ngươi...- Mã Lợi cũng cười theo

Mọi người trong quán cũng phì cười, cô gái này cũng to gan lắm! Mạnh Diễm lấy từ trong người ra một chiếc lệnh bài, lười biếng ném lên bàn, chân gác lên ghế trông rất đáng đánh đòn

- Ngươi xem...

Cả đám đang cười vui vẻ nhìn thấy chiếc lệnh bài liền mặt cắt không còn chút máu, kinh sợ nhìn hai người như gặp phải quỷ. Mã Công run run quỳ xuống

- Công chúa, xin tha mạng..tiểu nhân..

Mã Lợi nhìn cha mình chật vật như vậy cũng sợ hãi quỳ xuống, răng nghiến kèn kẹt. Mạnh Diễm cao cao tại thượng nhìn đám người quỳ dưới đất cười nhạt

- Ta rất muốn xem Mã gia các người có đủ điều kiện để rước bốn công chúa vào làm thiếp không đây!

- Công..công chúa, người nói đùa, bản quan...

Hắn bắt đầu ân hận về chuyện hôm nay mình tới đây, lại chán ghét nhìn thẳng con trai mình. Nếu không phải tại nó đi gây chuyện khắp nơi thì hắn cũng sẽ không lâm vào tình cảnh như ngày hôm nay...

- Bản quan cơ đấy! Ngươi cùng lắm chỉ là một tri huyện mà dám xưng bản quan với chúng ta...- Phong Nguyệt Lam cười nhạt

- Cô nương, cô cùng lắm cũng chỉ...- Mã Công trừng mắt nhìn nàng đang uống trà cảm ghét nói

- Chỉ là gì? Quên mất, ta chưa giới thiệu! Ta tên Phong Nguyệt Lam, cha ta là Phong tướng quân thế lực trong triều cũng không phải nhỏ, chưa hết ta được hoàng thượng sắc phong làm quận chúa..Không biết Mã đại nhân đây nghĩ ta là ai? - Phong Nguyệt Lam kiêu ngạo nói

- Thần..không dám! Quận chúa..tha mạng! - Mặt Mã Công đã trắng nay lại càng trắng hơn

Hắn nghe con trai mình nói có kẻ khinh thường hắn, hắn liền mang người đến ra oai đe dọa đôi chút. Ai mà nghĩ đến, một người là công chúa đương triều, một người là con gái của tướng quân lại là quận chúa do chính tay hoàng thượng sắc phong, người ta coi thường hắn cũng đúng thôi! Mã Công nhìn một lớn một bé đang ngồi phía sau không lên tiếng thầm toát mồ hôi, hắn không nên chọc vào kẻ này nhờ đâu người ta là hoàng tử hay thái tử, không thì con cháu nhà quyền quý nào đó thì hắn khó lòng giữ nổi cái mạng..

- Tất nhiên, bản quận chúa không thích làm khó Mã đại nhân! Đại nhân đứng lên đi, ta tôn trọng...- Phong Nguyệt Lam cười cười xua tay

- Đa tạ quận chúa tha mạng...- Mã Công đứng dậy

- Bản công chúa cho các ngươi đứng? - Mạnh Diễm nhướn mày

- Không..thần, tại...- Mã Công hoảng hốt quỳ xuống ánh mắt liếc nhìn Phong Nguyệt Lam

- Ý đại nhân là tại ta sao? Ta cho đại nhân đứng chứ có phải công chúa cho ngươi đứng đâu? Ta là quận chúa, xét về phương diện gì cũng không bằng công chúa được...- Phong Nguyệt Lam vô tội nói, nàng đâu nói sai

- Không..không..thần không có ý đó...- Mã Công ngay lập tức phản bác, nhai con ngươi tưởng ngươi là quận chúa thì hay lắm sao?

- Được rồi, Mã đại nhân! Yêu cầu của ta cũng không có nhiều, chỉ cần tại đây đại nhân viết đơn từ chức rồi cởi hết quần áo của mình đi ra ngoài chạy vài vòng mà thôi...- Mạnh Diễm cười, nụ cười nham hiểm đến nỗi ai cũng lạnh sống lưng

- Chuyện này...- Mã Công xanh mặt

- Đại nhân vừa rồi cũng nói chỉ cần ta là công chúa thì ngươi sẽ từ chức rồi cởi quần áo chạy quanh đây sao? Ngươi muốn nuốt lời? - Mạnh Diễm nghịch tặc mình nói tiếp - Ta cũng không bắt đại nhân cởi hết chỉ cần ngươi để lại chiếc khố được rồi! Ừm..nếu như ngươi không làm được, bản công chúa sẽ quy cả nhà ngươi vào tội si nhục hoàng thất. Chọn cái nào, chắc đại nhân nên biết...

- Ta...ta chỉ là nói đùa, công chúa tha mạng! Ta không có ý đó! - Mã Công vội van xin, chọn cái đầu thì sau này hấn còn mặt mũi nào mà đi gặp người ta, chọn cái thứ hai thì...chết

- Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, lời của hoàng thượng nói ra còn khó mà thu lại huống cho là người? Người coi đó là lời đùa nhưng ta thì không! Nếu không chọn cái đầu thì ta coi như người chọn cái thứ hai, thêm tội nữa là đùa giỡn coi thường bản công chúa!

- Công chúa, tha mạng..

- Dù sao cái đầu cũng là do người nói ra, ta chỉ giúp người thực hiện mà thôi...- Mạnh Diễm chớp mắt

- Công chúa, tiểu nhân..

- Ta cho người một khắc suy nghĩ, nếu chọn xong thì báo ta. Còn nếu không chọn được thì cứ điều hai mà áp dụng, thời gian của bản công chúa rất quý giá...

Mã Công sợ hãi xanh mặt. Mã Lợi nhìn cha mình như vậy cũng không cam lòng, hấn hàng ngày giấu võ gương oai ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ, vậy mà bây giờ lại phải cúi đầu tùy mặc số phận cho hai đứa con gái. Hấn không cam tâm!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Một khắc trôi qua mà đối với Mã Công như cả thế kỉ vậy, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra khiến sống lưng hấn lạnh hết cả lên. Hấn nom nớp lo sợ nhìn Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Diễm.

- Thế nào, Mã đại nhân chọn được chưa? - Mạnh Diễm lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn, giọng nói cộc nhả cười như không

- Công chúa, thần...- Mã Công lo sợ nói, hấn chỉ mong Mạnh Diễm đại từ đại bi tha cho hấn, nhưng đòi đầu như mơ

- Người không chọn được phải không? Được, người đâu...- Mạnh Diễm cười gian

- Công chúa, tha mạng..ta chọn...ta chọn, ta chọn cái đầu...phải..phải..- Mã Công thấy người đi tới bất minh liền hô hoán lên

Hấn chỉ muốn sống, phải, nhất định phải sống. Mạnh Diễm cười cười xua tay, nhướn mày nói

- Vậy thì tại đây, mời đại nhân coi hết y phục của mình ra vậy...

- Nhưng..ở đây thì, công chúa...

- Bản công chúa không phiền..- Mạnh Diễm đập tan cái suy nghĩ của hấn, ta không phiền thì người sao phải bận tâm

Mạnh Thiên Kỳ ngồi đằng sau uống trà nhìn hai cô gái đang làm loạn, lắc đầu nhìn Mạnh Diễm. Muội muội này của hấn mà đã không ưa ai thì chính người đây không ai cái thể thống gì luôn vậy đừng bao giờ bảo nó cái gì lễ nghi khuê các gì đó

Phong Nguyệt Lam phải nhịn lắm mới không cười nổi, nhìn Mạnh Thiên kỳ bằng ánh mắt tán thưởng, muội muội của người ranh ma thật đấy..

Mã Công cắn răng chịu nhục đi tới viết đơn từ chức rồi coi hết đồ của mình ra trước mặt mọi người, khắp nơi ai cũng bùm miệng cười không ra tiếng. Mã Lợi trừng mắt nhìn đám người đó khiến bọn họ im bật, Phong Nguyệt Lam thấy thế liền cười nhạo

- Mã Lợi người trừng mắt với bọn hạ làm gì? Bản quận chúa còn thấy buồn cười nữa là bọn họ, ta đây sao người không trừng mắt...

- Quận chúa thứ tội, tiểu nhân không dám..- Mã Lợi hốt hoảng quỳ xuống, ai mà biết con nhỏ này lại nhìn thấy chứ

- Ừ..- Phong Nguyệt Lam nhàn nhạt gật đầu, vẫn không để hấn đứng lên..

Mã Công coi hết đồ của mình rồi được bọn binh lính mang ra bên ngoài. Hấn tức giận đến đỏ mặt, một đời uy phong ở cái huyện này bây giờ lại bị hai con nhóc đáng tuổi con mình hại cho đến thảm, sau này hấn còn mặt mũi nào để gặp tổ tiên?

Khắp thành ai nhìn thấy hấn cũng cười ha hả, hấn chạy vài vòng quanh đây mệt bỏ hơi tại đến khi trở lại thì đã không thấy bóng dáng bốn người họ đâu nữa, cả quần áo của mình. Ông chủ quán chuyển lời của hai người tới hấn, nói là quần áo của hấn đã bị hai người vứt đi, vậy nên hấn phải giữ nguyên bộ dạng này về nhà..

Mất chức, mất mặt..Mã Công ức chế quá liền ngắt đi..

Trên xe ngựa...

- Hahaa....- Mạnh Diễm vừa lên xe vừa cười

Mạnh Thiên Kỳ lắc đầu ngán ngẫm, Phong Nguyệt Lam cũng bó tay, Mạnh Thiên Hạo vút cho Mạnh Diễm cái ánh mắt khinh thường. Cười chán, Mạnh Diễm mới nghiêm túc chút chút..

- Muội cũng thật là, không cho người ta con đường sống...- Phong Nguyệt Lam cười

- Đây gọi là vì dân trừ bạo..- Mạnh Diễm vênh mặt ra dáng anh hùng nghĩa hiệp

- Vâng, vâng là vì dân...

Vừa về đến hoàng cung thì trời đã đêm khuya. Mạnh Diễm về Phòng Tịnh Cung, Mạnh Thiên Kỳ dẫn hai người Mạnh Thiên Hạo cùng Phong Nguyệt Lam về Phong Ngọc Cung..

Đắp chăn cho Mạnh Thiên Hạo xong Phong Nguyệt Lam đi vào trong thay đồ chuẩn bị đi ngủ. Thay xong vẫn thấy Mạnh Thiên Kỳ ngồi đó không có ý định đi, Phong Nguyệt Lam đen mặt

- Ngươi không về sao? Tính ngủ ở đây chắc?

- Ý kiến đó cũng được đấy!

- Ngươi..đây là phòng của con gái ngươi ở đây qua đêm không sợ mang tiếng sao?

- Có gì mà phải lo..

Phong Nguyệt Lam trừng mắt nhìn hấn, nàng vói lấy cái áo choàng khoác lên người rồi đi ra ngoài, tên này thích ở lại phòng này nàng sang phòng khác. Mạnh Thiên Kỳ nhiu mày kéo nàng lại, âm thanh vài phần u ám

- Ngươi rốt cuộc tiếp cận Hạo nhi có mục đích gì?

- Há? - Phong Nguyệt Lam còn tưởng mình nghe nhầm cơ

- Ngươi rốt cuộc tiếp cận Hạo nhi có mục đích gì? - Mạnh Thiên Kỳ nhắc lại

- Ngươi điên à? Cái gì mà mục đích? - Phong Nguyệt Lam tức giận, tim nàng tựa hồ rất đau

- Hạo nhi được phụ hoàng yêu thích ngươi muốn lợi dụng điều này để chuộc lợi phải không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ không đạt được mục đích đâu! Sẽ có ngày Hạo nhi sẽ biết bộ mặt thật của ngươi..- Mạnh Thiên Kỳ cười nhạt đi tới ép nàng gần sát tường

- Mạnh Thiên Kỳ, ngươi bị điên há? Con mắt nào của ngươi thấy ta muốn lợi dụng nó? - Phong Nguyệt Lam đẩy hấn ra hét lên

- Không phải sao? Ngươi vẫn cố gắng thân thiết với nó..- Mạnh Thiên Kỳ cười, cười u ám khiến người ta lạnh sống lưng, đôi mắt sâu thẳm càng thêm đáng sợ

- Mạnh Thiên Kỳ để ta nói cho ngươi biết một điều, ngươi đừng tưởng ai cũng là kẻ xấu. Ngươi muốn bảo vệ cho Hạo nhi ta biết, nhưng không vì thế ngươi có thể tùy tiện nói ta lợi dụng nó, ngươi nghĩ mình là ai? Hoàng thượng phong ta làm quận chúa, cho ta một thân phận để ở cùng nó ngươi nghĩ ta lợi dụng điều này để hại nó chắc...- Phong Nguyệt Lam cười nhạt, mâu quang tràn đầy tức giận

Phong Nguyệt Lam nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại bị coi thường như thế. Nàng chấp nhận sống ở nơi này cũng là vì Hạo nhi, nếu không vì thấy nó đáng thương thì dù có kháng chỉ nàng cũng sẽ làm. Mấy tháng nay sống trong cung nàng đều làm tròn bổn phận của mình chẳng dám đi quá phận vì nàng biết nơi này không hề bình yên như mọi người nghĩ..Nàng với Mạnh Thiên Kỳ chỉ coi như là có quen biết, có tiếp xúc ngoài ra không hề có quan hệ nào nữa. Không biết vì sao khi nghe hấn nói vậy nàng lại cảm thấy rất đau, ngực khó thở nhưng vẫn phải chống cự lại, không cho phép mình yếu đuối trước mặt hấn..

Mạnh Thiên Kỳ không nói gì, ánh mắt dò xét nàng như một đồ vật. Hấn cảm thấy nàng rất quen, giống như hai người đã gặp nhau từ rất lâu về trước rồi. Phong Nguyệt Lam thấy hấn nhìn mình thì lên tiếng khinh bỉ rõ ràng

- Ngươi nghĩ ta lợi dụng nó thì cứ nghĩ! Ta chẳng thêm so..

Rầm..

Phong Nguyệt Lam đóng cửa cái rầm, tức giận lên giường ôm Mạnh Thiên Hạo ngủ ngon, bản cô nương không thêm chấp với kẻ thiếu năng..

Đêm nay không trăng, gió thổi vù vù mang lại cảm giác lạnh lẽo.

Mạnh Thiên Kỳ nhìn một mảng tối đen trên bầu trời liền cười nhạt.

Hắn nhớ từ rất lâu rồi, có một cô gái đã nói với hắn như này, mắt của huynh rất giống bầu trời màn đêm khi không có trăng, rất âm u đầy nguy hiểm, rất lạnh giá tựa băng ngàn năm vậy nhưng muội thích...

Hắn nhớ..

Nhi, nàng sống tốt không?

Mới sáng dậy, Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Thiên Kỳ cùng Mạnh Diễm đứng trước cửa phòng, chán ghét nhìn hắn một cái rồi mời hai người vào. Mạnh Thiên Hạo cũng vừa mới thức dậy, khuôn mặt mồm mím ngơ ngác nhìn hai người mới bước vào, đầu tóc vẫn còn hơi rối, nó chạy đến ôm lấy Phong Nguyệt Lam cất giọng ngái ngủ

- Tỷ tỷ, Hạo nhi muốn ăn cháo gà...

- Được, tỷ đi làm đồ ăn cho đệ, ngoan ngoãn thay đồ đi.

- Vâng..

Phong Nguyệt Lam dẫn Mạnh Diễm xuống nhà bếp. Đầu bếp nhìn thấy hai người thì hơi ngạc nhiên nhưng cũng ngoan ngoãn ra ngoài. Thật ra Mạnh Diễm chỉ ngồi đó nhìn Phong Nguyệt Lam bận rộn một hồi mà thôi, thi thoảng mới nhảy vô giúp

- Lam tỷ, tỷ với tứ ca sao thế? - Mạnh Diễm đang nhặt rau liền ngẩng lên hỏi, thấy Phong Nguyệt Lam sáng nay vừa nhìn thấy tứ ca đã biểu lộ sự chán ghét vô cùng

- Hắn bảo ta tiếp cận Hạo nhi có mục đích..- Phong Nguyệt Lam không mặn không nhạt lên tiếng, giọng nói rõ ràng đôi phần bức tức

- Hà? - Mạnh Diễm nghe xong còn tưởng mình nghe nhầm cơ

- Mạnh Thiên Kỳ hắn bảo ta tiếp cận Hạo nhi là có mục đích, sau đó ta chửi cho hắn một trận rồi đi ngủ..- Phong Nguyệt Lam đang băm thịt, nói đến đó cũng tức giận hơn động tác mạnh hơn khiến cho cái thớt kêu lên những tiếng bồm bộp rất ghê rợn..

- Thật ra..Hạo nhi, trước kia cũng bị người ta lợi dụng một lần khiến cho nó suýt thì gặp nguy hiểm, mà người này cũng từng là người mà tứ ca tin tưởng nhất nên...- Mạnh Diễm mím môi, nghĩ lại chuyện năm đó nàng ta cũng không khỏi lạnh sống lưng

- Hạo nhi? Nó làm sao? - Phong Nguyệt Lam quay lại hốt hoảng hỏi, mấy vị hoàng tử này sao ai cũng có quá khứ đau thương thế? Ngay cả Hạo nhi cũng..

Mạnh Diễm kể lại, Phong Nguyệt Lam để cho nôi sôi ngồi xuống nghe chuyện, nàng rất muốn biết Mạnh Thiên Hạo rốt cuộc đã trải qua những gì.

Khi mẫu thân của Mạnh Thiên Hạo mất không lâu, nó liền rơi vào trạng thái trầm cảm xa lánh lạnh lùng với tất cả mọi người kể cả hoàng thượng

Mạnh Thiên Kỳ rất quan tâm tới người em này của mình nên sắp xếp vài nha hoàn ở phủ của mình sang Thụy Các để chăm sóc cho Mạnh Thiên Hạo, hắn không tin tưởng bất cứ ai trong cung dù đó là người của hoàng thượng nên hắn mới dùng người của mình..

Mạnh Thiên Hạo được một nha hoàn khá xinh đẹp tầm 13 tuổi chăm sóc, ngoại trừ nha hoàn này ra thì nó ít tiếp xúc với ai. Tính tình nó cũng chuyển biến tốt hơn rất nhiều nên Mạnh Thiên Kỳ để nha hoàn này tiếp tục chăm sóc nó mà không biết đấy chính là sai lầm của mình..

Ở Bắc Yên này có ai không biết tứ hoàng tử Mạnh Thiên Kỳ cùng đại hoàng tử Mạnh Thiên Hữ luôn đối đầu với nhau không ngừng. Nha hoàn kia vốn là nội gián của Mạnh Thiên Hữ cài vào để hãm hại Mạnh Thiên Kỳ, không ngờ lại được hắn tin tưởng chuyển tới chăm sóc Mạnh Thiên Hạo nên Mạnh Thiên Hữ đánh chủ ý nên nó..

Từ bữa cơm đến đồ mặc của Mạnh Thiên Hạo đều do một tay nha hoàn kia chuẩn bị, nếu không phải là do nha hoàn đó làm thì nó không chịu.

Vào một mùa đông Mạnh Thiên Hạo bỗng dưng đổ bệnh rất nặng, người lúc thì lạnh toát dù làm cách nào cũng không ấm lên lúc thì lại nóng hừng hực, da mặt xanh xao người gầy đi hẳn, mắt thi thoảng lại đỏ ngầu trông rất đáng sợ.

Nó bị như thế nhiều ngày, thái y không cách nào chữa được còn nói nó sợ rằng không sống nổi một tuần nữa.

Hoàng thượng rất tức giận liền cho người điều tra, sau đó mới biết do chính tay nha hoàn kia làm.

Nha hoàn đó một mực không nhận, sau đó khóc lóc kể bảo Mạnh Thiên Kỳ sai nàng ta làm việc này. Mạnh Thiên Kỳ lúc đó âm trầm không nói gì đến một câu giải thích cũng không, nhưng ánh mắt sâu thẳm của hắn lại rất đáng sợ ngay cả hoàng đế cũng không dám nhìn thẳng, nó như muốn đóng băng

mọi thứ.

Hắn cười nhạt, nói rất ngông cuồng

- Nếu ta muốn giết Hạo nhi chỉ bằng một nhát kiếm xuyên tim còn hơn lưu lại một kẻ như ngươi để đổ lỗi cho ta. Ngươi nghĩ mình chỉ nói vài câu như thế là khiến ta mang tội sao? Ngươi cũng coi thường ta rồi...

Hắn cười nhẹ, nụ cười u ám như Tu La ở địa ngục. Mọi người không nhìn kĩ hắn làm gì chỉ thấy đầu của nha hoàn đó bay thẳng ra ngoài, mắt chưa kịp nhắm trợn ngược lên. Mà hắn không tỏ thái độ gì chỉ nhẹ nhàng lấy khăn lau đi những vết máu còn vương trên thanh kiếm, động tác rất nhẹ nhàng, nhẹ tới nỗi ai cũng nhìn chằm chằm hắn không dám nín thở nữa...

Sau đó Mạnh Thiên Kỳ không nói không rằng đi thẳng về phủ của mình chẳng thèm ngoảnh lại.

Mấy hôm sau không biết làm sao Mạnh Thiên Hử bị phát hiện âm mưu của mình, hoàng thượng rất tức giận liền giam hắn vào đại lao chờ ngày xử trảm, Mạnh Thiên Hạo cũng vì thế mà lấy được thuốc giải độc từ chỗ Mạnh Thiên Hử. Trước hôm hành hình hắn mất tích, dù phái bao nhiêu người đi tìm cũng không thấy...

Về sau người hầu của phủ Mạnh Thiên Hử phát hiện ra thi thể hắn ở trong phòng nằm bất động trên giường, xung quanh hắn có rất nhiều con bọ cạp bò trên người.

Cả người hầu như là không mặc quần áo nói đúng hơn là quần áo rách te tua làm lộ ra những nhát roi dẫm máu trông rất ghê rợn. Khuôn mặt gần như là bị hủy dung nhưng vẫn nhận ra diện mạo, mắt hắn đã bị móc rồi vứt xuống nền nhà.

Ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng hét ầm lên, khi mang xác hắn đi người ta mới biết tứ chi của hắn đã rời khỏi thân thể...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Phong Nguyệt Lam sững sờ, nàng không ngờ Mạnh Thiên Hạo lại trải qua chuyện như thế, bị chính người mình tin tưởng. Bảo sao...bảo sao lúc nó nhìn nàng tuy thân thiết nhưng lại mang sự đề phòng khó nói.

Nó sợ, chuyện năm đó thực là một nỗi ám ảnh..

Thờ dài một hồi, Mạnh Thiên Kỳ hóa ra cũng vì thế mà đề phòng nghi ngờ nàng. Nhưng Phong Nguyệt Lam, vẫn không hiểu nổi vì sao hắn đã nghi ngờ nàng lại còn cho nàng gần gũi với Mạnh Thiên Hạo? Chỉ vì nàng là con gái của Phong tướng quân sao?

Nghĩ tới hình ảnh hắn tức giận, nụ cười nhạt nhẽo mang vài phần u ám của hắn đối với nàng và cả sự nghi ngờ của hắn khiến tim nàng đau nhức như bị ai bóp nát..

Một hình ảnh nhanh chóng qua trong đầu rồi lại nhanh chóng đi mất, Phong Nguyệt Lam trở nên mơ hồ không rõ phương hướng..

- Vì thế nên hắn mới nghi ngờ ta? Nếu đã vậy còn đồng ý cho Hạo nhi cạnh ta làm gì? Hắn đâu phải không thể cho ta rời xa nó? - Phong Nguyệt Lam cất tiếng, âm thanh chua chát mà nàng không phát hiện ra

- Muội cũng không biết..- Mạnh Diễm cười nhạt, tuy nói vậy nhưng nàng ta có thể biết tứ ca của mình rất tin tưởng nữ nhân này, nhất định chuyện năm đó sẽ không xảy ra lần nữa

- Mạnh Thiên Kỳ..hắn thật sự rất khó đoán! - Phong Nguyệt Lam đứng dậy đi tới mở nôi canh ra, khói phả lên gương mặt xinh đẹp ả ả hiện hiện nụ cười khó hiểu

Mạnh Diễm nhìn Phong Nguyệt Lam bận rộn như vậy cũng đôi phần ngưỡng mộ, tỷ ấy thật hạnh phúc! Tứ ca..

Nhìn một bàn đồ ăn ngon, Mạnh Thiên Hạo nước miếng chảy ròng ròng, trình độ nấu ăn của tỷ tỷ lại tăng rồi, thật muốn giữ tỷ tỷ lại bên mình mà! Nó nhìn Mạnh Thiên Kỳ đang ghét bỏ miếng cá rớt trong đĩa, ca ca không thích cá rớt à?

- Hạo nhi, ăn đi, nhìn gì thế? Lát đọc sách một chút rồi ta dẫn đi thả diều..- Phong Nguyệt Lam gấp miếng cá vào bát nó

- Thật sao? - nó ngước lên nhìn nàng, đôi mắt đầy mong chờ

- Ủ...- Phong Nguyệt Lam gật đầu

Mạnh Diễm nhìn ba người cứ có cảm giác mình là kẻ thừa sao sao ấy! Lại nhìn hoàng huynh mà, rõ ràng thi thoảng có nhìn hai người kia vậy mà còn làm mặt lạnh, xì..

Chỗ Phong Nguyệt Lam dẫn ba người tới là thảo nguyên rộng lớn, toàn cỏ xanh bát ngát không gian rộng lớn thoáng mát, gió vi vu thổi lay động vài cây hoa dại màu trắng..

Mạnh Thiên Kỳ chắc hồi nhỏ cũng biết chơi mấy trò này nên chỉ rất nhiệt tình, Mạnh Diễm cũng tung hứng học thả điều nhưng lại không mấy tận trung liền không học được đầu vào đầu. Phong Nguyệt Lam dặn Mạnh Thiên Hạo vài câu nói rằng nằng đi lấy nước một chút rồi quay lại, Mạnh Thiên Hạo gật gập tiếp tục chơi không để ý lắm

Phong Nguyệt Lam ra xe lấy nước nhưng lại không thấy phu xe cùng thị vệ đâu hết, không nghĩ nhiều nằng liền quay người đi về chỗ nhưng bỗng có một bàn tay đập vào vai nằng. Phong Nguyệt Lam vừa quay lại đã bị người ta chụp khăn rồi hôn mê. Tên kia thấy nằng ngất liền vẫy vẫy tay gọi thêm mấy thằng nữa

Phong Nguyệt Lam mơ hồ cảm thấy mình bị người ta khiêng đi, muốn vói tay gọi nhưng lại không có chút sức lực nào, cuối cùng ngất đi trong cảm giác lo lắng...

Mạnh Thiên Hạo mãi không thấy Phong Nguyệt Lam trở về liền đâm ra lo lắng sợ hãi, Mạnh Thiên Kỳ kêu người đưa nó với Mạnh Diễm về trước như không thấy thị vệ đâu lại thấy bình nước rơi ở chân xe nên hấn đa phần cũng hiểu ra. Mạnh Thiên Kỳ bắt đắ đi đưa hai người về cung trước rồi mới phái người đi tìm Phong Nguyệt Lam.

Trở lại thảo nguyên Mạnh Thiên Kỳ phát hiện ra đám thị vệ đang nằm ngủ ngon tại bờ sông gần đó. Mạnh Thiên Kỳ cho người hắt nước vào chúng khiến chúng tỉnh lại hỏi bọn chúng vì sao lại nằm đây? Đám thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, chính bọn chúng cũng không biết vì sao lại nằm ở nơi đó!

Mạnh Thiên Kỳ vì thế mà cũng biết Phong Nguyệt Lam mất tích, chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Phong tướng quân đang ở Ngự thư phòng cùng hoàng thượng. Nghe tin con gái mình mất tích ông mặc kệ tuổi cao lập tức dẫn người đi tìm, hoàng thượng ít nhiều cũng hảo cảm với nằng nên cho cấm vệ quân đi tìm

Mạnh Thiên Hạo biết tin Phong Nguyệt Lam mất tích thì la khóc om sòm không ai có thể dỗ được, trước kia không chịu uống thuốc là nó chỉ đập vài cái bình thôi nhưng bây giờ cả căn phòng bị nó phá không khác gì bãi rác, căn phòng toàn mảnh sành trông rất thảm. Đám thái giám cung nữ bên cạnh muốn cho nó uống thuốc nhưng vô lực họ biết nếu không có nằng nói nhất định sẽ không uống, không ngoài dự đoán khi bảo nó uống thuốc không tổn hại đến sức khỏe thì nó liền hắt thẳng bát thuốc xuống đất

- Để làm gì vậy? - Mạnh Thiên Kỳ vừa đi vào liền thấy một màn này không khỏi tức giận, thật sự không có Phong Nguyệt Lam ở đây nó lại trở lại bản tính ương bướng như xưa

- Từ ca..huynh tìm được tỷ ấy chưa? - Mạnh Thiên Hạo không bận tâm tới sự tức giận của hấn mà vội chạy xuống giường ôm lấy hấn hỏi, gương mặt đầy lo lắng hốc mắt đỏ ửng

Nó không muốn tỷ ấy rời xa nó, nó cảm thấy tỷ ấy rất dịu dàng nó muốn bên tỷ ấy mãi muốn tỷ ấy cả đời chăm sóc mình. Khi nghe tin nằng mất tích, nó điên cuồng gào hét bộ dáng đáng sợ hơn trước, hiển nhiên ai cũng thấy sự quan tâm của nó dành cho nằng..

Nằng từng nói sẽ không xa nó sẽ mãi bên cạnh chăm sóc nó, nó sẽ không để nằng đi mất đâu! Nhất định không!

- Hiện tại vẫn chưa...- Mạnh Thiên Kỳ thở dài, nếu không phải hấn yêu chiều nó thì không biết bây giờ nó đã thành cái dạng gì rồi, hấn ngồi xuống kiên nhẫn nói - Hạo nhi, đệ ngoan ngoãn uống thuốc, rồi ngủ một giấc, ca ca nhất định sẽ đưa nằng về..

Mạnh Thiên Kỳ hơi suy nghĩ, Phong Nguyệt Lam từ khi nào đã có vị trí quan trọng trong lòng Mạnh Thiên Hạo vậy? Hấn thực không nghĩ ra, nhưng lại hơi khó chịu..

- Ca ca hứa nha! - Mạnh Thiên Hạo sụt sùi, nó rất tin tưởng tứ ca, tứ ca nói được thì nhất định sẽ làm được

- Được...Mạnh Thiên Kỳ gật đầu, hấn ra ngoài. Lập tức có một bóng đen đáp xuống trước mắt hấn, cúi đầu cung kính nói

- Chủ nhân..

- Dẫn theo vài người theo ta đi tìm nằng..

- Chủ nhân, chuyện này không thể! Nằng là tai họa, nếu giữ lại nhất định sẽ bắt lợi cho người! - nam tử kia nhú mày, đôi mắt sắc bén thêm nguy hiểm

- Chuyện này ngươi không cần quan tâm! - Mạnh Thiên Kỳ âm trầm nói, hấn cũng không biết từ khi nào mình lại quan tâm đến nữ nhân này nữa

- Nhưng..

- Ngươi không cần nói gì nữa! Chuẩn bị đi, lát chúng ta sẽ xuất phát! - Mạnh Thiên Kỳ khoát tay nói, đi thẳng, được vài bước hấn lại dừng chân hỏi - Người đứng đầu tổ chức kia là ai?

- Đó là tam hoàng tử của Tây Liên quốc Lâm Mạnh Quân...

Mạnh Thiên Kỳ nghe xong liền gật đầu đi mất tựa hồ như không quan tâm cho lắm, nhưng thật ra hắn để trong lòng. Lâm Mạnh Quân..cái tên này hình như lâu lắm rồi hắn mới nghe thấy, một kí ức ủa về trong chốc lát..

Tổ chức sát thủ do chính tay Mạnh Thiên Kỳ lập ra không mang bất cứ tên gọi gì nhưng khi sát thủ ra tay thì rất ngoan độc, đi tới đâu máu chảy tới đó nên người đời thường gọi chúng là Huyết Ngọc. Tổ chức tuy lớn trải dài khắp đại lục nhưng tính ra sát thủ chỉ có hơn hai trăm người nhưng ai cũng võ nghệ cao cường nội công thâm hậu, lòng trung thành rất cao dù chết cũng không bao giờ chịu khai bất cứ thứ gì nhưng nếu phản bội lại hắn, hậu quả..sợ rằng không ai biết được..

Chỗ Mạnh Thiên Kỳ có khoảng 50 người hầu hết đều là những kẻ vô danh tiểu tốt được hắn curu mang mang về nuôi dưỡng rèn luyện, tuy vậy hắn lại cho bọn chúng sống một cách bình thường như những người dân khi nào có chuyện mới phát tín hiệu tập hợp..

Mạnh Thiên Kỳ cũng chẳng hiểu vì sao mình phải lôi cả chục người đi tìm một cô gái không hề liên quan tới mình trong khi hoàng thượng cả tướng quân huy động cả cấm vệ quân đi tìm. Mạnh Thiên Kỳ tự nói rằng nếu không tìm được nàng thì Hạo nhi nhà hắn nhất định không yên..

Phong Nguyệt Lam tỉnh lại, thấy mình nằm giữa đồng cỏ khô thì giật mình. Nàng sao lại ở đây? Phong Nguyệt Lam hồi tưởng lại mới nhớ mình đi chơi với mấy người kia rồi đi lấy nước, sau đó có người vỗ vai nàng, rồi hình như mình bất tỉnh cảm giác như có người mang mình đi lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm đây. Một môi đứng lên, nàng đi xem xét xung quanh.

Đây là nhà chứa cùi, xung quanh ẩm mốc khó chịu, thi thoảng còn nghe thấy tiếng chuột kêu lít nhít. Phong Nguyệt Lam nhú mày, chẳng chớ nào mang bà vào đây hả?

Kétttt.....

Cánh cửa gỗ mở ra, hơi rung rung như sắp gãy đến nơi. Phong Nguyệt Lam nhìn hai người nam từ trước mặt, nhìn tầm tầm không đẹp trai cho lắm, thân hình cao to rắn chắc trông rất khí phách! Nàng nhìn không chớp mắt, nếu tên Mạnh Thiên Kỳ bỏ mặt nạ ra thì thế nào nhỉ? Cơ mà..khoan! Đây không phải vấn đề! Nàng đang bị bắt cóc cơ mà, sao đã chuyển chủ đề thế này?

- Các người là ai? Sao lại bắt ta? - Phong Nguyệt Lam nhú mày, mấy tên này từ đâu tới? Nàng có đắc tội với ai đâu?

- Người không cần phải nói nhiều! Theo bọn ta..- một tên trừng mắt đẩy nàng lên trước

Phong Nguyệt Lam nhìn xung quanh, cũng đẹp chắc chủ nơi này nhiều tiền! Tả hoa bay bướm lượn, vườn hoa đủ màu, hương thơm ngào ngạt theo gió mà bay đi, ngạn hồ nước trong xanh đàn cá tung tăng bơi lội...

Phong Nguyệt Lam bị đẩy vào một căn phòng khá rộng, đồ đạc trong phòng không gọi là quý giá thì cũng là hiếm gặp, tường vẽ hoa thơm cỏ lạ sống động, cột khắc ngàn thú lộng lẫy, ánh sáng nhẹ nhàng hắt vào căn phòng chiếu lên những viên dạ minh châu khiến chúng tỏa sáng xinh đẹp. Gió man mác thổi những rèm cửa lay động, tiếng chuông gió kêu leng keng vui tai..

Nàng tự nhiên thấy hơi buồn ngủ, liền vô thức đi lên giường chồm chần say sưa giấc mộng. Khi nàng ngủ rồi mới có hai nữ tử đi vào. Một người là chủ tử mặc y trang xanh ngọc cao quý, khuôn mặt bị che đi bởi một lớp vải mỏng, nàng ta đi tới vuốt ve khuôn mặt của Phong Nguyệt Lam cười nhạt

- Nàng ta đây sao? Thực có đôi phần giống..

- Vâng, tiểu thư..chúng ta có nên giết nàng hay không? - người bên cạnh gật đầu

- Người nghĩ sao? - nàng ta cười như không nhưng ánh mắt hiện lên tia hung ác

- Nàng ta tuyệt không thể giữ lại! - nữ nhân kia gật đầu nói thẳng, ánh mắt vài phần phán xét Phong Nguyệt Lam

- Đúng vậy, không thể giữ nàng ta lại! Nhưng..nàng ta cướp nam nhân của ta, ta sẽ không để nàng chết dễ dàng được, nàng ta phải sống không bằng chết..- từng lời nói mang âm hưởng vô cùng sắc lạnh chứa nỗi hận nhiều không thể tả

- Tiểu thư...- nữ nhân bên cạnh tựa hồ cũng bị lời này dọa

- Mang nàng tới căn phòng đó, ta rất muốn biết về mặt khiếp sợ của nàng ta! - nữ nhân phát tay áo bỏ đi

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh lạ thường chỉ còn tiếng leng keng của chuông gió, mắt phượng hẹp dài cao quý mở ra, trong đôi mắt ấy là tầng sương mù khó đoán như thể ai nhìn vào cũng sẽ bị trôi lạc vào không gian vô tận không lối thoát nhưng lại ánh lên những tia sáng xinh đẹp

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Phong Nguyệt Lam khi tỉnh lại hiển nhiên không nghĩ mình lại được chuyển tới một nơi u ám như này đã thế tay còn bị xích vào một cái khóa nhưng cũng may sợi dây khá dài bất quá không với tới cửa được, bọn bắt cóc muốn tra tấn tinh thần nàng sao? Haha... ý tưởng không tồi, và nàng thật sự đã bị dọa cho sợ chết khiếp..

Trước mắt chỉ có ánh sáng mờ mờ của đèn dầu phát ra tường chừng rất yếu ớt có thể tắt bất cứ lúc nào, còn lại xung quanh chỉ một màu đen u ám kinh dị. Vì trời đã sang thu nên tiết trời cũng đã lạnh hơn, mái nhà căn phòng này hình như có lỗ hổng rất to khiến gió lùa vào rất lạnh, Phong Nguyệt Lam ngồi co ro lại một góc ánh mắt mông lung nhìn ngọn lửa yếu ớt, nó hắt lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng vài tia sáng vô lực..

Phong Nguyệt Lam sợ, nàng sợ nhất là bóng tối nhưng lại luôn muốn đi sâu vào trong, lúc này nàng cần một người bên mình, cần một bờ vai dựa vào. Nhìn vào không trung chỉ là một màu đen u tối, nàng không nhìn được mà bật khóc, tiếng khóc rất nhỏ nhưng thể thương mang một mảng u buồn. Bỗng có một tiếng ầm ầm vang lên làm nàng giật mình, lau nước mắt nhưng vẫn rất sợ hãi co người lại một góc..

Rào..rào...

Tiếng mưa rơi, mái nhà bị dột nước chảy xuống người khiến Phong Nguyệt Lam lạnh toát, y phục nhanh chóng bị ướt sũng nàng giật mình chạy ra khỏi chỗ đó lại thấy hầu hết chỗ nào cũng dột. Phong Nguyệt Lam sợ hãi đứng nép góc tường, mái tóc lẫn y phục nhanh chóng ướt nhẹp không còn chỗ khô. Sau đó nàng lại cảm thấy nước trên sàn nhà đang từ từ dâng lên một cách nhanh chóng như bị tắc chỗ nào đó không thể thoát ra, nhanh chóng dâng đến đầu gối nàng..

Phong Nguyệt Lam không khỏi kinh hãi, nếu cứ như này chỉ trong chốc lát thì nàng có khi bị chìm chết trong dòng nước lạnh này, nàng ra sức giật mạnh sợi dây xích nhưng vô ích, nó vẫn dính chặt một đầu vào tường. Nhưng cũng may là nước chỉ dâng tới hơn đầu gối một chút rồi dừng lại. Nàng nín thở, không ngờ bọn bắt cóc lại chơi trò này. Nàng thật không hiểu rốt cuộc nàng đắc tội với bọn chúng chỗ nào?

Đang lúc ngẩn ngơ thì nước lại dâng lên, ngày càng nhanh một cách lạ thường. Phong Nguyệt Lam trợn mắt, vội vã tháo xích ra khỏi tay nhưng vô ích. Nước dâng đến tận cổ, Phong Nguyệt Lam tựa hồ như bất lực liền ngã xuống, cả người nhấn chìm trong bể nước. Dòng nước lạnh lẽo như thấm qua da khiến nàng lạnh người, cả người như bị đóng băng..

Ngạt thở, Phong Nguyệt Lam buông thõng cả người. Có lẽ nàng sẽ chết ở nơi này mà thôi! Phong Nguyệt Lam mỉm cười, nụ cười hòa tan vào dòng nước có chút chua xót. Nàng vô lực, biết chính bản thân không thể tự cứu lấy mình vậy thì chết, chết rồi nơi hoàng tuyền có Vong Xuyên Thủy khiến nàng quên đi kiếp này lại luân hồi chuyển kiếp, nguyện kiếp sau chỉ làm một cô gái bình thường vô lo vô âu, có thể ngao du thiên hạ..

Phong Nguyệt Lam bỗng cảm thấy tim đau nhức, nàng tự nhiên có cảm giác lưu luyến không muốn chết. Vì sao thì nàng không rõ nhưng nàng có thể cảm nhận thấy mình đang rất nhớ một ai đó, nhớ tới nỗi tâm can như muốn nát, nàng muốn gặp người ấy nhưng lại không biết đó là ai! Chỉ biết thế giới này còn có một thứ khiến nàng vấn vương, lưu luyến..

Tùm..

Như có cái gì đó rơi xuống rất mạnh chấn động cả vùng khiến thân thể nàng lao đảo không ít. Phong Nguyệt Lam như thấy cái gì thúc giục liền thấy một bóng hình đang lao nhanh về đây, nhìn hình như là nam tử..

Cuối cùng nhắm chặt mắt lại rồi thấy một thân hình cao lớn ôm chặt vào lòng, dù nước có lạnh bao nhiêu cũng không bằng người đó nhưng Phong Nguyệt Lam lại cảm thấy nó rất ấm, như một dòng nước ấm đang chảy trong người khiến nàng mỉm cười đưa tay ôm lại hẳn, nước mắt vương trên khóe mắt hòa tan vào vùng nước rộng lớn. Mọi như ai đó đang rà soát quây phá bên trong nhưng Phong Nguyệt Lam không thấy khó chịu, còn thấy rất hạnh phúc rồi bị dẫn dắt trầm luân vào giấc mộng từ khi nào không hay...

Đến khi nàng ngất đi vẫn gọi tên một người, tên hằn in sâu vào tâm trí nàng..

Dạ Tuyết Phong....

Một cái tên mà Phong Nguyệt Lam chưa bao giờ nghe thấy nhưng lại đặc biệt sâu sắc ghi sâu vào tâm can nàng, nó khiến nàng vấn vương một hồi ức tươi đẹp nhưng lại bị thương đâm máu. Phong Nguyệt Lam không mở mắt được hay do nàng không muốn mở nhưng nàng biết nam nhân kia đang ra sức kéo đứt sợi dây. Hắn không biết lấy đâu ra một chiếc chìa khóa, liền mở khóa ở tay nàng, sau đó vội vã ôm nàng đi tới cửa..

Cánh cửa được hắn mở ra liền bật ra, nước trong phòng như thác đổ xuống vực sâu chảy rất mạnh lại xiết nhanh khiến Phong Nguyệt Lam toàn thân đau nhức, dòng nước như muốn phá tan thân thể nàng khiến nàng khó chịu nhưng đôi tay lại được một bàn tay khác nắm lấy, bỗng nhiên cảm thấy người như được tiếp thêm sức mạnh..

Ai mà ngờ được ngay cửa căn nhà là một cái dốc sâu trải dài không thấy điểm dừng, trên đó lại vô vàn những hòn đá sắc nhọn nhìn thôi cũng đã khiếp sợ. Phong Nguyệt Lam được người kia ôm chặt vào trong lòng, cả hai cùng lăn xuống dốc. Nước chảy mạnh lại càng ngày càng nhiều khiến Phong Nguyệt Lam khó chịu cần môi chịu đựng, lưng lẫn trên những bề mặt sắc nhọn của đá trong chốc lát đã đâm máu, máu hòa tan trôi theo dòng nước..

Hai người cứ thế mà lăn xuống, trên kia..một hồng y nữ tử ngồi trên cây nhìn hai người, lặng lẽ lệ rơi như mưa..

Phong Nguyệt Lam mơ màng tỉnh lại, thấy mình ở trong hang động nàng không khỏi ngạc nhiên, nàng rót cuộc làm sao mới ở đây? Nam nhân tới qua..Phong Nguyệt Lam giật mình vội vã đứng dậy nhưng chân đau nên nhanh chóng ngã xuống, nàng nhìn khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng người đó đâu, như thể hẫ hẫ như một giấc mộng..

- Ngần người ra đó làm gì? - một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Phong Nguyệt Lam giật mình nhìn lên

Mạnh Thiên Kỳ tay cầm vài con cá, quần áo ướt nhẹp bắn thiu, mái tóc hơi rối, nhưng chỉ riêng bông hoa hồng đỏ trên mặt nạ vẫn sáng chói đến lạ mắt, tay hắn được băng bó bởi một dải khăn màu đen, máu đỏ thấm qua vài khiến vết thương thêm đặc sắc..

- Ngươi..sao lại ở đây? Vậy....- Phong Nguyệt Lam ngạc nhiên, vậy người kia là tên này sao? Không thể nào, nàng mới gặp hắn có vài tháng đâu thể có cảm giác quen thuộc đến như thế?

- Ta dẫn người đi tìm ngươi, không ngờ giữa đường lại gặp thích khách, ta đành phải đi tìm ngươi một mình. Trên đường đi tới đó liền thấy hai tên giống thổ phi, cũng không biết làm sao lại đi theo bọn chúng. Ta vào chỗ bọn chúng ở, thật không ngờ, bọn chúng cũng nhiều tiền không kém mấy kẻ quan lại vô dụng. Ta thấy ngươi bị bọn chúng mang đi đâu đó, liền đi theo..- Mạnh Thiên Kỳ vừa đặt cá xuống vừa nhóm lửa, khói bốc lên mù mịt, lửa lên hân cho cá vào nướng

- Vậy ngươi sao có thể vào đó? Còn cả chìa khóa..

- Ồ..ta bị phát hiện liền đánh ngất tên thổ phi kia, lại lấy được chìa khóa. Còn cái nhà đó hả, ta thấy nó bị khóa từ trong, không biết bọn chúng làm sao mà ra. Ta trèo lên mái nhà, may cho ngươi là mái nhà được làm bằng rom rạ nên ta mới có thể đâm thủng mà nhảy vào...- Mạnh Thiên Kỳ vừa làm vừa lườm Phong Nguyệt Lam.Nhìn cái con người bị xích lại vùng vẫy trong nước, hắn miệng nói chờ nàng chết rồi mang xác về cho Mạnh Thiên Hạo xem vậy mà lòng lại lo lắng khó hiểu rồi lại nhảy xuống. Lúc nhìn Phong Nguyệt Lam nhắm nghiền mắt lại, cả người vô lực như sắp chết khiến hắn sợ hãi tột độ, vội vàng lao tới ôm chặt nàng trong lòng. Cứ như bản năng vậy, hắn hôn nàng, chỉ muốn cho nàng sống, muốn hàng ngày nhìn thấy nàng..

- Ngươi nhảy vào á? - Phong Nguyệt Lam hoảng sợ nhìn hắn

- Ừ, nếu không cứu ngươi để ngươi chết rồi mang xác về cho Hạo nhi, không biết nó làm gì ta..- Mạnh Thiên Kỳ chán ghét gật đầu

- Dù sao cũng cảm ơn ngươi...- Phong Nguyệt Lam gật đầu, lòng không khỏi mất mát, hắn cứu nàng chỉ vì Hạo nhi sao?

Mạnh Thiên Kỳ không nói gì, Phong Nguyệt Lam cũng trầm mặc. Cá chín, mùi thơm bốc lên phừng phực kích thích cái bụng đói meo của nàng. Mạnh Thiên Kỳ đưa nàng con cá đã nướng chín, hai người ăn trong im lặng, ánh lửa lập lòe chiếu sáng màn đêm..

Khi Phong Nguyệt Lam thức dậy thì trời cũng đã sáng, lúc này nàng mới phát hiện đây là một khu rừng khá âm u rậm rạp. Thấy Mạnh Thiên Kỳ đứng trước cửa hang một mình làm gì không biết, Phong Nguyệt Lam đi tới nói

- Liệu người của hoàng cung có tìm thấy chúng ta không?

- Không biết, nơi này khá bí hiểm sợ rằng thị vệ cũng khó mà tìm ra..- Mạnh Thiên Kỳ nhàn nhạt đáp, ánh mắt vẫn nhìn vào hư không

- Vậy thì đi tìm đường ra thôi..- Phong Nguyệt Lam thờ dãi, chắc sao lại đen như vậy?

- Ừ, ngươi đi chuẩn bị đi! Lát chúng ta sẽ lên đường..- Mạnh Thiên Kỳ gật đầu, ở đây mãi cũng không phải là cách

Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Thiên Kỳ tiến vào rừng rậm, càng đi đường càng quanh co khúc khuỷu khó đi, trên đường còn xuất hiện vài con rắn nhỏ, may Mạnh Thiên Kỳ còn có kiếm nếu không nàng không biết đã chết bao nhiêu lần..

Cuối cùng cũng thấy đường ra, trời cũng đã sẩm tối nếu không nhanh chóng tìm chỗ trú qua đêm thì lại ở trong rừng. Đi lúc lâu mới thấy một thôn nhỏ, hai người đành xin vào ở lại. Một bà lão hiền hậu nhìn hai người đi cùng nhau lại tưởng phu thê nên cho hai người ở chung phòng với nhau..

Phong Nguyệt Lam đầu đầu nhìn chiếc giường, hai người chẳng lẽ phải ngủ chung? Haha..không bao giờ! Phong Nguyệt Lam tự mình dải chăn xuống đất để Mạnh Thiên Kỳ ngủ trên giường, dù sao hắn cũng là hoàng tử để hắn ngủ dưới đất cũng không phải chuyện tốt. Mạnh Thiên Kỳ bước vào thấy Phong Nguyệt Lam đang trải chăn thì nhủ mầy lại khó chịu lên tiếng

- Ngươi làm gì vậy?

- Trải chăn, không thấy sao..- Phong Nguyệt Lam tỉnh bơ đáp, tên này mất mị à

Dĩ nhiên là hắn biết nàng đang trải chăn rồi nhưng ý hắn là vì sao nàng lại trải chăn? Hai người họ đâu phải chưa nằm cùng một giường, nhưng nghĩ lại Mạnh Thiên Kỳ mới nhớ chuyện đó mỗi hắn biết thế nên Mạnh Thiên Kỳ giật chăn trên tay nàng lại

- Ngươi ngủ trên giường..

- Hả? Không, ngươi dù sao..- Phong Nguyệt Lam còn tưởng mình nghe nhầm cơ

- Ta không có nói ta ngủ đất..- Mạnh Thiên Kỳ lờm lờm
- Vậy..- người nằm đâu?
- Ta với người ngủ cùng giường..- Mạnh Thiên Kỳ không nói không rằng ôm nàng lên giường, hấn nằm bên cạnh ôm nàng từ đằng sau
- Này, người điên à? Ta với người đâu thể ngủ chung giường! Này..- Phong Nguyệt Lam dù gào thét vẫn không thể thoát ra khỏi vòng tay của hấn
- Không sao! Người ngoan ngoãn làm gối ôm của ta đi..- Mạnh Thiên Kỳ dựa cằm vào vai nàng, hương mộc lan thoang thoang trên người nàng khiến hấn dễ chịu
- Người.. - Phong Nguyệt Lam bực tức nhưng không thể làm gì đành ngoan ngoãn nằm im

Tay Mạnh Thiên Kỳ rất lạnh chạm vào da nàng khiến nàng giật mình, nhưng nàng lại thích nằm trong vòng tay của hấn. Nơi đó khiến nàng cảm thấy an toàn, ấm áp Phong Nguyệt Lam chìm vào giấc ngủ nhanh chóng..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Mặt trời vừa hé rạng đông, những giọt sương lấp lánh dưới ánh nắng nhẹ như những viên kim cương xinh đẹp, cảnh lá xao động giữa những ngọn gió..

Phong Nguyệt Lam mở mắt tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên chính là hơi đau ở phần bụng như có cái gì đó siết chặt lại. Phong Nguyệt Lam quay người lại, đập vào mắt chính là khuôn mặt bị che đi một nửa của Mạnh Thiên Kỳ. Nàng chớp mắt, hể, sao tên này lại nằm đây?

- Nhìn đủ chưa? - Mạnh Thiên Kỳ mở mắt, màu đen thăm xoáy vào khung cảnh mờ mịt của con người của Phong Nguyệt Lam
- A..người..sao lại ở đây? Còn...- Phong Nguyệt Lam chợt tỉnh, lại nhìn đôi tay hấn đang ôm lấy eo mình
- Ngủ chung giường, người là gối ôm của ta..- Mạnh Thiên Kỳ nhàn nhạt đáp
- Ta làm gối ôm của người khi nào?
- Tối qua...

Hai người cãi nhau hết cả buổi mới xuống được giường, mãi tới khi bà lão chủ nhà gọi xuống ăn cơm. Bữa cơm khá là vui vẻ, ăn xong thì tạm biệt bà lão lên đường. Đường tới thành chưa bao giờ Phong Nguyệt Lam thấy xa xôi như vậy, may là Phủ tướng quân cũng không xa lắm nên nàng với Mạnh Thiên Kỳ vào đó trước, phụ thân nàng chắc cũng đang lo lắng lắm..

Phong tướng quân đứng ngồi không yên, chốc lại gọi người vào xem có tin tức gì chưa. Con gái ông, nếu nó xảy ra chuyện gì thì ông biết ăn nói làm sao với mẫu thân nàng? Trước khi bà mất đã dặn ông quan tâm cho nó, bây giờ ngay cả con gái mình ở đâu ông còn không biết..

- Tướng quân..tướng quân..- một người làm hốt hải chạy vào, vẻ mặt đầy vui mừng
- Chuyện gì?
- Tiểu..tiểu thư...tiểu thư đã về rồi..- hấn tươi cười, giọng nói có chút gấp gáp
- Cái gì? - Phong tướng quân vội chạy ra ngoài

Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Thiên Kỳ vừa bước vào thì thấy Phong tướng quân mặt lo lắng đi tới, thấy nàng nổi lo lắng trên mặt ông mới dịu đi thay vào đó là sự vui mừng. Phong Nguyệt Lam thấy cha mình thì vui vẻ chạy đến

- Cha..
- Lam nhi, con ở đâu mấy ngày nay vậy? Có biết ta lo lắng thế nào không? Nhờ may con có làm sao thì ta biết ăn nói với mẫu thân con thế nào đây? - Phong tướng quân vội ôm con gái vào lòng như thể sợ nàng đi mất
- Con xin lỗi..- Phong Nguyệt Lam tỏ ra hối lỗi, nàng cũng đâu có muốn bị bắt cóc đâu

- Được rồi, không sao thì tốt! Vào thay đồ đi, nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nay con chắc cũng chịu khổ không ít..

- Vâng..

Phong Nguyệt Lam theo nữ tỳ đi thay đồ. Phong tướng quân lúc này mới thấy Mạnh Thiên Kỳ phía sau, sao vị này cũng ở đây nữa? Chẳng lẽ y cũng bị bắt cóc cùng con gái ông? Tuy vậy Phong tướng quân cũng lên tiếng chào hỏi

- Tứ hoàng tử..

- Ủ, ta dẫn người đi tìm nàng, sau đó gặp thích khách, ta thấy nàng bị nhốt ở một ngôi nhà trong rừng nên cứu...- Mạnh Thiên Kỳ lên tiếng

- Đa tạ tứ hoàng tử quan tâm...- Phong tướng quân thờ phào

- Để nàng nghỉ ngơi một chút, chốc nữa ta sẽ dẫn nàng vào cung. Bát đệ chắc chắn lo cho nàng lắm.- Mạnh Thiên Kỳ gật đầu

- Được, để ta đi gọi người sắp xếp. Tứ hoàng tử cũng đã vất vả nhiều rồi..

Mạnh Thiên Kỳ gật đầu không nói, dù sao hắn cũng cần thay đồ tắm rửa chút. Phong tướng quân nhìn bóng dáng Mạnh Thiên Kỳ biến mất thì hơi khó hiểu đôi chút, người này không phải là có ý với con gái ông chứ? Hoàng thượng bảo hắn đi tìm chưa chắc đã nghe làm gì có chuyện tự mình đi..

Mạnh Thiên Kỳ ngấm mình trong bồn nước nóng, làn khói mờ mờ ảo ảo phả lên chiếc mặt nạ đen khiến nó thêm huyền bí. Đôi mắt sâu thẳm như ẩn như hiện sau làn khói trắng, nó đáng sợ như một con thú đáng sợ như sắp cắn xé người. Mạnh Thiên Kỳ chợt nghĩ lại người mà mình gặp trong rừng hôm qua..

Một cô gái che nửa khuôn mặt bằng khăn, mặc y phục màu hồng thanh thoát, giọng nói ngọt ngào, đặc biệt đôi mắt lại sáng lạ thường, trong như hồ nước. Cả người như một bông hoa hồng xinh đẹp nhưng lại có cái gì đó nguy hiểm khiến hắn đề phòng. Nàng ta thấy hắn chỉ hơi cười rồi chỉ tay về phía căn nhà nói

- Nàng ta ở phía đó..

Chỉ để lại một câu nói đó rồi biến mất trước mắt hắn như thể không tồn tại vậy. Hắn mờ mịt, nàng ta thật sự rất giống một người, giống người đó...

Mạnh Thiên Kỳ đứng dậy mặc quần áo, vừa thay xong đi ra ngoài thấy Phong Nguyệt Lam ngồi ở lan can trước cửa, tay cầm một gọng cò nghịch nghịch.

Tay chân vắt vẻo trông chẳng giống tiểu thư khuê các chút nào. Bạch y ôm gọn cơ thể trông thanh thoát dịu nhẹ, mái tóc tùy ý vắt lên cài một cây trâm mộc lan trắng muốt xinh đẹp, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành điểm lệ xinh đẹp hướng nhìn ra xa, đôi mắt mông lung không biết đang nghĩ gì nhưng lại hút hồn người khác. Cả người toát lên vẻ dịu dàng yêu kiều nhưng không kém phần kiêu ngạo của nữ vương khiến người khác không khỏi ngạc nhiên cùng khiếp sợ..

- Người ngồi đây làm gì? - Mạnh Thiên Kỳ đi tới

- Đợi người! Chúng ta vào cung thôi, ta muốn gặp Hạo nhi.- Phong Nguyệt Lam nghe thấy tiếng hắn thì nháy xuống cười, vui vẻ nói

- Ủ.- Mạnh Thiên Kỳ đi trước, không biết làm sao thấy nàng vui vẻ như vậy hắn lại thấy khó chịu

Lên xe đi tới hoàng cung, Phong Nguyệt Lam cầm theo giỏ bánh quế. Vì Mạnh Thiên Hạo thích ăn cái này nên nàng mang vào, Mạnh Thiên Kỳ nhìn chiếc giỏ lại thêm chán ghét..

Vừa bước vào Thụy Các thì Phong Nguyệt Lam đã nghe thấy tiếng quát của trẻ con vang lên, sau đó là tiếng dỗ dành của người lớn rồi tiếng vỗ của đồ vật. Phong Nguyệt Lam nuốt nước bọt nhìn Mạnh Thiên Kỳ ý muốn nói: Hạo nhi lại như củ à? Mạnh Thiên Kỳ ném cho nàng cái ánh mắt như người thấy thấy đây..

Phong Nguyệt Lam đi vào thì thấy Mạnh Thiên Hạo ngồi trên giường ném đồ lung tung, đám người thái giám cung nữ ở một bên bắt lực. Nàng đi tránh mấy mảnh sành vỡ rồi đưa giỏ bánh tới trước mặt nó nói

- Ăn không?

- Người!...- nó tức giận nhìn lên, thấy nàng đang cười thì ngẩn ra rồi khóc òa lên, ôm chặt lấy nàng - Tỷ tỷ..tỷ tỷ..người đi đâu vậy? Tỷ nói không bỏ ta rồi mà?

- Ngoan..- Phong Nguyệt Lam ra hiệu cho đám người kia dọn dẹp phòng rồi ôm lấy nó an ủi

Mạnh Thiên Hạo khóc nức nở kêu gào một chút rồi thôi, sau đó ngoan ngoãn uống thuốc rồi lăn ra ngủ, có vẻ như là lâu rồi không ngủ ấy. Bàn tay nhỏ xíu nắm lấy vạt áo nàng như sợ nàng đi mất. Phong Nguyệt Lam cũng không dám đi đâu chỉ ngồi bên giường vỗ về cho nó ngủ..

Mạnh Diễm nghe tin nàng trở về cùng hoàng huynh mình thì vội vàng chạy tới, vừa bước vào đã thấy Phong Nguyệt Lam ôm ấp Mạnh Thiên Hạo, còn Mạnh Thiên Kỳ thì ngồi ở bàn đọc sách rất chăm chú thì thoảng lại liếc nhìn hai người kia, bầu không khí yên bình nhưng ấm áp, giống..một gia đình.

Mạnh Diễm biết Mạnh Thiên Hạo lâu rồi cũng không ngủ nên nàng ta đi nhẹ nhàng ngồi đối diện Mạnh Thiên Kỳ, khẽ nói

- Từ ca..Lam tỷ sao lại bị bắt cóc vậy?

- Không biết..- Mạnh Thiên Kỳ nhàn nhạt đáp, không thèm để ý tới nàng ta

Mạnh Diễm bủi môi. Phong Nguyệt Lam sau khi chắc chắn Mạnh Thiên Hạo ngủ thì lặng lẽ đi ra ngoài, Mạnh Diễm cùng Mạnh Thiên Kỳ theo sau...

Bên ngoài trời cũng đã khá lạnh, thi thoảng có vài con gió lạnh quét ngang qua khiến ba người lạnh run. Ngồi dưới gốc cây, Phong Nguyệt Lam kêu người mang ấm trà nóng lên. Hơi ẩm từ khói bốc lên khiến nàng cảm thấy ấm hơn, lại nghĩ lúc bị chìm trong nước thực lạnh đến thấu xương..

- Tỷ tỷ..người làm sao mà bị bắt cóc vậy? - Mạnh Diễm bỏ ly trà xuống hỏi

- Ta không biết, ta có thù oán với ai đâu..- Phong Nguyệt Lam lắc đầu, đây cũng chính là điều nàng thắc mắc, rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

- Là thật...- Mạnh Diễm nghi hoặc, tên nào to gan vậy chứ?

Phong Nguyệt Lam ngồi một lúc rồi gọi Mạnh Diễm vào bếp với mình, Mạnh Thiên Hạo chắc thời gian gần đây không ăn uống cái gì nên nàng muốn vào bếp làm cái gì đó nhẹ cho nó ăn không là mắc bệnh. Mạnh Thiên Kỳ thì về trước, cũng không biết đi chôn nào rồi..

Mạnh Thiên Hạo mơ thấy nàng bị người ta giết, mà nó chỉ biết đứng một chỗ nhìn tỷ ấy ngã xuống vực không thể làm gì. Nó tỉnh lại, điều đầu tiên là nó đi tìm nàng nhưng lại không thấy, chỉ có một mình nó trong căn phòng rộng lớn hiu quạnh..

Nó sợ..

Nó sợ Phong Nguyệt Lam đi mất giống như mẫu thân nó, đi một lần rồi không trở về nữa. Nghĩ tới đây nó không khỏi kinh sợ lo lắng, không, tỷ ấy nhất định không đi! Tỷ ấy đã hứa với nó là sẽ không bỏ rơi nó, nhất định không..

Nó chợt nghĩ lại vừa rồi Phong Nguyệt Lam cũng đã về, còn cho nó uống thuốc, cho nó ngủ. Không lẽ đó chỉ là giấc mơ, thật sao..Nó không tin, tỷ ấy đã về! Nhất định là đã về!

Nó lao nhanh ra ngoài, quay đi quay lại vẫn không thấy hình bóng của nàng. Nó ngồi bệt xuống đất vô lực, tỷ ấy..không có về! Tỷ ấy đã bỏ đi đã xa nó, tỷ ấy không giữ lời..

- Hạo nhi..sao để lại ngồi đây? Trời lạnh mà không biết mặc đồ vào..- Phong Nguyệt Lam đi từ phía xa thấy nó ngồi bệt xuống thì không khỏi lo lắng vội đưa cho Mạnh Diễm cảm thức ăn chạy tới cới áo choàng khoác lên cho nó

- Tỷ..- Mạnh Thiên Hạo thấy nàng thì ngạc nhiên vội ôm chặt lấy nàng..- Đệ tưởng tỷ không cần đệ nữa! Đệ sợ tỷ như mẫu thân đi rồi không ở lại với đệ nữa..

- Ta không phải đã nói rồi sao? Ta sẽ không đi đâu hết! Đệ không cần lo lắng vậy...- Phong Nguyệt Lam đưa nó vào trong phòng đẩy cho nó bát cháo kêu nó ăn

Nàng không ngờ nó khi không thấy nàng lại sợ hãi đến như vậy, có lẽ chuyện của mẫu thân nó và nha hoàn kia khiến nó bị ám ảnh rất nhiều. Những chuyện ấy như một bóng ma luôn làm phiền tâm trí nó khiến nó lúc nào cũng trong trạng thái sợ hãi..

Từ ngày ấy Mạnh Thiên Hạo đi đâu cũng phải có Phong Nguyệt Lam theo, về sau thì không đến nỗi ở cùng nhau mọi lúc nhưng hầu như cả ngày trừ khi nó đến trường đi học thì Phong Nguyệt Lam luôn ở trong tầm mắt của nó..

Phong Nguyệt Lam cứ nghĩ mình thoát khỏi sau chuyện bắt cóc ấy là không sao nhưng nàng đã lầm, cứ dăm ba hôm là sẽ có tên thích khách tới "hỏi thăm" nàng. Khi thì nàng đang ngủ bọn chúng cũng lên vào phòng ám sát, khi thì đi dạo bọn chúng cũng xuất hiện..

Phong Nguyệt Lam phải công nhận dạo này nàng đi đâu cũng gặp thích khách, từ hoàng cung tới phủ nhà mình rồi đường phố, không đâu là không có. Nếu không nhờ hoàng thượng cùng phụ thân bố trí mấy hộ vệ chuyên ẩn trong bóng tối để bảo vệ nàng thì không biết bây giờ nàng đã chết bao nhiêu lần nữa..

Mà đám thích khách bắt được lại rất trung thành với chủ của mình, dù chịu tra tấn như nào cũng không chịu khai ra kẻ đứng sau. Nếu không chịu nổi sự tra tấn thì bọn chúng tự tử, lắm tên mới bị bắt đã chết. Miệng sùi bọt, mắt biến đổi thành màu xanh trông rất đáng sợ sau đó chưa đầy hai phút cả người đã thối rữa chỉ còn bộ xương gãy gộc, hoàn toàn không để ai biết được chủ nhân đằng sau..

Mà điều này cũng khiến Mạnh Thiên Kỳ tức giận, bắt buộc phải khiến một tên còn sống nguyên khiến hắn khai ra. Không ai biết nhưng hắn biết bọn chúng bị như thế là do trong răng có nhét một viên thuốc độc màu trắng nhỏ, tên là Tam Độc được chế biến từ nhiều loại độc khác nhau. Vấn đề ở đây là thuốc độc đó là do hắn và người con gái kia tạo ra mà nàng ta đã chết nên chỉ có hắn biết sự tồn tại của nó, Mạnh Thiên Kỳ hắn lại nhét vào trong răng người ở tổ chức mình cái loại thuốc này..

Nếu bây giờ, Phong Nguyệt Lam biết..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Lâm Bì Yên - thất công chúa của Tây Liên quốc tới đây, Bắc Yến lại một phen náo nhiệt. Khắp nơi trong hoàng cung đều được trang trí long lẫy, ai cũng bận rộn chuẩn bị tiếp đón. Nghe nói vị công chúa này tuy tính thông cảm kì thi họa nhưng lại khó hầu hạ, nàng ta vốn cũng được chiều chuộng nên như thế là lẽ tự nhiên. Mà đám thích khách cũng không tới làm phiền Phong Nguyệt Lam nữa thế nên nàng cũng an nhàn..

Phong Nguyệt Lam đang ngồi dạy Mạnh Thiên Hạo đọc sách thì Mạnh Diễm chạy vào, vẻ mặt khá vui, nàng ta ngồi xuống uống hớp nước cho lấy sức rồi nói

- Tỷ tỷ..tỷ mau theo muội tới Luyện Ngọc Cung đi.

- Làm gì? - chỗ đó chuyên may đồ, nàng tới đó làm gì?

- Tất nhiên là để may cho tỷ một bộ y phục thật đẹp rồi, nhanh đi theo muội đi..- Mạnh Diễm kéo nàng đứng dậy không quên mang theo thăng nhóc con nào đó

Luyện Ngọc Cung..

Phong Nguyệt Lam lần đầu đi vào đây cũng bị nơi này làm cho chói mắt. Khắp nơi đều là một đồng y phục đủ màu sắc, loại nào cũng có đủ hình dáng kích thước. Ma ma nhìn thấy ba người thì vội vã dẫn vào một căn phòng rộng gấp ba lần ngoài này, lúc này Phong Nguyệt Lam mới biết mình quá ngây thơ. Ở trong này đều là y phục cho công chúa hoàng tử đã may sẵn nếu không thích thì bên kia có nguyên một đồng tơ lụa quý hiếm để lựa chọn, ngoài ra bên cạnh còn hàng loạt bộ trang sức ngọc đá vàng bạc đủ các loại.

Phong Nguyệt Lam ôm trán..

Mạnh Diễm đi tới đi lui cũng chọn được một bộ trang phục màu tím nhẹ nhàng, rất phù hợp với nàng ta. Nghe nói nó được làm bằng lụa siêu mỏng nhưng lại nhiều lớp, không hề tực chút nào. Bộ váy thêu hoa sen nở rộ đầy xinh đẹp lại gọn gàng rất đúng phong cách hay chạy nhảy lung tung của Mạnh Diễm

Phong Nguyệt Lam đi tới đi lui cũng không chọn được bộ nào, đành ngồi một góc nhìn Mạnh Diễm. Thật ra nàng cũng không có hứng thú với mấy vấn đề này, trước đây mỗi lần có yến tiệc nàng đều mặc cho nha hoàn chuẩn bị, bây giờ tự mình xem xét đúng thật không quen chút nào.

Trong căn phòng này có bao nhiêu y phục nhưng không có cái nào vừa mắt, cái thì hơi nhỏ, cái thì to, cái thì màu sắc lẫn hoa văn lờ lợc như mấy bộ bà già, cái thì trông đơn giản quá không phù hợp với mấy yến tiệc quan trọng, cái thì lồi thối đuôi rõ dài, nói chung không có cái nào được cả. Nếu mà Phong Nguyệt Lam biết mình chỉ tùy ý mặc một bộ đơn giản thôi cũng đủ khiến nhiều người mê mẩn thì không biết nàng sẽ nói gì

Mạnh Thiên Hạo thấy nàng không chọn y phục thì chạy ra chỗ để lựa tơ tằm lấy một thước lụa màu vàng đưa nàng. Nàng lắc đầu nếu mặc màu vàng thì là quá rồi, cuối cùng nàng không chọn gì cả mặc kệ Mạnh Diễm kêu ca..

Sau cả buổi chọn y phục cũng không được cái nào, Phong Nguyệt Lam nằm ngủ một giấc đến chiều. Lúc tỉnh lại cũng đã sắp tối, sắp tới giờ đến Nguyên Phương Các tham gia yến tiệc đón Lâm Bì Yên, Phong Nguyệt Lam mặc cho nha hoàn chuẩn bị nước tắm chọn y phục

Tắm xong, thấy một bộ y phục đỏ rực ở trên bàn Phong Nguyệt Lam chau mày, cái này là ai đưa tới? Nha hoàn nói là Mạnh Thiên Kỳ cho người mang tới cho nàng, bảo nàng mặc cái này tham gia yến hội. Tuy thấy nó hơi rực rỡ nhưng kiểu cách lại đơn giản, hoa văn cũng không quá cầu kì nên Phong Nguyệt Lam mặc nó vào. Thay xong y phục, đám nha hoàn nhìn nàng không chớp mắt, Phong Nguyệt Lam nhìn chính mình trong gương giật mình

Mạnh Diễm dẫn nha hoàn đi tới gọi nàng, thấy nàng liền không khỏi giật mình. Nàng ta tươi cười nắm tay nàng nói

- Tỷ tỷ..tỷ như này sẽ dè chết Lâm Bì Yên kia..haha..

Phong Nguyệt Lam cảm thán, thì ra Mạnh Diễm muốn nàng bán sắc không đúng là vượt trội hơn vị công chúa kia. Nàng cũng rất muốn xem nàng ta như nào mà Mạnh Diễm lại ghét bỏ như vậy..

Trong điện lúc này ai cũng tươi cười vui vẻ, Đế Hậu trên cao tiếp đón khách khứa cũng nở nụ cười tươi, tiếng nhạc du dương trầm bổng làm không khí thêm náo nhiệt. Ai ai cũng mong chờ được nhìn thấy Lâm Bì Yên, nghe nói nàng ta rất xinh đẹp là một mỹ nhân nổi tiếng của Tây Liên..

- Công chúa Tây Liên tới..- tiếng công công bên ngoài vang lên, mọi người hiếu kì đổ dồn ánh mắt ra phía cửa

Một nữ nhân mặc huyết y xinh đẹp bước vào. Nàng ta diện trên mình bộ váy đỏ rực rỡ, thêu trăm đóa hoa hồng tinh xảo, bộ váy dài lướt trên mặt đất. Đầu gọn gàng vén tóc mai cài trâm ngọc rực rỡ hoa lệ, ánh sáng của nến càng làm chúng thêm chói mắt tỏa sáng. Từ động tác đều cao quý, khiến nhiều

người cảm thán ngưỡng mộ cùng ghen ghét. Khuôn mặt thanh tú, sắc sảo..

- Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...- Lâm Bi Yên hành lễ, giọng nói ngọt ngào mà say đắm lòng người

- Công chúa đứng lên đi..- hoàng thượng xua tay mỉm cười

- Đa tạ hoàng thượng...- nàng ta đi về chỗ của mình

Ánh mắt khe lướt qua Mạnh Thiên Kỳ phía đối diện, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng. Lâm Bi Yên nhìn Mạnh Thiên Kỳ không chớp mắt, nàng ta thấy hân đeo mặt nạ, không nhìn rõ khuôn mặt nhưng tâm lại khẽ xao động, nhất là đôi mắt ấy thực sự rất thu hút..

Mạnh Thiên Kỳ ngẩng lên nhìn ra phía cửa, hân muốn biết sao hai con người kia chưa tới vô tình đụng trúng ánh mắt của Lâm Bi Yên. Hân liếc nhìn một cái rồi quay đi

Vũ cơ nhảy múa trên sân, tiếng nhạc hòa trong từng điệu khiến nhiều người say đắm trầm luân. Lâm Bi Yên đứng như người đời đồn đại rất kiêu chảnh, có người vô tình nói một câu khiến nàng ta không vui. Nàng ta liền nói lại, bộ dáng rất khinh người nhưng không ai trách nàng ta câu nào. Dù sao người ta cũng là công chúa của một nước, lại tới nước mình nên không thể tùy ý trách phạt..

Mạnh Diễm vừa tới cửa liền nghe thấy tiếng nàng ta nói vậy liền khinh thường lớn giọng, nàng ta đi thẳng vào điện nói một tràng không cần nề mặt Lâm Bi Yên

- Đây không phải Tây Liên các người mà thích ra oai, muốn ra oai thì về đó bốn công chúa không tiễn..- Mạnh Diễm nói xong liền đi tới trước mặt Đế Hậu tươi cười hành lễ - Tham kiến phụ hoàng, hoàng hậu nương nương..

Mạnh Diễm mặc y phục màu tím, hoa sen trên váy nở rộ xinh đẹp kiều sa. Mái tóc dài như thác thả tự do rơi xuống đôi vai gầy đầy quyến rũ, trên đầu cài trâm ngọc đơn giản nhưng không vì thế mà vàng sáng của nàng ta mất đi mà lại càng thêm sáng hơn. Động tác uyển chuyển, cả người như có một vàng sáng đang rực rỡ bao quanh tựa như tiên tử giáng trần

Lâm Bi Yên nghe Mạnh Diễm nói liền đen mặt lại. Nàng ta từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, ngay cả hoàng thượng cũng sủng ái nàng ta hết mực chưa bao giờ để nàng ta thiệt thòi cái gì. Vậy mà hôm nay lại bị một người cũng thân phận công chúa như mình dạy dỗ sao nàng ta có thể chịu được liền mắng lại

- Đây không phải chuyện của ngươi mà ngươi lên tiếng! Ta thân là công chúa lại bị mấy kẻ hạ tiện sỉ nhục thì ngươi coi được sao? Đây là Bắc Yên các người mà ta tới đây lại bị sỉ nhục như vậy thì đây là lỗi của các người..

- Lỗi của Bắc Yên ta? Sỉ nhục ngươi? Nực cười, ta thấy nàng ta chỉ vô ý nói là ngươi mặc bộ y phục này không được hợp thôi chứ sỉ nhục ngươi cái gì? Là ngươi tự biên tự diễn tự kiếm chuyện với người ta đấy chứ? Mà cũng đúng..ta thấy ngươi mặc y phục này không hợp chút nào, xấu kinh lên được..- Mạnh Diễm khinh thường nói

Các bá quan văn võ ngồi một bên nghe hai người cãi nhau, dĩ nhiên họ thấy Mạnh Diễm tuy không ra dáng công chúa gì nhưng làm rất đúng còn Lâm Bi Yên kia rõ ràng là đang gây sự, ý mình là công chúa mà ức hiếp người khác. Hoàng thượng phải can ngăn hai người lại, Mạnh Diễm dĩ nhiên thẳng liền đi tới ngồi cạnh Mạnh Thiên Kỳ..

Mạnh Thiên Hạo buồn chán mãi không thấy Phong Nguyệt Lam đâu, rõ ràng tỷ ấy bảo đi cùng Diễm tỷ mà. Thấy hình bóng xuất hiện trước cửa, nó hơi ngần ra rồi chạy lại đó ôm lấy người đang bước vào kêu to

- Lam tỷ tỷ...

Cả điện nhìn ra ngoài, nhìn người mà Mạnh Thiên Hạo đang ôm. Không gian thời gian như ngừng lại, mọi người ai cũng hít một ngụm khí lạnh, yên lặng nhìn nữ nhân đang đi vào..

Huyết y đỏ rực đến chói lòa kiều ngạo, từng bông mầu đơn xinh đẹp nở rộ trên từng lớp vải, tà váy theo gió bay bay mà làm như ẩn như hiện khuôn mặt xinh đẹp kia. Y phục không quá dài lại gọn gàng ôm sát lấy cơ thể lộ ra những đường cong xinh đẹp, thu hút. Mái tóc vén đơn giản, chỉ đeo một sợi dây mầu đỏ có bông hoa bi ngan ở giữa. Khuôn mặt xinh đẹp đến kiều ngạo, dung nhan diễm lệ đến kinh người, này đôi mắt phượng mông lung như được một tầng sương mù bao quanh, cái mũi xinh đẹp cân xứng giữa khuôn mặt, đôi môi đỏ hơi cười tạo hình bán nguyệt tuyệt mỹ...

Phong Nguyệt Lam ôm lấy Mạnh Thiên Hạo, cất tiếng nhỏ nhẹ

- Về chỗ đi, lát nữa tỷ sẽ quay lại..

Nó gật gật ngoan ngoãn chạy lại chỗ đôi mắt to tròn vẫn không rời khỏi nàng. Từng động tác đều xinh đẹp đến kinh người, thu hút bao ánh nhìn mê mẩn. Cả người nàng như toát ra vẻ đẹp của bậc nữ vương, kiều ngạo đến kiều sa, như sương khói mờ ảo tựa tiên nữ dạo chơi. Một nụ cười nhẹ là khuyên đảo chúng sinh, một giọng nói không ngọt ngào mà nhàn nhạt như sương nhưng lại mê hoặc lòng người..

Phong Nguyệt Lam tiêu sái bước tới hành lễ..

- Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương..

- Được rồi..

Phong Nguyệt Lam hơi cười đi về chỗ. Mạnh Thiên Hạo thấy nàng ngồi xuống liền nhanh chân ngồi vào lòng nàng, đánh dấu chủ quyền. Đừng tưởng nó không biết, từ khi nàng xuất hiện đã có bao nam nhân nhìn theo không chớp mắt lúc nào cũng chăm chăm như hổ đói, đã thế nó đánh dấu chủ quyền.

Phong Nguyệt Lam để mặc Mạnh Thiên Hạo ngồi trong lòng mình, thi thoảng cho nó ăn một chút động tác dịu dàng yêu chiều, thi thoảng lại lơ đãng nhưng lại xinh đẹp khiến bao nam nhân nhìn hết về phía này, nhưng nhanh chóng rời mắt vì đụng phải ánh mắt sắc bén lạnh băng của Mạnh Thiên Hạo..

Mạnh Thiên Kỳ nhìn nàng hơi ngẩn người một chút, hẳn cũng không ngờ nàng mặc bộ này lại đẹp như vậy. Bộ này là do tay mẫu thân hẳn may cho tỷ tỷ hẳn nhưng tỷ ấy lại sớm qua đời vì bệnh nên bộ y phục này vẫn cất trong phòng của hẳn.

Sáng nay Mạnh Thiên Kỳ tìm miếng ngọc của mình thì vô tình thấy nó liền sai người mang sang cho nàng, mặc dù hẳn cũng chẳng biết làm sao mình lại cho nàng. Mạnh Thiên Kỳ tự giải đáp cái đáp án này chính là Phong Nguyệt Lam dù sao cũng là quận chúa lại ở bên cạnh Mạnh Thiên Hạo nên cũng cần có vẻ một chút, không ngờ nàng lại xinh đẹp đến như thế...

Tìm hẳn bỗng chốc loạn nhịp, hẳn không thể rời mắt nhìn nàng...

Lâm Bi Yên hận không thể xé tan khuôn mặt của Phong Nguyệt Lam. Nàng ta rõ ràng là nhân vật chính ngày hôm nay vậy mà lại chịu áp bức từ một kẻ chỉ là quận chúa, nàng ta không cam tâm! Nhưng Lâm Bi Yên không thể không thừa nhận, Phong Nguyệt Lam mặc huyết y đúng là rất kinh người, rất xinh đẹp hoàn toàn không bị giảm khí chất của bản thân...

Các bá quan văn võ, đại thần cùng mấy công tử đều không khỏi cảm thấy hôm nay đúng là đêm giai nhân tụ họp lại, con mắt được mở mang ra rất nhiều. Phong Nguyệt Lam một vẻ diễm lệ kinh người, cao quý của bậc nữ vương. Mạnh Diễm một vẻ tình nghịch nhưng dịu dàng thuần khiết như đóa hoa sen. Lâm Bi Yên một vẻ cao quý đúng một công chúa một nước..

- Lam quận chúa nghe danh tình thông cảm kì thi họa, Yên nhi muốn cùng quận chúa thử tài không biết quận chúa nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Lời nói của Lâm Bi Yên vừa phát ra khiến tất cả như dừng lại, ai cũng nhìn nàng ta bằng con mắt ngạc nhiên. Lâm Bi Yên liếc mắt khiêu khích nhìn Phong Nguyệt Lam lại thấy Mạnh Thiên Kỳ nhìn mình ghét bỏ nụ cười trên mặt bỗng cứng lại. Phong Nguyệt Lam không ngờ mình lại bị gọi tên, liền ngẩng đầu lên

- Ta?

- Phải, không biết quận chúa có chấp nhận? - Lâm Bi Yên cười, nụ cười xinh đẹp nhưng người khác nhìn vào liền cảm thấy nàng ta có ý đồ

Phong Nguyệt Lam nhìn nàng ta, ánh mắt mông lung khiến người khác không biết nàng nghĩ gì. Lâm Bi Yên không biết làm sao lại cảm thấy mình hơi sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt ấy. Phong Nguyệt Lam hơi nghĩ rồi gật đầu

Lâm Bi Yên cười cất cao giọng đầy khiêu chiến

- Cảm kì thi họa không biết quận chúa chọn gì?

- Tùy công chúa..- Phong Nguyệt Lam cũng không biết mình giỏi gì nữa, tốt nhất là để nàng ta tự chọn

- Cảm..- ta xem ta với người ai giỏi hơn?

- Được...

Hoàng thượng sai cung nữ mang một cây đàn lên, Lâm Bi Yên ngồi đánh trước. Từng ngón tay khẽ lướt nhẹ trên dây đàn, từng tiếng nhạc phát ra khi trong trẻo khi cao vút khiến mọi người gật đầu tán thưởng không thôi. Nàng ta đánh một khúc đàn khó, yêu cầu rất cao, tuy không được hoàn hảo nhưng như vậy đã là rất tốt..

Lâm Bi Yên cười khiêu khích nhìn nàng, Phong Nguyệt Lam bốn công chúa không tin người hơn ta, chờ đấy mà xem

Lâm Bi Yên rời khỏi chỗ ngồi của mình, cả điện như sấm dậy đều vỗ tay ào ào, sứ giả đi cùng nàng ta cũng mát mặt vui vẻ tươi cười. Mạnh Diễm nhìn bản mặt kiêu ngạo của Lâm Bi Yên liền khó chịu lên tiếng

- Nàng ta làm như mình giỏi lắm vậy?

Lâm Bi Yên rõ ràng nghe thấy lời của Mạnh Diễm nhưng lại không nói gì chỉ nhìn Phong Nguyệt Lam, cười nhạt

- Quận chúa..

Phong Nguyệt Lam đứng dậy. Ngồi xuống trước đàn, Phong Nguyệt Lam hít một hơi, ngọc thủ khẽ chạm vào dây đàn phát ra những âm thanh trong trẻo đến kì diệu, nàng nhắm mắt nhưng đôi tay vẫn lướt đều đều, âm thanh vang vọng khắp điện, mọi thứ im lặng chỉ còn tiếng nhạc vang vọng.

Hoa nở là lúc được nâng niu nhất nhưng khi hoa rơi thì chỉ còn sự héo úa..

Hết độ hoa rồi biết trách ai đây?

Thật ra hoa chỉ cần một người ở bên an ủi..

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ thì trái tim mới thôi tan vỡ?

.....

Một khúc nhạc như tiếng hát thấm sâu vào tận tim, mọi người trầm luân mơ hồ nhìn nàng, nàng giống như giấc mơ khiến không ai có thể rời mắt sợ rằng nàng chỉ là một làn khói bốc lên sẽ biến mất trong không gian..

Mạnh Thiên Kỳ mắt không rời nàng, khoe miệng hơi cười vui vẻ. Phong Nguyệt Lam..nàng giống nàng ấy, giống đến mức bất ngờ nhưng hẳn lại cảm thấy nàng đặc biệt hơn, có cái gì đó rất thu hút hẳn

Kết thúc điệu nhạc, mọi người vẫn còn trầm luân tựa hồ muốn nghe nữa. Phong Nguyệt Lam mở mắt hơi cười lên tiếng đánh thức những con người kia

- Không biết công chúa nghĩ sao?

- Ta không phục..- Lâm Bi Yên nghiêng răng đứng lên

Nàng ta trước nay được coi là thiên tài của cảm cơ được mọi người ca tụng, khen ngợi bây giờ tự nhiên có một kẻ xuất hiện thân phận lại thấp hơn còn đánh đàn giỏi hơn nàng ta, nàng ta sao có thể chịu được đây? Lâm Bi Yên không tin Phong Nguyệt Lam lại giỏi hơn mình

Phong Nguyệt Lam không ngờ nàng ta lại nói vậy nhất thời không biết nói gì hơn, chỉ quay lại nhìn hoàng đế rồi phụ thân mình. Hoàng đế thấy Phong Nguyệt Lam khó xử liền lên tiếng

- Vậy không biết ý công chúa đây là thế nào?

- Ta muốn đấu lại, vũ đạo..- Lâm Bi Yên nhìn Phong Nguyệt Lam như muốn giết người

- Được..- Phong Nguyệt Lam hơi do dự rồi gật đầu, nàng cũng may biết một chút về múa máy, dù không được đẹp nhưng cũng không đến nỗi mất mặt

Lâm Bi Yên thay một bộ đồ màu xanh nhạt, thân hình nhỏ nhắn lộ ra những đường cong quyến rũ, mái tóc thả dài trên cài một cây trâm ngọc đơn giản. Xinh đẹp mà không tục, nhẹ nhàng mà thanh cao nhưng vẫn mang chút gì đó quyến rũ..

Nhạc lại nổi lên, động tác của Lâm Bi Yên đẹp uyển chuyển theo từng lời nhạc. Nàng ta tựa như cảnh liễu trước gió uyển chuyển mà mê người, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi làm mê đảo những con người ở đây. Đôi chân xoay tròn nhẹ nhàng trên không trung, cánh tay khẽ đưa từng sợi dây lên làm ẩn hiện từng cử chỉ, như một chiếc lá rơi từ trên cây xuống nàng ta nhẹ nhàng đáp xuống, đôi mắt đầy kiêu ngạo..

Phong Nguyệt Lam hơi lo lắng, chỉ sợ lát nữa nàng không múa được đẹp như thế lại mất mặt, nàng đứng dậy đi thay đồ nhưng đúng lúc đó một cung nữ chạy vào nói vội vàng

- Quận chúa..đồ của người..đồ của người bị cắt rách mất rồi..

- Cái gì? - Mạnh Diễm ngồi bên nàng tất nhiên nghe thấy liền hét lên thu hút bao ánh nhìn- Diễm nhi..sao thế? - hoàng hậu nghi hoặc nói

- Hoàng hậu nương nương..cung nữ nói đồ của Lam tỷ bị kẻ khác làm hỏng mất, bây giờ..- Mạnh Diễm đi tới nói, ánh mắt sâu xa nhìn Lâm Bi Yên

- Kẻ nào dám? - hoàng hậu tức giận, không ngờ lại có kẻ dám làm vậy ở đây?

- Hoàng hậu bớt giận, không có đồ cũng không sao, ta cũng không nhất thiết phải dùng..- Phong Nguyệt Lam đứng dậy nói, sao nàng lại không biết là ai làm chứ nhưng bất quá nàng không có bằng chứng, dù sao bộ đồ này cũng khá gọn gàng

- Chuyện này..thôi được..- hoàng hậu nhìn hoàng thượng rồi gật đầu

- Tỷ tỷ...- Mạnh Diễm bắt mắt

Phong Nguyệt Lam không nói chỉ trả lời nàng ta bằng ánh mắt an tâm, Mạnh Diễm không biết làm sao cảm thấy an tâm hơn liền đi về chỗ của mình. Lâm Bi Yên cười nhạt, Phong Nguyệt Lam ngơai cứ kiêu ngạo đi, nàng ta bắt gặp ánh mắt cột nhà của Mạnh Diễm thì chột dạ rồi tức giận..

Phong Nguyệt Lam bước lên sàn, khẽ nhón chân nhẹ nhàng bay lên không trung, tà váy rủ xuống lại xoay tròn kì diệu huyền ảo, ngọc thủ khẽ của động khiến tay áo rộng bỗng chốc như rơi xuống lộ ra cánh tay xinh đẹp. Từng bông mẫu đơn như có sức sống nở rộ bao quanh nàng khiến nàng như người điều khiển chúng, như những cánh hoa rơi trên làn tóc càng làm cho nàng thêm rực rỡ..

Không biết từ đâu có rất nhiều cánh hoa mẫu đơn rải xuống, bay trên không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống váy nàng rơi trên tóc, bông hoa bị ngan ở giữa trán bỗng sáng lên như một hòn ngọc quý. Từng động tác của nàng khiến cánh hoa rơi xuống lại bay lên như một điệu kì diệu, chúng lượn lờ bên cạnh nàng như muốn tô điểm thêm cho nàng. Phong Nguyệt Lam khẽ mỉm cười, nụ cười mê hồn khuấy đảo chúng sinh

Đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng, từng cánh hoa rơi xuống rơi trên tóc nàng khiến nàng thêm xinh đẹp. Phong Nguyệt Lam gợn tay hứng lấy những cánh hoa chưa rơi hết, đôi tay trắng ngần làm cánh hoa đỏ rực như thêm sức sống.

Lâm Bi Yên ngoài tức giận ra thì chẳng biết làm gì, tiệc tàn nàng ta bỏ đi, sứ giả vội vàng xin lỗi rồi đuổi theo. Yên tiệc cũng tàn, Phong Nguyệt Lam mệt mỏi đi về Phong Ngọc Cung..

Thấy Mạnh Thiên Hạo đã ngủ say, nàng khẽ cười chỉnh lại chăn cho nó rồi ra ngoài. Ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đôi mâu quang mông lung như có một chút ánh sáng hắt vào thêm sinh động. Mái tóc bay bay ẩn hiện khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười mê hoặc đầy yêu nghiệt..

Mạnh Thiên Kỳ muốn đi xem Mạnh Thiên Hạo như nào lại thấy nàng đang ngồi ở ngoài hiên không biết nghĩ gì, bước chân hần hơi khựng lại một chút. Gió lạnh thổi vi vu, khẽ quét lên thân hình nhỏ nhắn của nàng khiến nàng trở nên mỏng manh yếu đuối hơn nhiều. Mạnh Thiên Kỳ không biết mình ăn phải cái gì mà đi tới trước mặt nàng, cỡi áo choàng của mình khoác lên người nàng, nói

- Người không lạnh à?

- Hà? - Phong Nguyệt Lam thấy một bóng dáng cao lớn đứng trước mặt rồi lại nghe tiếng nói lạnh lùng khó chịu vang lên, nàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mạnh Thiên Kỳ đứng trước mặt khoác áo choàng lên người mình

Mạnh Thiên Kỳ với tay lấy mấy cánh hoa mẫu đơn còn vương trên tóc nàng, hơi cười

- Múa đẹp lắm!

- Người..- uống nhầm thuốc à? Phong Nguyệt Lam không thể hiểu nổi tên này bị gì nữa

- Ngủ sớm đi..- Mạnh Thiên Kỳ thu lại nụ cười trên mặt, đi vài bước hần lại dừng nói - Lâm Bi Yên cô ta người tốt nhất nên tránh xa ra..

Lúc Phong Nguyệt Lam nắm hết thông tin thì đã không thấy Mạnh Thiên Kỳ đâu, nếu không phải áo choàng của hần ở trên người nàng thì nàng còn tưởng mình đang mơ cơ. Tên này hôm nay bị sao thế? Phong Nguyệt Lam thấy hơi lạnh lạnh liền kéo áo choàng lại gần người mình hơn, chiếc áo còn thoang thoang mùi hương của hần khiến nàng dễ chịu nhưng lại thấy nó quá quen thuộc, quen như nàng đã gặp ở đâu rồi..

Tìm nàng bắt gặp đập nhanh..

Mạnh Thiên Kỳ vừa đẩy cửa bước vào liền thấy thuốc hạ của mình đứng một bên, hần ngồi vào bàn rót trà uống

- Viên ngọc đó vẫn chưa tìm thấy à?

- Dạ chưa, nó quá thần bí...- Lưu Dạ lắc đầu hỏi tiếp - Chủ nhân, người vì sao lại muốn tìm viên ngọc ấy?

- Không có gì..đó là kỉ vật của nàng..- Mạnh Thiên Kỳ lên tiếng

- Chủ nhân, nàng...- Lưu Dạ rất muốn rằng người đó đã chết rồi nhưng lại không nói ra, hần biết chủ nhân mình bao năm nay vẫn một mực nghĩ rằng người đó còn sống

- Ta không sao. Ta tin nàng vẫn còn sống, nhất định là thế- Mạnh Thiên Kỳ cười nhạt, đau khổ

- Chủ nhân..

Một thời si tình mạng ngàn đau khổ, tâm thành ma nhưng vẫn yêu hết kiếp..

- Người mau chóng tìm viên ngọc đó

- Vâng..

Lưu Dạ đi rồi Mạnh Thiên Kỳ mới mở một bức họa lấy từ trong tủ ra. Trong đó vẽ hai người một nam một nữ, nữ nhân mặc huyết y đỏ rực nam nhân

mặc trường bào đen huyền ôm lấy nữ nhân ngồi trên tuyết, phía dưới bức tranh viết một dòng chữ

Thiên hạ này ta nợ nàng..Nếu có kiếp sau, nguyện lấy giang sơn làm sính..

Mạnh Thiên Kỳ nhận thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, lần đầu tiên hắn nhìn thấy còn tưởng mình chính là nam nhân trong bức tranh này, nó giống..giống..cái gì đó nhưng hắn không thể nhớ ra

Hắn có bức họa này từ một lần đi tới Nam Sơn tìm viên ngọc Bích Họa, lúc đi vào trong rừng vô tình gặp một ông lão. Ông ta thấy hắn thì ngạc nhiên, không nói không rằng đưa hắn bức tranh này rồi đi mất đến bây giờ hắn vẫn giữ. Ông ta là ai? Mạnh Thiên Kỳ cho người đi điều tra nhưng vẫn không tìm thấy ông lão, hành tung của ông ta rất bí ẩn không ai biết được..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Phong Nguyệt Lam sáng dậy đã thấy Mạnh Thiên Hạo ngồi ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt, nàng đi tới xoa đầu nó

- Hạo nhi biết tự giác rồi..
- Đệ phải trưởng thành nhanh chóng còn bảo vệ tỷ tỷ..- nó nghiêm mặt, khuôn mặt bầu bĩnh đến đáng yêu
- Hừm? - Phong Nguyệt Lam ngạc nhiên, sao lại chuyển thành bảo vệ nàng rồi?
- Hạo nhi không muốn ai làm tổn thương tỷ tỷ..- nó nhắc lại
- Được, sau này sự an toàn của tỷ đều nhờ Hạo nhi hết...- Phong Nguyệt Lam gật gật vui vẻ nói, tay xoa đầu nó

Vẫn như mọi khi nàng tự tay xuống bếp làm bữa sáng cho nó và hai kẻ kia lại chạy tới ăn ké. Ban đầu Mạnh Thiên Hạo còn không cho Mạnh Thiên Kỳ tới nhưng mà Mạnh Thiên Kỳ không biết ăn phải bả gì cứ mặt dày ăn ở đây khiến nó tức giận muốn chuyển nơi sống. Hoàng thượng biết tin này cũng không biết nói gì, chỉ muốn đập cho hai đứa này một trận, lớn với chả nhỏ!

Mạnh Diễm nhiều khi còn cười cười đầy ẩn ý nhìn Mạnh Thiên Kỳ, hi hi..có khi hoàng huynh thích Lam tỷ không nhỉ?

Phong Nguyệt Lam cũng không để ý tới mấy chuyện này nên mặc kệ nhưng nàng phải công nhận Mạnh Thiên Kỳ dạo này tới đây nhiều hơn bình thường ăn phải bả à? Sáng nay Phong Nguyệt Lam mới biết lý do, hóa ra là tránh mũi nhân..

Nàng mang cháo gà, canh cùng mấy món nhẹ lên trên bàn. Vì bên ngoài Thụy Các có cây to đứng lại xum xuê cành lá bóng mát trải rộng nên 4 người đều ăn sáng tại đó. Phong Nguyệt Lam đang múc cháo cho Mạnh Thiên Hạo thì nghe thấy tiếng nói kiêu ngạo đáng ghét của Lâm Bi Yên vang lên

- Mọi người đang ăn sáng đây à?
- Mất mùa à? - Mạnh Diễm ném cho nàng ta cái ánh mắt khinh thường
- Ngươi... - Lâm Bi Yên tức giận, đáng ghét, tiện nhân này lúc nào cũng thích gây sự với nàng ta
- Ngươi cái gì? Muốn nói gì thì nói đi! Nói xong thì đi, không tiễn..- Mạnh Diễm đuổi thẳng luôn
- Mạnh Diễm..- Phong Nguyệt Lam nhìn nàng ta rồi quay qua nói với Lâm Bi Yên, biểu tình không quá chán ghét nhưng cũng chẳng khách sáo nịnh nọt - Công chúa chưa ăn sáng thì ngồi đây ăn với chúng tôi. Đây đều do tay ta làm, nếu không hợp khẩu vị của người thì ta bảo đầu bếp làm lại..
- Lâm Bi Yên hừ lạnh, tiện nhân! Tuy vậy ánh mắt vẫn lướt qua thức ăn trên bàn, khá phong phú lại nhìn Mạnh Thiên Kỳ đang cho Mạnh Thiên Hạo ăn, hoàn toàn không nhìn thấy nàng ta. Lâm Bi Yên hơi gật đầu rồi đi tới ngồi cạnh Mạnh Thiên Kỳ tươi cười
- Tứ hoàng tử..
- Ủ..- hắn gật đầu nhàn nhạt đáp lại

Lâm Bi Yên thấy hơi ngượng rồi bắt đầu ăn, món ăn rất ngon khiến nàng ta ngạc nhiên tất nhiên cũng ghen tức với Phong Nguyệt Lam ít nhiều. Bữa ăn khá vui vẻ vẫn như mọi ngày, trừ Phong Nguyệt Lam có hỏi vài câu rồi Lâm Bi Yên kiêu ngạo khoe khoang thì ai cũng coi nàng ta là không khí khiến nàng ta vừa tức vừa xấu hổ..

Ăn xong thì Phong Nguyệt Lam đưa Mạnh Thiên Hạo tới trường, không có gì làm thì Mạnh Diễm dạy nàng thêu thùa mấy thứ. Từng đường kim mũi chỉ

đều do Mạnh Diễm chỉ dạy, nàng cũng không có hứng thú với mấy thứ này cho lắm

- Tỳ xem..cái này phải đi lên như này..- Mạnh Diễm vừa làm vừa chỉ

Phong Nguyệt Lam gật gật, cuối cùng cũng hoàn thành xong nhưng lại xấu không được đẹp như Mạnh Diễm. Nàng thêu một bông hoa lan trắng muốt, đường viền không được đẹp nhưng cũng không đến nỗi nào, nhìn tầm tàm cũng ra hình hoa lan. Hết chỉ, Mạnh Diễm bỏ xuống dẫn nàng đi lấy vài cuộn lại mang theo vài bức họa..

Lúc đi về Mạnh Diễm vô tình thấy một người lén lút đi ra giống như Lâm Bi Yên liền đứng lại nhìn kĩ hơn. Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Diễm dừng lại thì hỏi

- Sao thế?

- Lam tỳ... vừa rồi, muội thấy một người giống Lâm Bi Yên, bộ dáng lén lút..- Mạnh Diễm nhủ mảy nói

- Nàng ta tới đây làm gì? Chắc muội nhìn nhầm rồi..- Phong Nguyệt Lam xua tay, Mạnh Thiên Kỳ ở đâu thì nàng ta mới ở đó chứ?

- Nhưng..

Tuy thắc mắc nghi hoặc nhưng Mạnh Diễm vẫn cùng Phong Nguyệt Lam về phòng mình. Mạnh Diễm nhìn đồng trên bàn liền tức giận, Phong Nguyệt Lam nhủ mảy khó chịu. Toàn bộ kim chỉ cùng tấm vải thêu đều bị cắt tan nát không còn dạng gì, căn phòng lộ xộn mọi thứ bị đổ ngã hết, vài bức thêu rơi xuống đất bị dẫm nát

- Lâm Bi Yên..nhất định là nàng ta! - Mạnh Diễm nghiến răng nói

- Chuyện này..- Phong Nguyệt Lam cũng tức giận không kém, nhưng lại không có bằng chứng đành bất lực

Lâm Bi Yên dù sao cũng là công chúa của một nước, tự nhiên gây sự với nàng ta cũng không phải là cách. Mạnh Diễm cười nhạt nụ cười khiến người khác lạnh sống lưng

- Lâm Bi Yên, nàng ta nghĩ ở Bắc Yên này muội không dám làm gì nàng ta sao? Nếu không phải ngại chuyện năm đó, muội sớm đã cho nàng đi châu trời rồi..

Mạnh Diễm nâng cái ghế dậy, thu dọn bàn rồi nói

- Lâm Bi Yên nàng ta từng cãi nhau với cha mình rồi không biết làm sao lại chốn khỏi Tây Liên rồi lưu lạc sang tận đây, khi ấy vừa hay muội cùng phụ hoàng với Đức phi đi giả ngoại qua đêm trong rừng tình cờ gặp nàng ta. Định tính khi trở về liền cho người mang nàng ta lại Tây Liên, không ngờ đêm đó nàng ta mất tích khiến nhiều người lo lắng..

Mạnh Diễm kể tới đây liền siết chặt cuộn chỉ đã bị cắt nát, âm hưởng lạnh lẽo đầy tức giận

- Khi mọi người đi hết rồi, nàng ta không biết từ đâu chui về. Muội có lòng tốt muốn hỏi thăm nàng ta, không ngờ nàng ta thấy muội lại chạy vào rừng muội đánh chạy theo. Đến tận sâu trong rừng, nàng ta vấp ngã khiến một con rắn nghe thấy liền chạy tới đây. Cả hai khi đó rất hoảng sợ, nàng ta đẩy muội về phía trước làm muội bị rắn cắn. Lâm Bi Yên đó còn đứng nhìn muội, mà con rắn kia lại không cắn nàng ta mãi tới khi mọi người xuất hiện mới giả bộ sợ hãi khóc toáng lên..

- Muội nói cho hoàng thượng biết chứ?

- Tất nhiên, nhưng phụ hoàng không tin..

- Lâm Bi Yên này..nhất định là điều khiển được con rắn ấy..- Phong Nguyệt Lam nhủ mảy suy ngẫm

- Điều khiển?

- Ủ, ở Tây Liên có một loại thuật có thể điều khiển con người lẫn động vật, nó được lưu truyền trong hoàng thất, nhưng loại thuật này đã thất truyền từ rất lâu rồi.

Mạnh Diễm thật không hiểu Lâm Bi Yên bị gì nữa, nàng đâu có đắc tội gì với nàng ta đâu chứ? Cũng vì bị rắn cắn mà Mạnh Diễm trúng độc nặng may là có thuốc giải, nhưng rồi cũng nằm trên giường suốt một tháng liền..

Căn phòng trở nên tĩnh lặng lạ thường..

Hoa Liên Các...

Lâm Bi Yên về đến phòng mình liền đóng cửa chặt lại không cho ai vào, ngay cả nô tỳ thân cận nhất cũng đuổi đi. Nàng ta lấy ra một bình sứ nhỏ đặt lên bàn rồi đổ ít nước vào đó, tức thì từ miệng bình phun ra một làn khói trắng mờ mờ..

Một con rắn khá dài, thân cũng to màu đen còn có đốm màu vàng với xanh lá trườn từ trong phòng đến chân nàng ta. Con rắn thè lưỡi, đôi mắt đục ngầu đỏ rực trông rất đáng sợ. Lâm Bi Yên cười xoa đầu nó tàn ác nói

- Đêm nay đi giết người này cho ta..

Lâm Bi Yên lấy một tấm khăn màu trắng đưa lên miệng của con rắn cho nó liếm liếm, con rắn sau khi xác định mục tiêu liền bò đi. Lâm Bi Yên đốt tấm khăn, ngọn lửa đỏ ngày càng lan rộng trên tấm khăn rồi hóa nó thành tro bụi..

Cộc..cộc..

- Vào đi..- Lâm Bi Yên thu lại tia tàn ác trên khuôn mặt, chỉnh trang lại quần áo rồi nói

- Công chúa, thái tử nhờ thị vệ chuyển cho người cái này..- một cung nữ đi vào, dâng lên một hộp gấm

- Để đây rồi ra ngoài đi..- Lâm Bi Yên liếc mắt nhìn hộp gấm hơi nhú mày liền nói

- Vâng..

Sau khi cung nữ đi Lâm Bi Yên cầm lấy hộp gấm, mở ra thấy bên trong có một viên ngọc màu xanh lam trong suốt. Lâm Bi Yên hơi khó hiểu rồi cười tươi..

Tại khu rừng nào đó..

Trên một cái cây cao có một nữ nhân ngồi trên đó, tà váy hồng bay theo gió ẩn hiện chiếc nhẫn hoa hồng trên ngón tay út, lục lạc buộc trên cổ chân rung rung tạo ra âm thanh sống động. Chiếc khăn mỏng che đi nửa khuôn mặt càng làm nàng ta thêm bí ẩn, đôi mắt sáng như sao nhưng lại chứa nỗi nguy hiểm không tưởng. Đôi tay nhỏ nhắn mân mê mảnh ngọc bội màu trắng

- Tiểu thư...- một nữ khác đi tới đứng dưới gốc cây lên tiếng

- Ủ, Lâm Bi Yên nàng ta đã bắt đầu ra tay rồi sao? - nàng ta gật đầu

- Vâng, nàng ta định cho con rắn đó xử lý Phong Nguyệt Lam, chúng ta có nên ngăn cản hay không?

- Không cần đâu, Lâm Bi Yên này vốn chỉ là một quân cờ cứ để nàng ta chơi cho đủ. Nếu Phong Nguyệt Lam có thể vượt qua thì nàng ta coi như vô dụng, chúng ta lúc đó chỉ việc giết nàng ta mà thôi, còn Phong Nguyệt Lam thì ta sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết. Còn nếu Phong Nguyệt Lam mà chết trong tay nàng ta thì chúng ta đỡ phải ra tay, chỉ cần thêm chút dầu vào lửa khiến nàng ta phải chết. Lâm Bi Yên này tuyệt không thể giữ lại..- nàng ta cười nhạt âm hiểm, giọng nói âm u chế giễu

- Tiểu thư sáng suốt..- nữ nhân bên dưới cười vui vẻ

- Được rồi, ngươi cho người theo dõi Mạnh Thiên Kỳ đi..

- Vâng..

Nữ nhân kia đi mất, nàng ta mới từ trên nhảy xuống rút kiếm ra luyện. Động tác uyển chuyển đầy xinh đẹp, đôi chân khẽ xoay vòng làm lục lạc rung rung tạo ra âm thanh, từng đường kiếm đều mang hơi lạnh lẽo có thể đóng băng tất cả. Nàng ta di chuyển kiếm tới đâu là cây bị chém vài vết xước sâu tới đó, lá cây rụng xuống bị chém làm đôi rơi lá tả vương lên mái tóc đen dài như thác..

Phong Nguyệt Lam..

Là người cản đường của ta mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Phong Nguyệt Lam sáng dậy đã thấy Mạnh Thiên Hạo ngồi ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt, nàng đi tới xoa đầu nó

- Hạo nhi biết tự giác rồi..

aLâm Bi Yên mới sáng sớm đã bị những tiếng ồn ào đánh thức, khó chịu dẫn cung nữ đi xem xét. Nàng ta bắt một cung nữ đang chạy lại hỏi

- Các người làm gì mà ồn ào sáng ra thế hả?

- Công chúa..Lam quận chúa cùng Bát hoàng tử...hai người họ..họ..không biết làm sao mà tự nhiên cả người đều xanh xao, nổi gân xanh, mắt mở to đờ ngầu trông rất đáng sợ..- cung nữ kia hoảng sợ nói

Lâm Bi Yên nghe xong liền nhếch môi cười trông rất đều rồi cùng cung nữ chạy tới Phong Ngọc Cung. Phong Ngọc Cung giờ đây có rất nhiều người bao quanh, Lâm Bi Yên chen chúc vào thấy Mạnh Thiên Kỳ đứng một góc mặt rất lo lắng còn Mạnh Diễm không ngừng khóc phía xa..

- Chuyện gì thế? - Lâm Bi Yên giả bộ hoảng sợ

- Công chúa, người mau ra ngoài đi, ở đây sợ rằng..- một tên lính lên tiếng, đưa tay ngăn cản nàng ta đang định đi vào

- Á..- Lâm Bi Yên gạt tay hất đi vào, nhìn thấy cảnh tượng trên giường liền hét lên lùi về sau, vẻ mặt hoảng sợ sốc nặng

Trên giường, Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Thiên Hạo nằm chồng lên nhau, quần áo rách tả tơi lộ ra những vết đỏ trên da. Khuôn mặt lẫn da dẻ đều xanh lét nổi lên những đường gân màu tím đậm, đôi mắt mở to lòng mắt đỏ ngầu trông rất đáng sợ. Lâm Bi Yên ngoài mặt thì thấy rất hoảng sợ nhưng tâm không khỏi vui mừng, haha..tiện nhân! Người cũng có ngày hôm nay..

Chát...

Mạnh Diễm bất chợt đi tới tát cho nàng ta một cái khiến nàng ta ngã sòng soài ra đất, đôi mắt căm hận nhìn Mạnh Diễm

- Tiện nhân là người hại hai người họ phải không?

- Người đừng có quá đáng! Ta không biết gì cả! - Lâm Bi Yên đứng dậy hét

Rào..

- Áááá...- Lâm Bi Yên ôm mặt hét, mặt nàng ta bồng rột, nóng..

Mạnh Diễm tức giận liền lấy chậu nước nóng nguyên từ tay cung nữ hất lên mặt nàng ta, ánh mắt thâm cừu đại hận nhìn Lâm Bi Yên đang ôm mặt kia

- Đi chết đi tiện nhân..

....

- Khônggggg....- Lâm Bi Yên mở mắt to tỉnh lại, nàng ta vội nhìn xung quanh, thấy đây là phòng mình mới hơi an tâm chút

Lâm Bi Yên vội sờ sờ mặt mình rồi chạy ra gương xem, mặt nàng ta vẫn còn nguyên không hề bị gì hết mới thở phào. Phù...hóa ra là mơ, tiện nhân người dám hắt nước nóng vào mặt ta! Lâm Bi Yên nghĩ lại giấc mơ vừa rồi không khỏi hoảng sợ. Đáng ghét! Vậy nghĩa là Phong Nguyệt Lam chưa bị sao hết..không sao nhanh thôi! Nàng ta sẽ bị rấn cắn mà chết, sẽ mình này thôi rồi..

Nghĩ tới đây Lâm Bi Yên không khỏi vui sướng, màn đêm lạnh lẽo càng khiến con người ta lâm vào trạng thái u mê. Nhận thấy có kẻ trên mái nhà, Lâm Bi Yên quát mạnh

- Xuống đây cho ta!

- Chậc..không khỏi là thất công chúa, thật tình mắt nha..- một hắc y nhân nhảy xuống trước mặt nàng ta nói bằng giọng giễu cợt

- Người là ai? Muốn gì? - Lâm Bi Yên trừng mắt

- Ta là người của tiểu thư, công chúa không cần lo lắng! - hắc y nhân cười

- Tiểu thư của các người là ai? Vì sao muốn giết Phong Nguyệt Lam? - Lâm Bi Yên nói tiếp, nàng ta không tin kẻ kia lại tự xưng muốn giết Phong Nguyệt Lam

- Chuyện này ta chỉ làm theo sự phân phó của tiểu thư, công chúa không cần quá bận tâm! - hắc y nhân lấy từ trong túi ra một bình sứ nhỏ ném qua cho Lâm Bi Yên rồi nói - Đây là Cốt Độc Tán, nếu con rấn kia của người không giết được nàng ta thì để cho nàng ta uống cái này!

- Hừ..rấn của ta không yếu đến thế đâu! - tuy nói vậy nhưng Lâm Bi Yên vẫn bắt lấy, chỉ cần Phong Nguyệt Lam chết dưới tay con rấn kia thì cho ả tiện nhân Mạnh Diễm dùng cái này cũng được

Hắc y nhân nói xong thì quay lưng đi, Lâm Bi Yên nắm bình thuốc trong tay khuôn mặt hiện lên tia tàn ác..

Phong Ngọc Cung..

Nén tắt, căn phòng tối om không nhìn thấy năm ngón tay. Dưới đất một con rắn to dùng từ từ di chuyển thân mình lên chiếc giường, nó quẩn lấy thân hình ở trong chăn, thè cái lưỡi dài dằng dặc ra chọc xuyên thủng lớp chăn rồi cắn một nhát to, một dòng máu đỏ lan ra khắp giường trông rất đáng sợ..

Nó liếm liếm chút máu rồi trườn đi nhưng chưa được một quãng xa thì bị một thanh kiếm chặn lại đầu, nó tức giận nhìn kẻ cản đường mình. Chiếc mặt nạ đen huyền bí, bông hoa hồng đỏ rực lóe lên chút ánh sáng, đôi mắt đen sâu thẳm u ám tựa Tu La khiến nó hoảng sợ vội lui người lại nhưng không kịp..

Phập..

Thanh kiếm sắc bén xuyên qua người nó, lớp da nó bị thủng làm dòng máu xanh bên trong cũng chảy ào ào ra. Nó chết không nhắm mắt, đôi mắt oán hận nhìn kẻ trước mặt

Phong Nguyệt Lam thấp sáng nên khiến căn phòng sáng trưng, Mạnh Diễm bế Mạnh Thiên Hạo đang ngủ say, Mạnh Thiên Kỳ lấy khăn lau kiếm lạnh nhạt nói

- Con rắn hắc là bị thôi miên, hơn nữa kẻ thôi miên nó thường nuôi nó bằng máu người..

- Đáng sợ quá! - Mạnh Diễm nhìn cái đồng đen lù lù dưới đất liền kinh hãi

- Rốt cuộc là kẻ nào muốn hại ta? - Phong Nguyệt Lam nghi hoặc, nghĩ lại cảnh con rắn bò lên chăn nằng không khỏi kinh hãi

Không gian chìm trong yên lặng, Mạnh Thiên Kỳ giờ chần lẩy từ trong đó ra một túi máu đáp xuống đất. Mạnh Diễm không khỏi thở phào, nếu không phải nàng ta cảm thấy tối nay Phong Nguyệt Lam có gì đó nguy hiểm rồi kêu Mạnh Thiên Kỳ tới thì bây giờ Phong Nguyệt Lam nhất định là đang nằm trong chăn mà chết không ai hay, cả Mạnh Thiên Hạo cũng bị gây ảnh hưởng không ít- Mạnh Diễm, tối nay phải cảm ơn muội rồi..

- Không có gì tỷ, chỉ là..muội nghi ngờ tất cả mấy chuyện này do Lâm Bi Yên làm ra..

- Chúng ta vẫn phải có bằng chứng, nếu trực tiếp gây sự không phải là một cách hay..

- Đáng ghét!

Vì Phong Ngọc Cung không cách Bạch Hương Cung của Mạnh Diễm không xa nên Phong Nguyệt Lam cùng Mạnh Diễm về đó ngủ, Mạnh Thiên Kỳ cũng chắc chắn ba người họ không sao rồi mới đi. Hắn vừa ra tới cửa thì Lưu Dạ xuất hiện

- Chủ nhân, viên ngọc Bích Họa kia đang nằm trong tay thất công chúa của Tây Liên Lâm Bi Yên..

- Ta biết rồi, người tới phòng của Phong Nguyệt Lam nơi đó có một con rắn đã chết, người xem ai là kẻ thôi miên nó rồi tiện xử lý nó đi.- Mạnh Thiên Kỳ hơi ngạc nhiên rồi gật đầu nói, không ngờ viên ngọc đó lại ở ngay đây

- Vâng.. - Lưu Dạ nghe xong liền đi mất

Mạnh Thiên Kỳ ngẩng đầu nhìn bầu trời màn đêm, ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu lên bông hoa hồng nơi khóe mắt càng làm nó thêm rực rỡ hiện lên vẻ suy tư nghiền ngẫm trong đôi mắt đen thẳm. Hắn hơi cười, mang vài phần chua chát..

Sáng hôm sau..

Lâm Bi Yên thay đồ xong liền đi tới Phong Ngọc Cung xem chuyện, nàng ta rất muốn nhìn thấy cái cảnh thảm hại nhất của Phong Nguyệt Lam. Nhưng khi tới nơi, khung cảnh vẫn như thế, vẫn là cái cảnh yên bình chứ không ồn ào như nàng ta vẫn tưởng..

Lâm Bi Yên nhìn cánh cửa phòng kia vẫn khép kín liền đứng sững lại, đôi tay nắm chặt nỗi gân xanh trông rất đáng sợ. Chuyện này..không thể nào!

- Công chúa đứng đó làm gì vậy?

Một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng nàng ta, Lâm Bi Yên giật mình quay lại. Phong Nguyệt Lam đang dắt Mạnh Thiên Hạo đang ngủ gật, bên cạnh là Mạnh Diễm. Lâm Bi Yên mở to mắt lùi lại phía sau một bước như không thể tin nổi cái cảnh trước mắt, không thể nào...

- Lâm Bi Yên người nhìn cái gì? - Mạnh Diễm khó chịu lên tiếng nhưng thật ra trong lòng đang rất sung sướng vui mừng

- Người..các người..- Lâm Bi Yên vẫn lùi về sau như gặp quỷ

- Người cái gì mà người! Tránh ra..mới sáng sớm đã làm phiền bọn ta rồi.- Mạnh Diễm đi tới đẩy Lâm Bi Yên ra bên cạnh rồi đi lên

Phong Nguyệt Lam liếc nhìn Lâm Bi Yên một cái rồi dẫn Mạnh Thiên Hạo vào phòng. Lâm Bi Yên vô lực ngồi xuống đất, khuôn mặt xanh mét, miệng không ngừng lắp bắp

- Không thể nào..không..nhất định mình đang mơ..

Lâm Bi Yên sợ hãi đứng dậy, vội vội vàng vàng chạy về cung của mình. Nàng ta về đến phòng liền đóng chặt cửa lại, lấy từ trong tủ ra một lá bùa rồi cho lên đốt, xung quanh căn phòng bỗng trở nên mờ mịt đầy khói. Lâm Bi Yên đi lại khắp nơi không ngừng lên tiếng gọi

- Tiểu Minh..tiểu Minh..ngươi ở đâu?

Một con rắn to lớn bỗng trườn ra, đôi mắt đỏ ngầu đầy thù hận nhìn nàng ta. Thấy con rắn, Lâm Bi Yên vui mừng vội chạy tới cạnh nó nhưng nhìn thấy đôi mắt kia, nàng ta hoảng sợ lùi lại kêu lên

- Tiểu Minh..ngươi..

Con rắn trườn tới, Lâm Bi Yên lùi lại cho tới khi nàng ta chạm tới cái ghế rồi ngã xuống. Lâm Bi Yên hoảng sợ vội xua tay, mặt xanh mét hét lên

- Tránh xa ta ra..tránh xa..

Con rắn không biết cái gì, nó như con quỷ khát máu thè cái lưỡi dài của mình ra liếm chân Lâm Bi Yên khiến nàng ta run lên. Nó há miệng cắn một nhát to trên chân Lâm Bi Yên, dòng máu xanh chảy ra từ chân nàng ta trông rất khiếp sợ..

- Aaaaaa...- Lâm Bi Yên vô lực hét lên, tay quờ quạng được cái gì đó liền ném trúng con rắn

Con rắn bỗng dưng biến mất, làn khói mờ ảo cũng biến mất theo để lại Lâm Bi Yên ngồi một góc phòng tay ôm lấy cái chân bị nó cắn, máu xanh không ngừng chảy ra. Đúng lúc đó có một hắc y nhân nhảy vào, thấy nàng ta như vậy liền cười khinh, lạnh lùng nói

- Ngươi thất bại rồi..

- Đừng..xin đừng giết ta! đừng mà...- Lâm Bi Yên hoảng sợ, đầu óc nàng ta bây giờ rất mù mịt chỉ biết không ngừng kêu gào

- Ngươi không giết được Phong Nguyệt Lam, con rắn của ngươi cũng thật vô dụng lại bị giết chết. Bây giờ ngươi lại muốn gọi nó về, còn bị nó cắn lại không làm được trò gì, ngươi xem ngươi liệu có đáng chết không?

- Ta..đừng..cho ta một cơ hội đi, ta nhất định sẽ giết nàng ta..nhất định..- Lâm Bi Yên kêu gào, vội lẻ người ôm lấy chân hấn

- Cốt độc tán lần trước ta đưa ngươi, ngươi cầm lấy mà giết nàng ta đi! Ba ngày sau ta không thấy xác của Phong Nguyệt Lam thì ngươi sẽ là người chết!

- Được..được...- Lâm Bi Yên vội gật đầu

- Đây là thuốc ngăn chặn độc của con rắn, nhưng chỉ là một nửa. Nếu ngươi hoàn thành xong nhiệm vụ này thì ta sẽ đưa ngươi thuốc giải độc..

Hắc y nhân vút cho nàng ta một lộ nhỏ, nói xong liền đi mất. Lâm Bi Yên vội mở bình thuốc ra uống hết, máu dưới chân nàng ta lúc này mới ngừng chảy. Lâm Bi Yên chống tay lên một giá đỡ gần đấy để đứng lên, khuôn mặt vụn vỡ trông đến đáng sợ..

Phong Nguyệt Lam..vì sao ngươi không chết? Đáng lẽ ra ngươi phải chết mới đúng!

- Đệ phải trưởng thành nhanh chóng còn bảo vệ tỷ tỷ..- nó nghiêm mặt, khuôn mặt bầu bĩnh đến đáng yêu

- Hừm? - Phong Nguyệt Lam ngạc nhiên, sao lại chuyển thành bảo vệ nàng rồi?

- Hạo nhi không muốn ai làm tổn thương tỷ tỷ..- nó nhắc lại

- Được, sau này sự an toàn của tỷ đều nhờ Hạo nhi hết...- Phong Nguyệt Lam gật gật vui vẻ nói, tay xoa đầu nó

Vẫn như mọi khi nàng tự tay xuống bếp làm bữa sáng cho nó và hai kẻ kia lại chạy tới ăn ké. Ban đầu Mạnh Thiên Hạo còn không cho Mạnh Thiên Kỳ tới nhưng mà Mạnh Thiên Kỳ không biết ăn phải bả gì cứ mặt dày ăn ở đây khiến nó tức giận muốn chuyển nơi sống. Hoàng thượng biết tin này cũng không biết nói gì, chỉ muốn đập cho hai đứa này một trận, lớn với chả nhỏ!

Mạnh Diễm nhiều khi còn cười cười đầy ẩn ý nhìn Mạnh Thiên Kỳ, hi hi..có khi hoàng huynh thích Lam tỷ không nhỉ?

Phong Nguyệt Lam cũng không để ý tới mấy chuyện này nên mặc kệ nhưng nàng phải công nhận Mạnh Thiên Kỳ dạo này tới đây nhiều hơn bình thường ăn phải bả à? Sáng nay Phong Nguyệt Lam mới biết lý do, hóa ra là tránh mũi nhọn..

Nàng mang cháo gà, canh cùng mấy món nhẹ lên trên bàn. Vì bên ngoài Thụy Các có cây to đứng lại xum xuê cành lá bóng mát trải rộng nên 4 người đều ăn sáng tại đó. Phong Nguyệt Lam đang múc cháo cho Mạnh Thiên Hạo thì nghe thấy tiếng nói kiêu ngạo đáng ghét của Lâm Bi Yên vang lên

- Mọi người đang ăn sáng đây à?

- Mắt mù à? - Mạnh Diễm ném cho nàng ta cái ánh mắt khinh thường

- Ngươi... - Lâm Bi Yên tức giận, đáng ghét, tiện nhân này lúc nào cũng thích gây sự với nàng ta

- Ngươi cái gì? Muốn nói gì thì nói đi! Nói xong thì đi, không tiễn...- Mạnh Diễm đuổi thẳng luôn

- Mạnh Diễm...- Phong Nguyệt Lam nhìn nàng ta rồi quay qua nói với Lâm Bi Yên, biểu tình không quá chán ghét nhưng cũng chẳng khách sáo nịnh nọt - Công chúa chưa ăn sáng thì ngồi đây ăn với chúng tôi. Đây đều do tay ta làm, nếu không hợp khẩu vị của người thì ta bảo đầu bếp làm lại...

Lâm Bi Yên hừ lạnh, tiện nhân! Tuy vậy ánh mắt vẫn lướt qua thức ăn trên bàn, khá phong phú lại nhìn Mạnh Thiên Kỳ đang cho Mạnh Thiên Hạo ăn, hoàn toàn không nhìn thấy nàng ta. Lâm Bi Yên hơi gật đầu rồi đi tới ngồi cạnh Mạnh Thiên Kỳ tươi cười

- Tứ hoàng tử..

- Ủ...- hấn gật đầu nhàn nhạt đáp lại

Lâm Bi Yên thấy hơi ngượng rồi bắt đầu ăn, món ăn rất ngon khiến nàng ta ngạc nhiên tất nhiên cũng ghen tức với Phong Nguyệt Lam ít nhiều. Bữa ăn khá vui vẻ vẫn như mọi ngày, trừ Phong Nguyệt Lam có hỏi vài câu rồi Lâm Bi Yên kiêu ngạo khoe khoang thì ai cũng coi nàng ta là không khí khiến nàng ta vừa tức vừa xấu hổ..

Ăn xong thì Phong Nguyệt Lam đưa Mạnh Thiên Hạo tới trường, không có gì làm thì Mạnh Diễm dạy nàng thêu thùa mấy thứ. Từng đường kim mũi chỉ đều do Mạnh Diễm chỉ dạy, nàng cũng không có hứng thú với mấy thứ này cho lắm

- Tỷ xem..cái này phải đi lên như này..- Mạnh Diễm vừa làm vừa chỉ

Phong Nguyệt Lam gật gật, cuối cùng cũng hoàn thành xong nhưng lại xấu không được đẹp như Mạnh Diễm. Nàng thêu một bông hoa lan trắng muốt, đường viền không được đẹp nhưng cũng không đến nỗi nào, nhìn tạm tạm cũng ra hình hoa lan. Hết chỉ, Mạnh Diễm bỏ xuống dẫn nàng đi lấy vải cuộn lại mang theo vài bức họa..

Lúc đi về Mạnh Diễm vô tình thấy một người lén lút đi ra giống như Lâm Bi Yên liền đứng lại nhìn kĩ hơn. Phong Nguyệt Lam thấy Mạnh Diễm dừng lại thì hỏi

- Sao thế?

- Lam tỷ... vừa rồi, muội thấy một người giống Lâm Bi Yên, bộ dáng lén lút...- Mạnh Diễm nhúm mày nói

- Nàng ta tới đây làm gì? Chắc muội nhìn nhầm rồi...- Phong Nguyệt Lam xua tay, Mạnh Thiên Kỳ ở đâu thì nàng ta mới ở đó chứ?

- Nhưng...

Tuy thắc mắc nghi hoặc nhưng Mạnh Diễm vẫn cùng Phong Nguyệt Lam về phòng mình. Mạnh Diễm nhìn đồng trên bàn liền tức giận, Phong Nguyệt Lam nhúm mày khó chịu. Toàn bộ kim chỉ cùng tấm vải thêu đều bị cắt tan nát không còn dạng gì, căn phòng lộ xộn mọi thứ bị đổ ngã hết, vài bức thêu rơi xuống đất bị dẫm nát

- Lâm Bi Yên..nhất định là nàng ta! - Mạnh Diễm nghiến răng nói

- Chuyện này...- Phong Nguyệt Lam cũng tức giận không kém, nhưng lại không có bằng chứng đánh bắt lực

Lâm Bi Yên dù sao cũng là công chúa của một nước, tự nhiên gây sự với nàng ta cũng không phải là cách. Mạnh Diễm cười nhạt nụ cười khiến người khác lạnh sống lưng

- Lâm Bi Yên, nàng ta nghỉ ở Bắc Yên này muội không dám làm gì nàng ta sao? Nếu không phải ngại chuyện năm đó, muội sớm đã cho nàng đi châu trời rồi..

Mạnh Diễm nâng cái ghế dậy, thu dọn bàn rồi nói

- Lâm Bi Yên nàng ta từng cãi nhau với cha mình rồi không biết làm sao lại chốn khỏi Tây Liên rồi lưu lạc sang tận đây, khi ấy vừa hay muội cùng phụ hoàng với Đức phi đi giả ngoại qua đêm trong rừng tình cờ gặp nàng ta. Định tính khi trở về liền cho người mang nàng ta lại Tây Liên, không ngờ đêm đó nàng ta mất tích khiến nhiều người lo lắng..

Mạnh Diễm kể tới đây liền siết chặt cuộn chỉ đã bị cắt nát, âm hưởng lạnh lẽo đầy tức giận

- Khi mọi người đi hết rồi, nàng ta không biết từ đâu chui về. Muội có lòng tốt muốn hỏi thăm nàng ta, không ngờ nàng ta thấy muội lại chạy vào rừng muội đánh chạy theo. Đến tận sâu trong rừng, nàng ta vấp ngã khiến một con rắn nghe thấy liền chạy tới đây. Cả hai khi đó rất hoảng sợ, nàng ta đẩy muội về phía trước làm muội bị rắn cắn. Lâm Bi Yên đó còn đứng nhìn muội, mà con rắn kia lại không cắn nàng ta mãi tới khi mọi người xuất hiện mới giả bộ sợ hãi khóc toáng lên..

- Muội nói cho hoàng thượng biết chứ?

- Tất nhiên, nhưng phụ hoàng không tin..

- Lâm Bì Yên này..nhất định là điều khiển được con rắn ấy..- Phong Nguyệt Lam nhú mày suy ngẫm

- Điều khiển?

- Ủ, ở Tây Liên có một loại thuật có thể điều khiển con người lẫn động vật, nó được lưu truyền trong hoàng thất, nhưng loại thuật này đã thất truyền từ rất lâu rồi.

Mạnh Diễm thật không hiểu Lâm Bì Yên bị gì nữa, nàng đâu có đắc tội gì với nàng ta đâu chứ? Cũng vì bị rắn cắn mà Mạnh Diễm trúng độc nặng may là có thuốc giải, nhưng rồi cũng nằm trên giường suốt một tháng liền..

Căn phòng trở nên tĩnh lặng lạ thường..

Hoa Liên Các...

Lâm Bì Yên về đến phòng mình liền đóng cửa chặt lại không cho ai vào, ngay cả nô tỳ thân cận nhất cũng đuổi đi. Nàng ta lấy ra một bình sứ nhỏ đặt lên bàn rồi đổ ít nước vào đó, tức thì từ miệng bình phun ra một làn khói trắng mờ mờ..

Một con rắn khá dài, thân cũng to màu đen còn có đốm màu vàng với xanh lá trườn từ trong phòng đến chân nàng ta. Con rắn thè lưỡi, đôi mắt đục ngầu đỏ rực trông rất đáng sợ. Lâm Bì Yên cười xoa đầu nó tàn ác nói

- Đêm nay đi giết người này cho ta..

Lâm Bì Yên lấy một tấm khăn màu trắng đưa lên miệng của con rắn cho nó liếm liếm, con rắn sau khi xác định mục tiêu liền bò đi. Lâm Bì Yên đốt tấm khăn, ngọn lửa đỏ ngày càng lan rộng trên tấm khăn rồi hóa nó thành tro bụi..

Cộc..cộc..

- Vào đi..- Lâm Bì Yên thu lại tia tàn ác trên khuôn mặt, chỉnh trang lại quần áo rồi nói

- Công chúa, thái tử nhờ thị vệ chuyển cho người cái này..- một cung nữ đi vào, dâng lên một hộp gấm

- Để đây rồi ra ngoài đi..- Lâm Bì Yên liếc mắt nhìn hộp gấm hơi nhú mày liền nói

- Vâng...

Sau khi cung nữ đi Lâm Bì Yên cầm lấy hộp gấm, mở ra thấy bên trong có một viên ngọc màu xanh lam trong suốt. Lâm Bì Yên hơi khó hiểu rồi cười tươi..

Tại khu rừng nào đó..

Trên một cái cây cao có một nữ nhân ngồi trên đó, tà váy hồng bay theo gió ẩn hiện chiếc nhẫn hoa hồng trên ngón tay út, lục lạc buộc trên cổ chân rung rung tạo ra âm thanh sống động. Chiếc khăn mỏng che đi nửa khuôn mặt càng làm nàng ta thêm bí ẩn, đôi mắt sáng như sao nhưng lại chứa nỗi nguy hiểm không tưởng. Đôi tay nhỏ nhắn mân mê mảnh ngọc bội màu trắng

- Tiểu thư...- một nữ khác đi tới đứng dưới gốc cây lên tiếng

- Ủ, Lâm Bì Yên nàng ta đã bắt đầu ra tay rồi sao? - nàng ta gật đầu

- Vâng, nàng ta định cho con rắn đó xử lý Phong Nguyệt Lam, chúng ta có nên ngăn cản hay không?

- Không cần đâu, Lâm Bì Yên này vốn chỉ là một quân cờ cứ để nàng ta chơi cho đủ. Nếu Phong Nguyệt Lam có thể vượt qua thì nàng ta coi như vô dụng, chúng ta lúc đó chỉ việc giết nàng ta mà thôi, còn Phong Nguyệt Lam thì ta sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết. Còn nếu Phong Nguyệt Lam mà chết trong tay nàng ta thì chúng ta đỡ phải ra tay, chỉ cần thêm chút dầu vào lửa khiến nàng ta phải chết. Lâm Bì Yên này tuyệt không thể giữ lại..- nàng ta cười nhạt âm hiểm, giọng nói âm u chế giễu

- Tiểu thư sáng suốt..- nữ nhân bên dưới cười vui vẻ

- Được rồi, ngươi cho người theo dõi Mạnh Thiên Kỳ đi..

- Vâng..

Nữ nhân kia đi mất, nàng ta mới từ trên nhảy xuống rút kiếm ra luyện. Động tác uyển chuyển đầy xinh đẹp, đôi chân khẽ xoay vòng làm lục lạc rung rung tạo ra âm thanh, từng đường kiếm đều mang hơi lạnh lẽo có thể đóng băng tất cả. Nàng ta di chuyển kiếm tới đâu là cây bị chém vài vết xước sâu tới đó, lá cây rụng xuống bị chém làm đôi rơi là tà vương lên mái tóc đen dài như thác..

Phong Nguyệt Lam.

Là người cản đường của ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Ngày qua ngày, hôm nay là hạn cuối cùng mà Lâm Bi Yên chưa có cơ hội hạ độc nên nàng ta lo lắng sốt ruột. Chỉ còn hôm nay nữa thôi.

Lâm Bi Yên bèn cho gọi mấy người tới mời Phong Nguyệt Lam và mấy người kia tới tiệc trà do mình làm chủ ở Ngự Hoa Viên. Lúc Phong Nguyệt Lam nhận được lời mời thì nghi hoặc nhìn Mạnh Diễm, Lâm Bi Yên này muốn làm gì đây? Mạnh Diễm cũng nghi hoặc nhưng vẫn đi tới

Mạnh Thiên Kỳ với Mạnh Thiên Hạo không có gì làm cũng đi theo, tới nơi thấy mọi người đã chuẩn bị đầy đủ. Lâm Bi Yên một thân màu hồng ngời đỏ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp lại thêm nụ cười hút hồn khiến nàng ta như một đóa hoa hồng, chỉ là hoa hồng luôn có gai..

- Nào, mọi người thử đi..Đây đều là mấy món ta tự làm, không biết có hợp khẩu vị của mọi người không nữa...- Lâm Bi Yên cười tươi hồn nhiên như một đứa trẻ muốn người lớn khen thành quả của mình, tay đẩy mấy món ngọt ra trước mặt bốn người

- Được..- Phong Nguyệt Lam cười khách sáo nhận lấy

Mạnh Diễm hơi nghi ngờ nhưng cũng lấy ăn, quả thực rất ngon, nhưng mà mùi vị này có chút quen quen..

Tiệc trà diễn ra khá vui vẻ, từ đầu tới cuối Lâm Bi Yên đều cười hoà nhã, không có gì gọi là giả tạo cả.

Mãi tới khi Mạnh Thiên Hạo đòi về, Lâm Bi Yên mới đưa cho Phong Nguyệt Lam một chén trà nói

- Đây là trà thảo dược do ta tự điều chế, không biết quận chúa thấy thế nào?

Phong Nguyệt Lam liếc nhìn chén trà màu xanh lam, hơi do dự một chút rồi nhận lấy. Vị trà ngọt, thơm mùi thảo dược, uống xong cảm thấy thật thoải mái, nàng cười gật đầu

- Trà rất ngon, công chúa thật khéo tay..

Lâm Bi Yên cho mỗi người một chén uống thử, Mạnh Thiên Hạo hơi mệt nên nàng đành đưa nó về trước. Mạnh Diễm đi trước, Mạnh Thiên Kỳ muốn đi nhưng lại bị Lâm Bi Yên ngăn lại hỏi

- Hoàng tử..

Mạnh Thiên Kỳ dừng bước ánh mắt khó hiểu nhìn nàng ta. Lâm Bi Yên cười xinh đẹp đi tới gần hắn, mặt hơi đỏ giọng nói nhẹ nhàng mê hoặc

- Không biết hoàng tử vì sao lại đeo mặt nạ?

- Liên quan tới người? - Mạnh Thiên Kỳ không khách khí lên tiếng, hắn muốn tránh xa nữ nhân này

- Hoàng tử...- Lâm Bi Yên tiến gần hắn hơn nữa, ghé sát tai hắn, hương thơm hoa hồng quyến rũ mê hoặc - Hoàng tử...có thể cho ta xem khuôn mặt người được không? Yên nhi, muốn xem.

Đôi tay nhỏ nhắn của nàng ta bám lên vai hắn khiến hắn lạnh người, nhưng nhanh chóng bị lửa chiếm chỗ, cả người hắn như nóng lên.

Mạnh Thiên Kỳ ngửi thấy một mùi hương rất thơm, hắn như bị cuốn hút vào trong đó, tay vô thức ôm lấy eo nàng ta, ghé sát mặt mình vào

Lâm Bi Yên lại cười ngọt ngào, thấy hắn như muốn hôn mình thì tiến gần hơn nữa để cho thân mình ép sát vào người hắn. Mạnh Thiên Kỳ dịu dàng nhìn nàng ta, cúi sát người xuống một tay vuốt ve khuôn mặt nàng ta, miệng khẽ nói

- Người..

Lâm Bi Yên hai tay ôm lấy thân hình hắn, Mạnh Thiên Kỳ từ từ chuyển tay xuống cổ nàng ta, đôi mắt từ dịu dàng chuyển sang hung ác lạnh nhạt, tay bóp

chặt lấy cổ nàng ta hơn

- Người cũng xứng nhìn thấy khuôn mặt ta sao?

Nụ cười trên mặt nàng ta trở nên cứng ngắc, thay vào đó là sự khó chịu, khó thở. Lâm Bì Yên giãy dụa, cố gắng bỏ tay nàng ta nhưng lại không thể chỉ biết há miệng hít lấy không khí nhỏ nhoi. Mạnh Thiên Kỳ hừ lạnh hất nàng ta ra

- Tốt nhất người nên tránh xa ta ra..

Mạnh Thiên Kỳ đi rồi, Lâm Bì Yên sắc mặt trắng bệch, nắm chặt đôi tay mình lại. Mạnh Thiên Kỳ hẳn không bị khống chế sao? Không thể nào..

Mạnh Thiên Kỳ lạnh lùng bỏ đi, vừa rồi hẳn cảm nhận thấy một luồng nóng đang tràn vào cơ thể khiến hẳn không tự chủ được chính mình. May mắn vừa rồi, hẳn còn một chút lí trí nên mới không bị chi phối. Đến cuối cùng, Lâm Bì Yên này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Mạnh Thiên Kỳ thấy một bóng dáng bạch y đi đằng trước liền hơi ngạc nhiên, nàng không phải đã đi rồi sao? Sao lại ở đây? Mạnh Thiên Kỳ đi nhanh hơn, sóng vai với Phong Nguyệt Lam

- Người sao lại ở đây?

- Không có gì, vừa rồi Mạnh Diễm bảo không thấy người nên ta mới quay lại xem để Mạnh Diễm đưa Hạo nhi về trước..- Phong Nguyệt Lam hơi cười, âm thanh có vài phần buồn bã mà nàng không biết

- Người.. - Mạnh Thiên Kỳ ngạc nhiên, nàng không phải đã thấy cái gì đó rồi chứ? Nghĩ đến lúc nàng nhìn thấy hẳn với Lâm Bì Yên như hôn nhau ấy, hẳn lại thấy lo sợ..

- Ta về trước, hoàng tử đi cẩn thận..Hạo nhi, nó..chắc đang chờ ta..- Phong Nguyệt Lam không để Mạnh Thiên Kỳ nói xong liền chặn miệng hẳn lại, nàng sợ, sợ hẳn nói ra mấy lời tiếp theo..

Nói xong Phong Nguyệt Lam bỏ đi thật nhanh, chớp mắt đã một quãng xa. Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác lo sợ, thất vọng cùng bi thương. Vừa rồi với góc độ của nàng, nàng thấy Mạnh Thiên Kỳ đang hôn nhau. Biết rằng đây không phải chuyện của mình nhưng nàng vẫn thấy đau, đau đến tận xương tủy vì thế để không chế cảm xúc của mình, nàng đành đi trước..

Muốn khóc, nàng thật muốn khóc...

Mạnh Thiên Kỳ thấy nàng đi mất liền không khỏi tức giận, Phong Nguyệt Lam nàng sao không để hẳn giải thích chứ?

Mạnh Thiên Kỳ mang tâm trạng buồn bực đi về..

Mạnh Diễm đưa Mạnh Thiên Hạo về cung của mình lên Phong Nguyệt Lam đi về một mình. Đường về rất ngắn sao nàng thấy xa như vậy? Vừa về đến phòng, Phong Nguyệt Lam liền đóng chặt cửa lại ngồi lên giường khóc một mình, nàng cũng không biết vì sao lại muốn khóc như vậy chỉ biết khóc mà thôi..

Trong đầu nàng hiện lên cảnh Mạnh Thiên Kỳ hôn Lâm Bì Yên, tim cũng vì thế mà đau theo. Nước mắt không ngừng rơi, sau đó một cơn đau đầu ập đến nàng liền ngất đi..

Mạnh Diễm chiều tới đi tìm nàng, gõ cửa mãi vẫn không thấy trả lời, nàng ta đành đẩy cửa vào. Đi tìm Phong Nguyệt Lam khắp phòng, rốt cuộc thấy nàng nằm trên giường bất động, cả người trắng bệch lạnh như băng..

Mạnh Diễm sợ hãi vội sai người đi gọi thái y, hoàng thượng đang bàn chuyện với Phong tướng quân cũng nghe tin liền chạy tới, hoàng hậu hàng ngày cũng rất thích nàng bây giờ nghe tin nàng gặp nguy hiểm liền bỏ dở công việc chạy tới. Mạnh Thiên Kỳ dẫn Mạnh Thiên Hạo tới, nó thấy kinh hoàng thấy nàng bị như thế

- Thái y sao rồi..- hoàng thượng sốt ruột nói

- Bẩm hoàng thượng..quận chúa, quận chúa bị trúng Cốt Độc Tán..tình hình hiện giờ đang rất nguy cấp, nếu không lấy được thuốc giải sợ rằng...- thái y lo lắng lên tiếng

- Làm sao? - Phong tướng quân lo cho con cũng sợ hãi

- Nếu không có thuốc giải, sợ rằng quận chúa không sống nổi quá ba ngày nữa..- thái y lau mồ hôi

Cả điện im lặng, chìm trong vẻ lo lắng. Phong tướng quân sợ hãi lên tiếng hỏi Mạnh Diễm

- Công chúa, Lam nhi làm sao lại..

- Tướng quân bình tĩnh, nếu có kẻ hạ độc tỷ ấy ta nhất định sẽ khiến hẳn đau khổ. Cả sáng nay trừ đi tiệc trà với Lâm Bì Yên thì tỷ ấy không ăn cái gì

hết, lẽ nào...- Mạnh Diễm lo lắng

Ý của Mạnh Diễm sao mọi người không hiểu chứ, hoàng thượng đành cho gọi Lâm Bi Yên tới. Nàng ta xuất hiện, thấy cả hoàng hậu và mọi người tập trung lại đây liền dậm ra sợ hãi nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt

- Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.

- Công chúa đứng lên đi, ta có chuyện này không biết công chúa nghĩ sao? -hoàng thượng buồn phiền xua tay

- Hoàng thượng cứ nói.

- Phong Nguyệt Lam con gái Phong tướng quân, sáng nay có tham dự tiệc trà của công chúa. Nàng không biết làm sao khi về lại bị trúng độc tình hình rất nguy cấp, không biết..

- Ý hoàng thượng nói ta hạ độc nàng? Chuyện này sao ta có thể, lúc đó có nhiều người ở đó ta đâu thể, và lại ai cũng ăn sao chỉ mỗi nàng là trúng độc? Hơn nữa ta đâu có động cơ...- Lâm Bi Yên khó chịu lên tiếng

- Không phải ngươi thì là ai? Ngươi ghen ghét Lam tỷ, nên muốn hạ độc nàng! Độc không nhất thiết là do ngươi bỏ vào..- Mạnh Diễm lên tiếng

- Ngươi..có bằng chứng không? Không có thì đừng nói bậy...- Lâm Bi Yên bị chọc đúng tim đen liền quát lên

- Không có nhưng cũng biết do ngươi làm..

- Ngươi.. vô lý!

Đúng lúc đó công công dẫn theo một đám lính đi vào, trong đó có hai tên đang áp giải một cung nữ. Mọi người không hiểu gì cả nhưng Lâm Bi Yên đang cảm thấy lo sợ, nỗi lo không ngừng dâng lên...

- Hoàng thượng, nô tài thấy cung nữ này lén lút trốn ra khỏi cung..- công công lên tiếng

- Ngươi là ai? Sao lại trốn? - hoàng thượng nhíu mày, e rằng cung nữ này có liên quan

- Nô tỳ..nô tỳ..- nàng ta lo sợ nhìn Lâm Bi Yên

- Ngươi cứ nói đi, ta bảo vệ ngươi..- Mạnh Diễm cười nhạt nhìn Lâm Bi Yên

- Thật..thật công chúa..cho ta năm mươi lượng vàng, rồi..rồi đưa cho ta một bình sứ nhỏ. Nói với ta, chỉ cần ta cho Lam quận chúa ăn phải cái này thì công chúa sẽ cho ta vàng với thả ta ra khỏi cung...- cung nữ đó sợ hãi khai hết rồi dập đầu - hoàng thượng tha mạng..ta không cố ý, không cố ý đâu..công chúa lấy cha mẹ ta ra uy hiếp nên ta mới phải làm thế...hoàng thượng tha mạng...

Lâm Bi Yên sắc mặt trắng bệch hét lớn

- Ăn nói hàm hồ! Bản công chúa sai ngươi khi nào! Rõ ràng là do ta tự tay hạ độc ả tiện nhân đó, ngươi..- nói tới đây nàng ta mới biết mình nói quá lời liền sợ hãi im lặng

- Sao? Lâm Bi Yên ngươi còn gì chối? - Mạnh Diễm đi tới ép nàng ta lùi dần

- Không, ta..không.

Hoàng thượng khó chịu nhìn Lâm Bi Yên nếu không phải nàng ta là công chúa nước khác, ông cũng đã sớm xử nàng ta. Nhưng cũng vì e ngại điều này nên hoàng thượng cho người giam lỏng nàng ta rồi viết thư gửi về Tây Liên, Mạnh Diễm nói thế nào nàng ta cũng không giao thuốc giải ra, hoặc là không có hoặc là có nhưng không giao vì vậy Phong Nguyệt Lam vẫn hôn mê sâu...

Mọi người đi hết rồi chỉ còn Mạnh Thiên Kỳ ở lại, hắn cầm lấy tay nàng áp tay nàng vào mặt mình lên tiếng

- Lam nhi... chỉ cần nàng tỉnh lại thôi...

Mạnh Thiên Kỳ bất chợt lo lắng, hắn rất lo cho nàng sợ nàng ngủ rồi không tỉnh lại nữa. Suốt bao năm qua, ngoại trừ nàng ấy thì chưa ai cho hắn cảm giác vui vẻ như vậy, hắn từ nhỏ đã trầm ít nói ít tiếp xúc với người khác. Mạnh Thiên Kỳ hắn khi gặp nàng ấy đều cảm thấy vui vẻ, nhưng khi nàng ấy đã không còn hắn liền trở lại như xưa, làm một con người lạnh như băng chưa hề biết nổi giận, bực tức hay vui vẻ điều gì.

Mạnh Thiên Kỳ cũng không biết từ khi nào mình để ý tới mọi hành động cử chỉ của Phong Nguyệt Lam nữa, có lẽ từ ngày đầu nhìn thấy nàng chăng? Nàng cho hắn cảm giác quen thuộc, ấm áp cho hắn biết tức giận, biết cười, nàng rất đặc biệt..

Hắn gặp rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, nhưng hắn vẫn không thấy ai đặc biệt như nàng. Một vẻ đẹp kinh người, kiều ngạo giống như phượng hoàng cao quý dẫm lên chúng sinh bên dưới không chút bụi trần, nhưng lại có lúc thanh cao dịu dàng đơn giản như hoa mộc lan trong làn sương mờ ảo..

Mạnh Thiên Kỳ hắn thừa nhận, mình muốn lợi dụng Phong Nguyệt Lam để lấy được ngôi hoàng đế vì hắn có niềm tin, ai cũng sẽ yêu thích nàng, chỉ cần

hoàng thượng yêu quý nàng hẳn sẽ lợi dụng điều đó..

Với hẳn, nữ nhân xưa nay chỉ là quân cờ...

Nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày hẳn rung động vì nàng..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Phong Nguyệt Lam thấy mình đang trong mơ, nơi nàng đứng là một bờ vực sâu. Phong Nguyệt Lam hoảng sợ, sao nàng lại ở nơi này? Đây là đâu?

- Lan nhi...chúng ta sẽ về Tây Liên, sẽ thoát khỏi cảnh ngày đêm bị truy bắt này, muội không thấy vui sao?

Giọng nói của một nữ tử vang lên thu hút sự chú ý của nàng, nàng quay lại thấy hai nữ nhân đang đi tới, một người mặc váy xanh nhạt uyển chuyển một người bạch y trắng muốt thanh cao, nhưng dù nàng cố gắng mở mắt to như nào vẫn không thấy rõ khuôn mặt của họ..

- Tỷ tỷ..thù nước nợ nhà chưa trả, muội không muốn Nam Sở bị hủy diệt..- nữ nhân áo trắng thờ dài trầm ngâm

- Lan nhi..tỷ cũng rất muốn trả thù, nhưng muội xem, hiện tại chúng ta còn đang bị truy bắt sống chết không sao biết trước được, làm sao có thể trả thù..- nữ nhân bên cạnh lên tiếng

- Nam Sở..muội nhất định sẽ lấy lại..

- Được rồi, chúng ta nhất định sẽ lấy lại Nam Sở..- nữ nhân kia an ủi

Phong Nguyệt Lam muốn tiến lên nhưng đôi chân như đóng yên một chỗ, không thể di chuyển được, nàng đành nhìn hai người họ nói chuyện. Nữ nhân váy xanh nhìn về phía xa nói

- Lan nhi, muội xem.. ta có chỗ nào không tốt chứ? Lâm Mạnh Quân chàng chưa một lần để ý tới ta..

- Tỷ tỷ...

- Ta yêu chàng, yêu rất nhiều..vì sao chàng chưa một lần nhìn ta? Chàng..-nàng ta quay lại nhìn người bên cạnh nàng, ánh mắt trùng lớn mở to trông rất đáng sợ..- Vì sao lúc nào cũng để ý tới người? Chỉ cần người làm gì, bị làm sao thì chàng đều quan tâm, còn ta? Ta yêu chàng đến như vậy, chuyện gì cũng lo cho chàng, mà chàng lại không một lần để ý tới ta?

- Tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy? Huynh ấy chẳng phải rất tốt với tỷ hay sao? Muội là bằng hữu của huynh ấy, huynh ấy nói chuyện nhiều một chút cũng là bình thường..- nữ nhân bên cạnh bị ánh mắt của nàng ta làm cho sợ, lui về phía sau một bước

- Bằng hữu? Sở Mộc Lan..ngươi nghĩ chàng chỉ coi ngươi như bằng hữu chắc? Ngươi đâu biết chàng yêu ngươi nhưng ta thì biết, chàng quan tâm ngươi yêu thương ngươi đủ điều. Sở Mộc Lan vì sao? Vì sao ngươi lại cướp chàng từ tay ta..- nàng ta hét lên, dồn nữ nhân kia gần sát bờ vực

- Tỷ tỷ..tỷ đừng nghĩ như vậy? Muội với huynh ấy...- cô gái tên Sở Mộc Lan kia lùi lại, khi thấy mình gần sát bờ vực thì hoảng sợ

- Sở Mộc Lan, ngươi nghĩ ta còn có thể tin ngươi sao? - nàng ta cười khinh, đi tới gần Sở Mộc Lan - Giả tạo! Chính ngươi nói ngươi chỉ coi chàng là bằng hữu, nhưng sao ngươi vẫn cướp chàng?

- Tỷ tỷ..tỷ điên rồi!

- Phải! Ta điên đó rồi sao? Ngươi đáng lẽ ra phải chết! Là tại ngươi xuất hiện trên thế gian này...- nàng ta đẩy Sở Mộc Lan xuống vực -Đi chết đi!

Phong Nguyệt Lam hoảng sợ hét lên, vội chạy tới bờ vực nhìn nữ nhân kia rơi xuống, tà váy trắng mơ hồ dần biến mất trong làn sương mờ. Nàng nhìn nữ nhân kia, nàng ta cười như điên dại ngồi xuống đất nắm lấy một nắm cát

- Sở Mộc Lan, ngươi chết rồi sẽ không còn ai tranh chàng với ta nữa! Không ai hết...

Phong Nguyệt Lam cảm thấy thật tức ngực, giống như chính mình đã trải qua chuyện đó vậy. Ba chữ Sở Mộc Lan không ngừng vang lên trong đầu nàng, rốt cuộc đó là ai mà nàng lại thấy quen thuộc đến như vậy?

Khung cảnh xung quanh bỗng trở nên tối mịt mù, Phong Nguyệt Lam hoảng sợ, nàng sợ bóng tối. Nỗi sợ hãi không ngừng dâng lên trong lòng khiến nàng kinh hãi, trong đầu vang lên hàng trăm tiếng nói khiến nàng mờ mịt, không biết đâu là thực là hư..

Nàng ngồi thụp xuống đất, ôm lấy người mà khóc...

Bỗng có một bàn tay chạm khẽ vào đầu nàng, Phong Nguyệt Lam ngẩng đầu lên. Mặt nạ đen huyền bí, đôi mắt sâu thẳm dịu dàng nhìn nàng

- Lam nhi.- tiếng nói giống như của Mạnh Thiên Kỳ vang lên

- Mạnh Thiên Kỳ, là người sao?

- Ừ, là ta..- người trước mặt cười nhẹ ôm nàng vào lòng khẽ thì thầm - Lam nhi..ta nhớ nàng lắm, nhớ rất nhiều...

- Người..Mạnh Thiên Kỳ..- Phong Nguyệt Lam ôm lấy hán, nỗi sợ trong lòng nàng vơi đi rất nhiều - Người đến thật tốt! Ta sợ..

- Phong Nguyệt Lam, nàng có yêu ta? - hán bắt chợt lên tiếng, ôm chặt nàng hơn

- Ta..- nàng nghẹn lời, nàng cũng không biết nên nói như nào nữa, dường như nàng có một sợi dây liên kết với hán, chỉ cần nhìn thấy hán buồn nàng cũng buồn, hán vui tâm trạng nàng vui vẻ. Nàng thích ở bên hán, vì hán mang cho nàng cảm giác an toàn, ấm áp

- Không sao? Ta biết, ta với nàng không cùng một thế giới..- hán bỏ nàng ra, giọng nói âm trầm thất vọng cùng bi thương

Hán đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, nhìn Phong Nguyệt Lam bằng đôi mắt bình tĩnh nhưng lại khiến nàng nghệt thở. Phong Nguyệt Lam cảm thấy thật trống rỗng, như có một khoảng trống trong tim, thật khó chịu.

- Mạnh Thiên Kỳ...

- Lam nhi, về với ta đi..- hán cười đưa tay ra như muốn nàng nắm lấy

- Được..- nàng cười nắm lấy đôi tay lạnh như băng của hán, cả người bắt chợt run lên

Hán dẫn nàng đi, không biết đi đâu, chỉ đi về phía trước mà không thấy đường ra lẫn ánh sáng. Phong Nguyệt Lam mệt mỏi liền ngồi xuống đầm chân mình, nói

- Ta mệt chân lắm rồi..

Không thấy tiếng đáp lại, Phong Nguyệt Lam sợ hãi nhìn lên, quả thực không thấy bóng dáng của hán đâu mà thay vào đó là màn đêm vô tận. Phong Nguyệt Lam đứng dậy, hoảng hốt kêu lên- Mạnh Thiên Kỳ, người ở đâu?

Đáp lại nàng chỉ là tiếng vọng lại của không gian u tịch, tiếng gió thổi qua khiến nàng sợ hãi. Mạnh Thiên Kỳ, người vì sao xuất hiện rồi lại bỏ ta mà đi? Người ghét ta sao?

Nàng đứng dậy đi tiếp, cũng không biết là bao lâu, khi mệt quá nàng ngủ thiếp đi. Nàng mơ thấy khi mình tỉnh lại Mạnh Thiên Kỳ đang ngồi cạnh mình, hán ân cần chăm sóc nàng..

Mơ rồi lại tỉnh, Phong Nguyệt Lam khi tỉnh lại đã không thấy mình ở nơi u tối đó mà ngược lại là một căn phòng rất đẹp. Căn phòng khá rộng lại nối liền với một hồ nước nên rất mát mẻ, thoáng đãng, hàng dây leo trải từ mái xuống khiến nơi đây thêm mơ mộng, đồ đạc đơn giản gọn gàng. Nàng xuống giường đi lại xem xét, mãi tới khi một bà lão tóc trắng đi vào

- Tỉnh rồi sao? Ngồi đây đi..- thấy nàng, bà ta cười

- Đây là đâu? - Phong Nguyệt Lam ngồi xuống ghé hỏi

- Nhà lão, lão thấy cô nương ngất trước cửa nhà lão..- bà già cười tươi, khuôn mặt tuy đã già nhưng vẫn toát lên vẻ hiền hậu

- Ngất? Ta rõ ràng...- Phong Nguyệt Lam cảm thấy mơ hồ, nàng đang ở không gian kia sao tự nhiên lại ngất trước cửa nhà bà ta?

- Cô nương đói rồi phải không? Ta nấu gì cho người ăn nhé..- bà ta ngắt lời nàng nói

Không đợi Phong Nguyệt Lam trả lời, bà ta liền nói rồi đi mất. Phong Nguyệt Lam, nhìn theo bà lão đầy khó hiểu, bà ấy có cái gì đó kì lạ. Chốc lát, nàng đã ngửi thấy mùi thức ăn bay thoang thoang khiến nàng bỗng chốc thấy đói bụng..

Men theo hành lang, nàng đi tới thấy bà lão đang bày đồ ăn ra bàn thì ngồi lại bà ta đẩy cho nàng một bát canh nói

- Cô nương ăn đi cho nóng, nhà lão không có nhiều đồ ăn..

- Không sao, nhưng bà sống ở đây một mình sao? - Phong Nguyệt Lam đón lấy bát canh uống một hớp

- Cháu của lão nó đã mất vì bệnh, giờ chỉ còn mình lão ở đây..- bà ta ngừng lại một chút rồi lên tiếng, giọng nói bi thương của tuổi già

- Xin lỗi, ta..

- Không sao, lão sống một mình ở nơi này đã quen rồi..

Phong Nguyệt Lam hơi áy náy, ngồi nói chuyện với bà lão đó một lúc rồi mới lên phòng. Nàng đi tới gần hồ nước, ngồi trên tảng đá gần đó, tay vớ vài viên sỏi ném lung tung. Mặt hồ dao động, đàn cá chạy loạn tạo lên những tiếng nước động vui tai..

Gương mặt bí ẩn của Mạnh Thiên Kỳ chợt hiện lên dưới mặt nước trong xanh, Phong Nguyệt Lam nhìn đến ngẩn người, hần từ khi nào đã xuất hiện trong tâm nàng? Hần lạnh lùng, thờ ơ nhưng lại có lúc quan tâm lo lắng cho nàng, khiến nàng ôm hy vọng rồi lại thất vọng..

Nàng thích nhìn hần ngủ, khi ấy hần rất bình yên không mang vẻ tà ác nữa. Nàng thích đôi tay lạnh giá của hần, tuy rất lạnh nhưng khi ôm nàng vào lòng lại trở nên ấm áp lạ kì, nó mang cho nàng cảm giác vương vấn lưu luyến không muốn rời. Nàng thích nhìn hần cười, mặc dù hần chỉ cười lạnh nhạt nhưng nàng thấy rất đẹp, mỗi lần như vậy nàng không khỏi tự ngẩn ngơ

- Mạnh Thiên Kỳ, chàng ở đâu? - Phong Nguyệt Lam ôm người tựa gốc cây gần đó, nước mắt tuôn trào, nàng bây giờ chỉ muốn gặp hần

Bà lão ở bên kia nhìn nàng thờ dài, người đến cuối cùng vẫn không vứt bỏ được, vậy thì người đau khổ chính là người..

Vong xuyên thủy đã bị nước mắt của người làm biến chất, người muốn nhớ lại sao? Muốn yêu kiếp nữa vẫn chỉ là hư không..

Bên này Mạnh Thiên Kỳ ra sức đi tìm viên ngọc Bích Họa ở trong phòng Lâm Bí Yên đó, chỉ cần tìm được viên ngọc đó Phong Nguyệt Lam sẽ tỉnh lại, nàng sẽ quay về bên hần. Lưu Dạ nhìn chủ nhân của mình bỗng trở nên khác hẳn liền sinh ra oán hận với Phong Nguyệt Lam, tại nàng ta mà chủ nhân mới trở nên như này, còn đáng sợ hơn xưa nữa..

Viên ngọc Bích Họa đó được tìm thấy trong một chiếc hộp ở ngăn tủ, Mạnh Thiên Kỳ tự tay mài ngọc chế thuốc giải cho nàng. Cho Phong Nguyệt Lam uống xong, Mạnh Thiên Kỳ mới thở phào nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Mặc dù viên ngọc Bích Họa ấy có tác dụng giải độc rất tốt nhưng mà vì nàng trúng độc quá nặng nên vẫn bị hôn mê dài ngày, những ngày ấy Mạnh Thiên Kỳ đều ở bên cạnh chăm sóc nàng thật tốt..

Đóng cửa phòng lại, Mạnh Diễm nhìn hoàng thượng đang đứng bên cạnh lão công công

- Phụ hoàng, huynh ấy..

- Được rồi, nó sẽ không chịu ra ngoài đâu..

Hoàng đế chán nản bỏ đi, Mạnh Diễm cắn răng lên tiếng

- Phụ hoàng, năm đó vì sao người phải đổi?

- Diễm nhi, nàng ta không phải là người tốt..- hoàng thượng dừng chân lại

- Phụ hoàng..- Mạnh Diễm chạy tới cạnh hoàng đế, âm thanh vài phần khó hiểu - Nàng chỉ là con gái của nông dân, dù thân phận không xứng với hoàng huynh nhưng đâu thể nói nàng là người tốt?

- Diễm nhi, con không hiểu đâu? Vũ Nhi nàng ta thân phận vốn không phải là con của nông dân gì đó, thân thể nàng ta ta không sao tra được. Và lại..Kỳ nhi, nó hần cũng biết nàng ta năm đó không hề chết..

- Dạ?

- Con đừng nghĩ nhiều, việc này hoàng huynh con biết làm như nào..- hoàng thượng nói xong liền đi mất

Mạnh Diễm mơ hồ nhìn bóng lưng người biến mất. Hoàng huynh biết Vũ Nhi nàng ta không hề chết? Không thể nào! Năm đó nàng ta chẳng phải đã nhảy xuống vực mà chết sao? Hoàng huynh còn ôm xác nàng ta mấy ngày liền nữa..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Một tháng trôi qua, với Mạnh Thiên Kỳ như cả thế kỉ vậy. Hần trừ sai người điều tra tung tích đám thích khách hay tới ám sát nàng ra thì lúc nào cũng ở bên nàng vậy.

Hắn hàng ngày tự tay nấu thuốc, đút thuốc cho nàng còn hàng đêm ôm thân thể lạnh ngắt của nàng vào trong lòng, kể cho nàng nghe đủ chuyện trên trời dưới đất...

- Lam, nàng đã ngủ suốt một tháng rồi đấy, còn không tỉnh lại nhìn ta? Là ta sai, xin lỗi nàng..

Mạnh Thiên Kỳ ôm nàng vào lòng, khoe miệng hơi cười ngọt ngào nhưng cũng chua chát, đau khổ, có lẽ vì nhớ thương đi.

Hắn lại mơ thấy nàng cùng hắn nắm tay nhau đi dạo giữa thành, đêm ấy bầu trời đầy sao như muốn tỏa sáng cho hai người, chợt một người nam nhân đi tới cướp nàng khỏi tay hắn, nàng biến mất trong khoảng không gian hư vô để hắn một mình lại.

Giấc mơ đó không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần, lần nào hắn cũng bơ vơ một mình ở không gian u tối, đôi tay đưa về phía trước như muốn níu kéo điều gì đó nhưng lại vô vọng, hắn tỉnh lại ôm nàng thật chặt, không rời xa..

Phong Nguyệt Lam không biết đã ngủ bao lâu, chỉ biết khung cảnh bên ngoài giờ đã trắng xóa một màu trắng của tuyết. Mạnh Thiên Kỳ đốt lửa sưởi cho nàng rồi ôm nàng, nhìn ra bên ngoài

- Lam, nàng xem tuyết đã rơi rồi..

Hắn ôm nàng không biết bao lâu liền ngủ thiếp đi, chỉ là lần này giấc mơ của hắn vô cùng hạnh phúc.

Phong Nguyệt Lam ở thế giới kia cũng đã rất lâu, nàng hỏi bà lão đường ra nhưng bà lão lắc đầu không nói cho nàng hay.

Rồi một ngày kia, hôm ấy bão tuyết rất mạnh, bà lão không biết đã đi đâu mất, nàng liền khoác áo ra ngoài hiên không ngờ lại bị một lực hút mạnh vào không gian.

Nàng đi qua một mảng kí ức mơ hồ rồi trở lại..

Mở mắt ra, thứ nàng cảm nhận đầu tiên không phải là hơi lạnh của gió tuyết bên ngoài, cũng không phải không gian ẩm áp của căn phòng mà là sự siết chặt của cái gì đó vào eo mình.

Nàng hơi nhúc nhích người nhìn lên, đập vào mắt nàng là khuôn mặt đang ngủ của Mạnh Thiên Kỳ, lại nhìn xuống dưới thấy hắn đang ôm mình vào lòng, Phong Nguyệt Lam hơi cười nhắm mắt lại..

- Lam nhi..

Mạnh Thiên Kỳ gọi tên nàng trong mơ khiến nàng giật mình nhìn lên, bất giác không nhận được liền đưa đôi tay lạnh ngắt của mình lên sờ khuôn mặt của hắn. Cảm thấy cái gì đó lạnh lạnh sờ vào mình, Mạnh Thiên Kỳ tỉnh lại lập tức thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng đang ngạt nhiên, sưng sờ

Mạnh Thiên Kỳ không nói không rằng liền cúi xuống hôn nàng, cạy răng nàng ra rồi hành hung càn quét trong đó. Phong Nguyệt Lam cứ nhiên lại bị hôn liền không biết cái gì liền ngẩn người, rồi ôm lấy hắn. Căn phòng ẩm áp..

- Nàng tỉnh rồi sao? - Mạnh Thiên Kỳ bỏ nàng ra rồi hỏi rõ ngu

Phong Nguyệt Lam trừng mắt nhìn hắn, thở hỗn hển lấy hơi. Mạnh Thiên Kỳ biết mình hơi quá liền ôm nàng nằm xuống, để nàng đối diện với mình hơi cười

- Nàng không sao là tốt rồi! Sao lại ngủ lâu như thế chứ? - Hắn ôm nàng vào lòng

- Ta..xin lỗi..- Phong Nguyệt Lam được gần hắn như này bất giác không quen cho lắm, nhưng cũng hạnh phúc, nghe thấy tiếng trách của hắn liền không biết nói gì

- Không, xin lỗi không đủ! Nàng bắt ta chờ nàng lâu như vậy không thể một câu xin lỗi là được rồi..- Mạnh Thiên Kỳ để nàng nhìn thẳng vào mắt mình nói

- Hà? - Phong Nguyệt Lam ngớ người

Mạnh Thiên Kỳ xoay người nằm trên người nàng, giọng khàn khàn mê hoặc

- Lấy thân báo đáp đi..

- Vì sao?

- Thân nàng là do ta chăm sóc bao thời gian nay, bây giờ nên trả công rồi..

Phong Nguyệt Lam nhìn hắn, vội kéo chăn đắp kín người, phản đối

- Không!

- Ô, dù sao có chỗ nào của nàng mà ta chưa nhìn thấy chứ..

- Ngươi.- Phong Nguyệt Lam chỉ muốn cắn chết con người trước mặt mình

- Được rồi, nàng mới tỉnh lại ta sẽ không làm gì nàng đâu! Nhưng ta không biết mai sau như nào đâu..- Mạnh Thiên Kỳ lật người xuống, áp chế cảm giác đang bùng nổ trong người

Phong Nguyệt Lam nằm trong lòng hắn ngủ say, thời gian mà cứ như vậy mãi thì tốt..

Khi Mạnh Thiên Kỳ tỉnh lại thì đã không thấy người bên cạnh mình đâu, hắn lo lắng nhảy xuống giường đi tìm. Toàn bộ Phong Ngọc Cung vẫn không thấy nàng đâu, hắn đâm ra lo lắng, nàng bỏ hắn mà đi..

Mạnh Thiên Kỳ đứng bên ngoài hiên, một màu trắng của tuyết hiện lên trong mắt khiến hắn trầm tư, tự suy nghĩ. Phong Nguyệt Lam..nàng đối với ta chính là một giấc mơ..

- Sao lại đứng đây vậy?

Phong Nguyệt Lam bừng thức ăn đi từ xa tới. Mạnh Thiên Kỳ nhìn nàng hơi bất ngờ rồi nhủ mảy lại, nàng chỉ mặc một bộ y phục màu trắng lộ ra thân hình gầy yếu của mình, khoác thêm chiếc áo choàng mỏng rất phong phanh, lại nhìn khay thức ăn trên tay nàng khẽ nhủ mảy, đi tới, giọng lạnh hơn cả tuyết

- Nàng đi đâu vậy?

- Ta đi làm ít thức ăn cho huynh, nghe Mạnh Diễm nói huynh vì chăm sóc ta thời gian qua mà hao tổn tâm sức nên ta mới nấu vài món cho huynh ăn..- Phong Nguyệt Lam cười nhẹ, đẩy cửa đi vào

Nàng đặt thức ăn lên phòng, khói bốc lên mịt mờ hương thơm lan tỏa khắp căn phòng. Mạnh Thiên Kỳ nhìn nàng bận rộn chuẩn bị thì tiến đến ôm lấy nàng, dựa cằm vào vai nàng

- Nàng làm ta sợ...

Cả người Phong Nguyệt Lam chợt cứng đờ, nàng im lặng không nói gì, thật sự nàng cũng không biết nên nói gì. Mạnh Thiên Kỳ khẽ cười, ôm nàng vào lòng

- Phong Nguyệt Lam, chỉ cần nàng ở đây là được rồi! Chỉ cần nàng không rời xa ta mà thôi, chỉ cần như vậy..

- Ta..Mạnh Thiên Kỳ, vì sao ngươi lại..

- Yêu nàng..

Phong Nguyệt Lam khẽ run, tim đập mạnh, nàng có nghe nhầm không? Hắn thực sự yêu nàng sao? Mạnh Thiên Kỳ hẳn không phải yêu người kia sao? Nàng..chỉ là vật thay thế?

- Ngươi..coi ta là gì? Người thay thế sao? - nàng run run hỏi, nàng vừa muốn nghe câu trả lời muốn biết đáp án, nhưng lại không muốn biết sợ rằng lại nghe được câu trả lời tồi tệ nhất

- Phong Nguyệt Lam, nàng nghe cho rõ đây! Dù trước kia ta có yêu ai đi chăng nữa, yêu nhiều thế nào nhưng hiện tại nàng mới là người ta yêu..- Mạnh Thiên Kỳ nhìn thẳng vào mắt nàng

Đôi mắt sâu thẳm nay lại thêm sâu nhưng lại thêm vẻ chắc chắn kiên nghị, Phong Nguyệt Lam chợt giật mình. Hắn thực sự nghiêm túc? Nàng cười, ôm hắn nhưng vẫn giữ một khoảng cách không quá xa

- Mạnh Thiên Kỳ, chàng nghe cho rõ đây! Phong Nguyệt Lam ta kiếp này cùng nhiều kiếp sau vẫn mãi yêu chàng, chỉ cần nơi nào có chàng nơi đó có ta..

Mạnh Thiên Kỳ cười ôm chặt nàng, Phong Nguyệt Lam cảm ơn nàng! Nguyên mãi ngàn kiếp yêu nàng, làm bóng ma theo nàng ngàn kiếp..

Nhờ được chăm sóc nên Phong Nguyệt Lam cũng khỏe hơn rất nhiều, Mạnh Thiên Kỳ chỉ hận không thể để nàng nằm trên giường mãi. Cũng tại Mạnh Thiên Hạo lúc nào cũng bám dính lấy nàng khiến hắn bị quên lãng, thế là Mạnh Thiên Kỳ chuyển tới Phong Ngọc Cung ngủ luôn, Mạnh Thiên Hạo bị hắn lấy lý do là lớn rồi tự ngủ một mình..

Phong Nguyệt Lam có hỏi chuyện của Lâm Bì Yên, Mạnh Diễm nói là ngay sau hôm nàng ta bị phát hiện hạ độc nàng liền chết một cách không rõ rệt. Bên ngoài cung nàng ta được cấm vệ quân bảo vệ nghiêm ngặt tuyệt đối không có kẻ len vào mà họ không biết, nhưng khi người ta mãi không thấy Lâm Bì Yên ra khỏi phòng liền sinh nghi, mở cửa đi vào..

Nhìn nàng ta treo cổ thì ai cũng nghĩ đây là tự tử nhưng thật ra đó chỉ là nguy trang mà thôi. Thái y nói rằng nàng ta trúng một loại độc không rõ nguồn gốc không biết tên của nó, độc này ăn mòn nội tạng nàng ta qua từng ngày...

Bên Tây Liên cũng biết chuyện của Lâm Bĩ Yên nhưng lại không làm quá lên, còn nói xin lỗi chuyện của Phong Nguyệt Lam vì thế Bắc Yến cũng bỏ qua, không làm âm lên..

Thái tử Tây Liên - Lâm Mạnh Quân mới lên ngôi vài tháng, liền cho tập luyện binh sĩ chuẩn bị tiến quân xâm chiếm Bắc Yến. Trong vòng một tháng, quân của Tây Liên đã chiếm được 6 thành phía đông của Bắc Yến..

Hoàng đế Bắc Yến tự cầm quân xuất binh, tiến đánh quân địch, Mạnh Thiên Kỳ cũng theo ra trận, quân sĩ chưa kịp phòng bị nên khí thế cùng lương thực, thuốc men còn yếu. Với tài mưu lược giết người không chớp mắt của hắn, quân của Bắc Yến nhanh chóng phục hồi cướp lại được mấy tòa thành trong vòng 2 tháng..

Mạnh Thiên Kỳ ra chủ trương đánh chiếm Tây Liên, nhưng hoàng thượng không đồng ý chỉ cướp của Tây Liên vài tòa thành mở rộng đất đai. Nhưng cũng không vì thế mà Lâm Mạnh Quân buông tha, nhanh chóng tập hợp binh sĩ tiếp tục đánh chiếm Bắc Yến. Mạnh Thiên Kỳ đối với hành vi này của hắn chỉ hơi cười, tiếp tục xuất trận..

Một bên như hổ, một bên như sói..

Máu đỏ trên chiến trường, từng người từng người ngã xuống, khói bay trong không gian hư không, hai bên nhìn nhau từng tầng lạnh nhạt đáng sợ..

- Thế nào? Rốt cuộc bên Tây Liên muốn làm gì? Tây Liên hoàng cũng quá kiêu ngạo rồi..- giọng nói của Phong Nguyệt Lam vang lên phía sau Mạnh Thiên Kỳ

- Nàng không ở trong quân trại ra đây làm gì? - Mạnh Thiên Kỳ nhũn mày nhìn nữ tử một thân áo giáp đi tới, tiện tay kéo nàng vào trong lòng mình

- Ra xem chàng đánh trận...- mắt nàng chăm chú nhìn xuống dưới, trên chiến trường giờ đây chỉ còn một màu máu...

- Không biết nguy hiểm..

- Học từ chàng thôi...

Mạnh Thiên Kỳ mặc kệ nàng nhưng vẫn không buông nàng ra, hoàng thượng ở một bên cảm thấy mình như không khí ấy.

Phong Nguyệt Lam nhìn ra xa, ngay lúc quân Bắc Yến có lợi thế thì chợt một thân hình xuất hiện trong chiến trường. Động tác của hắn điêu luyện, một chiêu giết chết nhiều người, quân của Bắc Yến tuy đã cố gắng giết hắn nhưng khó khăn, từng chiêu đều bị hắn hóa giải

- Ai vậy? - Phong Nguyệt Lam quay lại hỏi hắn

- Tây Liên hoàng, Lâm Mạnh Quân..- Mạnh Thiên Kỳ nhàn nhạt phun ra một cái tên, mắt nhìn nàng chứ không nhìn kẻ đang giết hàng trăm binh sĩ của mình kia

Phong Nguyệt Lam gật đầu không nói, chỉ là nàng thấy hắn có chút quen thuộc không diễn tả được.

Lâm Mạnh Quân từng nhất kiếm giết hàng người, bỗng nhìn lên trên chạm ngay với ánh mắt của nàng. Động tác của hắn dừng lại trong không trung, hắn nhìn chăm chăm vào nàng như không thể tin được. Phong Nguyệt Lam khẽ nhũn mày, người này sao lại nhìn nàng với ánh mắt ấy?

Vút...

Một chiếc mũi tên xuyên thẳng qua bả vai Lâm Mạnh Quân kéo hắn về thực tại, bả vai đau nhức vì thế mà động tác của hắn không còn mạnh như thế nữa.

May thay vài tướng quân nào đó tới hỗ trợ chứ không sợ rằng Lâm Mạnh Quân đã chết tại đây..

Trận chiến kết thúc, Bắc Yến giành được lợi thế hơn nhiều, đêm tối tướng sĩ mở tiệc ăn mừng..

Mà bên Tây Liên bây giờ lại rất u ám, một phần là thua trận tổn thất nhiều binh lực cả Lâm Mạnh Quân hiện tại như dã thú, không ai dám động vào..

Hắn coi y phục, nhìn vết thương trên vai khẽ nhũn mày rồi bôi thuốc. Thuốc mang lại cảm giác ê buốt khó chịu vô cùng, hắn băng bó cho mình xong liền nằm trên giường nhắm mắt lại..

Sờ Mộc Lan, nàng ở nơi đó thật sao? Hay ta nhìn lầm?

Đôi mắt mênh mông, mông lung mờ mịt như có tầng sương mỏng bao bọc ấy hắn không thể nhận lầm, dung mạo của nàng vẫn vậy, vẫn xinh đẹp khuynh đảo chúng sinh như xưa. Lâm Mạnh Quân cười nhạt, nếu nàng thật sự còn sống mà đang ở Bắc Yến thì ta nhất định sẽ cướp nàng về..

Hắn lúc đầu cũng không biết vì sao mình lại đi xâm lược Bắc Yến nhưng giờ thì hắn biết rồi, là vì nàng, vì nàng ở nơi đó...

Một tên lính đi vào, hần đường như sợ hãi với tâm trạng như muốn giết người của Lâm Mạnh Quân giọng nói có chút run run

- Hoàng thượng, hoàng hậu đang ở bên ngoài muốn gặp người..

- Cho người mang nạng ta về..- Lâm Mạnh Quân nghe xong liền nói ngay

- Hoàng thượng, người không muốn gặp thần thiếp sao? - giọng nói ngọt ngào trong trẻo phát ra, một thân hình đang đi vào

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

- Người tới đây làm gì? - nghe thấy tiếng nói Lâm Mạnh Quân nhú chặt mày, khó chịu cho tên lính kia xuống

- Thiếp sợ nơi này không có ai chăm sóc cho người nên mới chạy tới đây, vừa tới đây thì nghe tin người bị thương nên..- nữ nhân kia nhẹ nhàng nói, câu nói chất chứa đầy quan tâm

- Nàng thật sự lo cho ta sao? - Lâm Mạnh Quân nghi hoặc nói, giọng nói nhẹ nhàng đầy mê hoặc hơn

- Vâng...- nàng ta đỏ mặt gật đầu

Lâm Mạnh Quân vươn tay, nữ nhân kia tưởng hắn muốn ôm mình liền đi tới ai ngờ hắn đẩy nàng ta ngay xuống đất. Hắn đứng từ trên cao kia nhìn xuống cười khinh

- Sở Mộc Di, người lo cho ta thì tốt nhất rút ra khỏi mắt ta đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta nữa..

- Hoàng thượng...- Sở Mộc Di ngồi trên mặt đất sững sờ nhìn Lâm Mạnh Quân

- Người đâu, đưa hoàng hậu hồi cung không có lệnh của ta không cho nàng ra khỏi cung của mình..- Lâm Mạnh Quân chẳng buồn để ý tới Sở Mộc Di liền lớn tiếng kêu người

Sở Mộc Di cắn răng đi ra ngoài hồi cung, lúc nàng ta đi trên xe ngựa liền nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp, rất giống Sở Mộc Lan nhất là đôi mắt. Sắc mặt nàng ta trắng bệch, đôi tay run rẩy đầy mồ hôi nắm lấy vạt áo..

Sở Mộc Lan..

Người còn chưa chết sao? Không thể nào! Rõ ràng người đã ngã xuống vực chết rồi mà! Tuy tự an ủi mình nhưng Sở Mộc Di vẫn không khỏi lo sợ, nếu Sở Mộc Lan còn sống thì nhất định sẽ cướp Lâm Mạnh Quân. Nàng ta nhất định không cho chuyện đó xảy ra!

Mà Phong Nguyệt Lam đang cùng Mạnh Thiên Kỳ đi thăm dò địch thì bất chợt thấy một cỗ xe ngựa sang trọng đi qua, nhìn lướt qua Phong Nguyệt Lam thấy một gương mặt xinh đẹp lạ lẫm nhưng lại quen thuộc. Ánh mắt người đó nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên, Phong Nguyệt Lam hơi ngần ngại Mạnh Thiên Kỳ vỗ vai nàng hỏi

- Chuyện gì vậy?

- Ta..vừa rồi thấy người trên chiếc xe ngựa đó, rất quen thuộc...- Nàng hơi lắc đầu, vài hình ảnh hiện lên

- Chắc nhìn nhầm thôi, chúng ta nên rời khỏi đây nhanh trước khi bọn chúng phát hiện ra..- Mạnh Thiên Kỳ lên tiếng, hắn biết người trong xe, là Sở Mộc Di đại công chúa của Nam Sở hiện nay là hoàng hậu của Tây Liên, cô gái này hắn có ấn tượng rất sâu..

- Ừ..- Phong Nguyệt Lam gật đầu, nhìn phía sau thấy chiếc xe đã đi xa rồi thì không nói gì, ánh mắt vẫn một mảng khó hiểu

Trở về doanh trại của mình sau khi trốn được hàng trăm tên lính gác. Mùa đông này, tuyết rơi rất nhiều, mở mắt ra là một màu trắng xóa của tuyết, cái lạnh đến từ cơn gió khiến Phong Nguyệt Lam run mình. Sao lại chọn mùa đông này đi đánh nhau cơ chứ, lạnh bỏ xừ...

- Không thấy lạnh sao? - Mạnh Thiên Kỳ khoác áo choàng lên người nàng, để nàng ngồi lên đùi mình ôm chặt nàng trong lòng

- Lạnh, nhưng có chàng là đủ không thấy lạnh nữa..- Phong Nguyệt Lam cầm tay hắn, thấy tay hắn lạnh buốt thì nhún nhún tay mình sưởi ấm

- Nếu không có ta bên nàng, nàng sẽ để mình chịu lạnh sao? - Mạnh Thiên Kỳ nhún nhún mày nhưng giọng nói vẫn vui vẻ

- Chỉ cần chàng rời đi, dù là mùa hè oi bức ta vẫn thấy lạnh..

- Sẽ không..- Mạnh Thiên Kỳ cười ôm nàng chặt thêm, ôm nàng vào trong lòng ngủ ngon

Đáng lẽ hai người không được ở chung phòng đâu nhưng mà lời Mạnh Thiên Kỳ nói thì ai dám có ý kiến? Hắn nói rằng trước kia nàng hôn mê, người của nàng chỗ nào mà hắn chưa thấy? Phong Nguyệt Lam ghen lời đành ở chung với hắn..

Sáng sớm tinh dậy đã thấy binh sĩ ồn ào tập luyện, Phong Nguyệt Lam đành đi xem tiện thể có giúp được gì thì giúp. Đi tới chỗ thái y, nàng tiện ngồi thay băng cho binh sĩ, lúc Mạnh Thiên Kỳ đi vào thấy cảnh tượng này suýt nổi giận nhưng nàng lại muốn làm cái gì đó giúp ích cho hắn nên đành nhịn..

Lần ra trận lần này, nàng không đi cùng hắn chỉ ở chỗ thái y kê đơn bốc thuốc các kiểu. Lúc trận đánh kết thúc, nghe nói hai bên cùng hòa nhưng không ít người bị thương nặng, vì thế mà căn phòng từ yên tĩnh bỗng trở nên xôn xao hoảng loạn, tiếng kêu đau đớn không ngừng dâng lên. Phong Nguyệt Lam một thân một mồi, thêm cả di chứng lần trước của vụ hạ độc nữa nên nàng suýt thì ngất nhưng may vẫn còn cố được...

Đúng lúc ấy một đám người mang Mạnh Thiên Kỳ người đầy máu đi vào, Phong Nguyệt Lam thấy thế thì hoảng sợ vô cùng liền hỏi ngay

- Chàng ấy làm sao vậy?

- Hoàng tử bị bắn lén, mà trong tên hình như có độc...- một tên lính lên tiếng

- Ai? - Phong Nguyệt Lam vừa cất áo xem vết thương của hắn liền nói

- Lâm Tây Liên hoàng, Lâm Mạnh Quân..

Phong Nguyệt Lam hơi dừng động tác một chút rồi làm tiếp, nhìn vết thương của hắn khiến nàng hoảng sợ. Mũi tên cắm vào khá sâu, máu từ đó không ngừng chảy ra mà còn là màu đen. Thái y bên cạnh lên tiếng

- Ngài ấy trúng độc nặng rồi, bây giờ chỉ có Thất Liên Thảo mới cứu được thôi..

- Nó ở đâu? - Phong Nguyệt Lam vội hỏi ngay, chỉ cần cứu được hắn là tốt rồi

- Thất Liên Thảo là loại cỏ bảy màu sống trên vùng núi tuyết cao gần vực, mà gần đây cũng có ngọn núi tuyết có thể nó sẽ ở đây...- thái y lên tiếng, tay vẫn không ngừng cầm máu cho hắn

- Ta đi lấy..- Phong Nguyệt Lam nghe xong liền chạy vội đi, nàng phân phó vài người đi cùng mình rồi cười ngựa chạy đi

Trời bên ngoài đang bão tuyết rất lớn, một thân bạch y phi ngựa như bay tới núi tuyết. Đường lên núi không hề dễ dàng, lúc thì quanh co khúc khuỷu lại khó đi, ngựa chạy dưới trời lạnh cũng sớm mệt nhọc. Phong Nguyệt Lam đành đi tự mình đi tìm kiếm, trói con ngựa dưới gốc cây rồi đi bộ lên núi. Thái y nói nó mọc gần vực sâu, Phong Nguyệt Lam đi một hồi vẫn không thấy nó đâu, trước mắt lúc nào cũng là màu trắng của tuyết rồi cả những con gió tuyết ủa đến lạnh người..

Thấy một cái vực gần đó, nàng không ngại đi tới, quả nhiên thấy thấy Thất Liên Thảo mọc dưới đó. Một cây cỏ khá to có bảy lá, mỗi lá một màu trông rất bắt mắt, nó mọc khá xa bờ vực nên nàng khó mà với tới

Cúi xuống thì bị gió tấp vào mặt rất khó chịu, với tay thì tay không đủ dài. Cuối cùng chỉ còn cách tự xuống đó lấy. Buộc chặt cuộn dây vào một gốc cây gần đó, Phong Nguyệt Lam từ từ leo xuống, đường vực rất trơn lại thêm bão tuyết lại càng khó khăn thêm.

Một chút nữa thôi..

Một chút nữa...

Một chút nữa...

Phong Nguyệt Lam với tay lên cây cỏ, đúng lúc ấy chân lại bị trượt nên nàng bị kéo ra một khoảng xa. Tay nàng lạnh cóng suýt thì tuột mất dây, mà cái dây đã cũ không còn vững chắc nữa, nàng có thể cảm nhận thấy mình mà đu thêm một lần nữa thì sợi dây nhất định sẽ đứt, nàng sẽ rơi xuống vực và chết..

Lấy chân đạp đá, nàng với tay lấy được cây cỏ bỏ vào người. Đúng lúc đó, chân nàng bị trượt thêm cái nữa tay lạnh cóng mà buông ra không ít, tuy vẫn cầm được sợi dây nhưng khoảng cách tới bờ vực còn rất xa, muốn lên cũng rất khó. Phong Nguyệt Lam cắn răng đi lên, từng bước đều rất cẩn thận nhưng vừa lúc nàng lên gần tới bờ vực thì sợi dây đứt..

Phong Nguyệt Lam bị rơi xuống, tay may thay bám được vào cành cây, nhưng vết thương trên người cũng không phải là ít, máu đỏ nhiễm trên bạch y thêm đáng sợ, nhưng lại nổi bật. Chịu đựng cái lạnh dưới đó, Phong Nguyệt Lam một mồi run sợ đôi tay run rẩy trong cái lạnh như thể không bám được nữa..

Vừa hay bọn lính phát hiện ra nàng nên nàng được cứu. Lên được rồi, nàng vội vã một thân bị thương phi ngựa chạy về quân doanh. Đúng lúc đó lại

đụng phải Lâm Mạnh Quân cũng đang chạy lại đối diện nàng, nàng nào còn có tâm trạng nhìn hấn là ai, bây giờ lo nhất là không mang được thuốc giải về thì Mạnh Thiên Kỳ sẽ gặp nguy hiểm..

Nàng vọt qua hấn như một con gió, mà Lâm Mạnh Quân thấy nàng liền giật mình dừng ngựa lại nhìn theo bóng nàng lướt qua. Hấn sững người, cô gái đó..Sở Mộc Lan. Hấn muốn đuổi theo nhưng lại không thấy tăm hơi nàng đâu, hấn đành mang tâm trạng khó chịu đi về..

Vừa về tới quân doanh, Phong Nguyệt Lam nhanh chóng đưa cho thái y cây cỏ rồi vội vã đi chăm sóc hấn. Máu đã được cầm nhưng vẫn chảy ra một màu đen rất kinh dị, dưới chiếc mặt nạ đen kia là một khuôn mặt hốc hác, xanh xao. Có thuốc giải, nàng cho hấn uống, chăm sóc hấn tận tình...

Hoàng thượng sớm đã lui về thành, mà Mạnh Thiên Kỳ lại như vậy nên trận đánh tiếp theo Phong Nguyệt Lam trực tiếp cầm quân ra trận. Không phải các tướng sĩ chưa được nhìn nàng chỉ huy, một lần đi đánh chiếm thành của đối phương trừ người dân vô tội ra thì quân của địch nàng không hề nương tay, thủ đoạn tàn nhẫn đối phản giống Mạnh Thiên Kỳ..

Con gái của tướng quân, sao lại không giỏi chứ?

Lần này ra trận, nàng cho quân sĩ tập luyện ngày đêm ngay cả nàng cũng không nghỉ ngơi, ngày theo dõi bọn chúng tập luyện, đêm cùng tướng sĩ bàn mưu tính kế. Trong trận chiến, ai nắm thế chủ động là người thắng. Đêm đó, nàng cho binh lính cải trang đủ kiểu tiến dần tới quân trại của giặc, âm thầm giết chết kẻ báo tin về. Tuy đã nhìn giết nhau trên chiến trường rất nhiều nhưng nàng vẫn không khỏi kinh sợ..

Phong Nguyệt Lam một thân hắc y bịt mặt lên vào, tuy không có võ công giỏi như Mạnh Thiên Kỳ nhưng võ của nàng cũng đủ để phòng thân, khinh công đủ để chạy trốn trước kẻ địch hùng mạnh. Lên đi vào một cái lều khá rục rờ, nàng đoán đây chắc là của Tây Liên hoàng đế Lâm gì đó không cần biết. Nàng chủ yếu muốn xem xem binh pháp của bọn chúng như nào thôi, tay mới chạm tới gần bàn một chút liền xuất hiện một cây kiếm trên cổ mình..

- Người là ai? Là người của bên Bắc Yên sao? - hiển nhiên Lâm Mạnh Quân không biết quân trại của mình đang bị đánh úp trong lạng lẽ nên vẫn bình tĩnh hỏi nàng

Phong Nguyệt Lam không nói chỉ tung vài chiêu đơn giản, động tác khéo léo tránh các chiêu của Lâm Mạnh Quân. Nhìn nữ nhân trước mặt, Lâm Mạnh Quân nhủ mảy lông xoay người đâm kiếm về phía nàng nhưng Phong Nguyệt Lam nhanh chóng tránh được, chỉ là vết thương lằn trước ngã trên vực vẫn còn dư lại bây giờ cử động mạnh nên động tác vài phần giảm lực, vẫn dễ thanh kiếm lướt qua mặt..

Chiếc khăn che bị rách một mảng may là không đụng tới khuôn mặt bên trong, lúc này Lâm Mạnh Quân mới nhìn kỹ người trước mặt mình, hấn chĩa kiếm về phía nàng động tác hơi ngừng. Đôi mắt mông lung bao bọc bởi tầng sương mù mờ mờ ảo ảo, dễ khiến con người lạc vào một khoảng không vô định..

Phong Nguyệt Lam thấy Lâm Mạnh Quân hơi dừng động tác lại liền chạy mất, Lâm Mạnh Quân muốn đuổi theo nhưng một tên lính vội chạy vào cấp báo

- Hoàng thượng, hoàng thượng..doanh trại của chúng ta bị đánh úp rồi..

- Sao lại thế? - Lâm Mạnh Quân thu kiếm lại nhíu mày hỏi, sát khí trên người tỏa ra lạnh lẽo

- Người đưa tin của chúng ta cũng bị giết nên bên này không biết gì cả, bọn chúng hóa trang quá kỹ nên..- tên lính kia run sợ

Lâm Mạnh Quân chợt nghĩ tới cô gái đột nhập vào đây liền nghĩ hoặc, nếu đó là Sở Mộc Lan thật nhưng vì sao lại đối đầu với hấn? Hấn đi ra ngoài lệnh toàn quân rút lui, nửa đêm chạy về nơi khác..

Phong Nguyệt Lam trở lại quân doanh, tiếng vui mừng của binh lính vang lên khắp nơi. Vừa vào phòng đã thấy Mạnh Thiên Kỳ ngồi trên giường đôi mắt nhắm lại, cả người hấn tỏa ra hàn khí đáng sợ, nàng nuốt nước bọt đi tới

- Sao lại ngồi đây? Chẳng còn đang bị thương đấy!

- Nàng còn biết về? - Hấn lạnh giọng, ánh mắt đáng sợ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng

- Được rồi, ta sai! Chẳng bây giờ nghỉ ngơi cho khỏe đã..- Giận thật rồi! Nàng cười cười

Mạnh Thiên Kỳ lườm nàng rồi kéo nàng xuống, ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé khẽ nói đầy lo lắng

- Dù ta có bị thương cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm. Dù có phải mất Bắc Yên ta cũng không muốn mất nàng. Dù có chết vì độc ta cũng không muốn nàng mạo hiểm đến nỗi mất mạng..

Phong Nguyệt Lam khẽ cười ôm chặt hấn. Mạnh Thiên Kỳ cúi xuống hôn nàng rồi nói tiếp

- Sau khi đánh bại Tây Liên xong, Phong Nguyệt Lam nàng gả cho ta đi!

- Ta không muốn vào nhà đế vương..- Phong Nguyệt Lam khẽ nói, nàng sợ, ai mà không biết nơi đó đáng sợ như nào

- Được, ta cùng nàng du ngoạn bốn phương..- Mạnh Thiên Kỳ gật đầu

Nàng khẽ cười, ngủ ngon trong lòng hấn..

Chương 34

Bên Tây Liên vẫn không có động tĩnh gì, giống như đã chịu thua mà hoàng thượng hạ chỉ không chiếm Tây Liên nên Mạnh Thiên Kỳ cũng không đi chiếm thêm bất cứ thành nào. Tây Liên từ 15 thành còn lại 10 thành, nếu không muốn mất tiếp thì cứ xông lên. Đúng lúc Mạnh Thiên Kỳ muốn rút quân về thì bên Lâm Mạnh Quân lại tự mình cầm binh, điều khiển 3 vạn quân tiến tới đây. Mạnh Thiên Kỳ ngày đêm tính kế, khiến cho binh sĩ bên đó mất đi không ít nhưng không ngờ bên đó lại thêm mấy vạn người nữa. Phong Nguyệt Lam đầu đầu nhìn bản đồ, lại nói với Liên tướng quân- học trò của cha nàng cùng với mấy vị tướng khác- Bên đó tăng thêm mấy vạn người, chúng ta muốn đỡ cũng khó!- Quân chúa, chúng ta nên làm sao? Tây Liên bọn chúng vì sao lại có thêm sự trợ giúp?- Sở Mộc Di.- Mạnh Thiên Kỳ lên tiếng nói ra một cái tên - Sở Mộc Di nàng ta là hoàng hậu của Tây Liên lại là đại công chúa của Nam Sở. Trước khi Viễn tướng quân Viễn Thành làm phản thì nàng ta với tam công chúa Sở Mộc Lan là được sủng ái nhất, tiền hoàng giao cho nàng ta không ít quân đầu. Mà bây giờ bên đó tự nhiên gia tăng quân sĩ nhất định là do nàng ta về Nam Sở xin chi viện.- Vậy giờ phải làm sao? Chúng ta đâu thể để quân sĩ chúng tăng lên được? Nếu thể bắt lợi là chính chúng ta.- Liên tướng quân nhủ mầy- Chỗ này mọi người mai phục ở đây, chuẩn bị nhiều đá vào.- Mạnh Thiên Kỳ chỉ vị trí một thung lũng trên đó - Chỗ này là quân chi viện sẽ đi qua, chúng ta phục kích ở đây rồi thả đá xuống là được, ít nhiều cũng gây tổn hại cho chúng. Liên tướng quân cùng mọi người đồng ý, Mạnh Thiên Kỳ cho người về xin thêm chi viện lương thực cùng thuốc men. Gió tuyết thổi vì vu, khung cảnh chỉ một màu trắng xóa. Phong Nguyệt Lam vẫn một thân bạch y xinh đẹp đứng trên bờ thung lũng, nàng vẫn còn ẩn tượng với người tên Lâm Mạnh Quân kia. Hắn đến cuối cùng là ai? Sao nàng lại cảm thấy quen thuộc đến như vậy? Sở Mộc Lan... Phong Nguyệt Lam chợt nhớ đến cái tên mà Mạnh Thiên Kỳ từng nhắc tới. Nàng ta hình như làm tam công chúa của Nam Sở, cái tên này rất quen hình như nàng gặp ở đâu rồi. Một vài hình ảnh mơ hồ xuất hiện trong đầu, càng ngày càng nét hơn.- Nàng sao lại đứng đây? Không sợ lạnh à? - Tiếng nói của Mạnh Thiên Kỳ cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Nàng quay lại. Mạnh Thiên Kỳ không mặc áo giáp, y trang đen huyền cùng với chiếc mặt nạ bí ẩn kia khiến hắn thêm nổi trội, vài bông tuyết rơi xuống bay lốt phớt qua không gian đọng lại trên áo choàng của hắn vài chấm li ti. Hắn vươn bàn tay chạm lấy khuôn mặt nàng nhẹ nhàng nói- Nàng lạnh rồi!- Ừ, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Có chàng là không lạnh nữa rồi.- Nàng khẽ cười, nắm lấy tay hắn- Có nàng thật tốt.- Hắn ôm nàng. Mọi năm từ khi mất thân hắn mất, mùa đông này hắn đều đi khắp nơi, thủ vệ bên cạnh cũng không mang theo không biết hắn đi đâu và làm gì, chỉ biết mỗi lần trở về là hắn càng thêm đáng sợ, thời gian đó là lúc hắn cô đơn nhất không có một ai bên cạnh... Rồi tới một ngày hắn gặp nàng ấy, nàng ấy xinh đẹp dịu hiền đứng bơ vơ trên đỉnh núi, nghe bảo nàng ngắm tuyết rơi. Hắn thấy nàng ấy như một vị tiên nữ, hắn đã động lòng. Nàng ấy từng nói với hắn- Đôi mắt của huynh thật sự rất đẹp, ta rất thích. Hắn không hiểu vì sao nàng ấy lại nói vậy. Ai nhìn vào mắt hắn cũng nói mắt hắn rất sâu, rất đáng sợ nhưng nàng ấy thì không. Cuối cùng, tại nơi lần đầu hắn gặp nàng nơi đó cũng là lần cuối hắn thấy nàng, nàng thả mình tự do rơi xuống đáy vực sâu vào một ngày đông lạnh giá, lúc đó lòng hắn cũng lạnh theo... Quân chi viện của Tây Liên cuối cùng cũng tới, nhìn đội quân hùng mạnh Phong Nguyệt Lam nuốt nước bọt. Bọn chúng đang đi trong yên bình thì Mạnh Thiên Kỳ cho người ném đá xuống, từng viên đá to nặng nề ném xuống rơi xuống khiến bọn chúng hoảng loạn, vài tên chết luôn tại chỗ. Sau đó hắn cho hỏa tiễn bắn xuống như mưa, quân Tây Liên chết quá nửa lẫn vào trạng thái hoảng loạn. Máu đỏ hòa trong màu tuyết trắng, xác chết nằm chồng đống lên nhau... Mạnh Thiên Kỳ cho người thu dọn chiến trường rồi đưa Phong Nguyệt Lam về quân trại. Hắn để nàng trong lều rồi đi lấy chút đồ ăn cho nàng. Thực ra mấy hôm nay nàng cảm thấy mình thực sự mệt mỏi, thái y nói do lần trước nàng trúng độc mà Bích Họa ngọc chỉ có thể hóa giải hơn nửa chứ không giải được hết thêm cả việc nàng chạy lên núi tuyết rồi bị thương cùng ở dưới vực lạnh một mình vì thế nên nàng mới bệnh nặng. Thái y nói sợ rằng nàng sống không được bao lâu, muốn giải hết độc chỉ có thể uống thuốc đều đặn hằng ngày rồi nghỉ ngơi, nàng cũng không cho thái y nói cho Mạnh Thiên Kỳ biết, bệnh của nàng... chắc chắn sẽ khỏi thôi... Phong Nguyệt Lam đang ngồi nghỉ ngơi thì một tên hắc y nhân nhảy vào, chìa kiếm ngay phía nàng mà đâm, nàng hốt hoảng tránh né. Càng đánh nàng càng thấy kì quái, chiêu thức của hắn rất khác lạ vì thế nàng nhanh chóng mệt mỏi, không chống đỡ nổi. Cuối cùng hắc y nhân thôi khỏi mê khiến nàng mơ hồ ngất đi. Lúc hắc y nhân mang nàng đi thì là lúc Mạnh Thiên Kỳ trở về tay bụng theo chút đồ ăn. Thấy hắc y nhân chạy trốn mang theo cả nàng thì hoảng sợ. Hắn đuổi theo nhưng vô ích, hắc y nhân cơ bản chạy quá nhanh nên hắn không đuổi kịp chỉ biết nhìn theo đầy tức giận... Khu rừng đối diện với thung lũng này là một nơi rất nguy hiểm, nơi đây bao bọc bởi một tầng sương mù khá dày đi vào dễ bị lạc. Hắc y nhân chạy vào đây rồi quết mặt nhìn xung quanh một hồi, hắn đi tới một bãi đất trống đặt nàng nằm đó rồi chạy mất. Một lúc sau, có vài tên lính của Tây Liên đi tới đây thấy nàng nằm đó liền nhìn nhau mang về doanh trại. ***** Phong Nguyệt Lam tỉnh lại trong trạng thái mơ hồ, mắt có lẽ nhắm quá lâu nên khi tiếp nhận ánh sáng có chút khó khăn. Nàng nhìn xung quanh, là một căn lều khá đẹp. Từ đồ vật với caasch trang trí đều rất đơn giản, nhưng không kém sang trọng. Đang nghĩ sao mình lại ở đây thì cửa lều mở ra, một nam nhân mặc lam trang đi vào. Ngũ quan tuấn tú, đôi phần nghiêm nghị nhưng dịu dàng ôn nhu, khuôn mặt đôi phần giống con gái nhưng lại yêu nghiệt hơn. Lam y ôm gọn thân hình cao lớn, mái tóc dài cài một cây trâm ngọc màu đen. Hắn thấy nàng thì ngạc nhiên, ôm lấy nàng, giọng nói đôi phần vui vẻ- Sở Mộc Lan, cuối cùng nàng đã quay về!- Người... người là ai? - Phong Nguyệt Lam khó hiểu đẩy hắn ra- Lan nhi, nàng quên ta rồi sao? - Lâm Mạnh Quân thất vọng nhìn nàng, nàng thế mà lại quên hắn- Ta không biết người, còn nữa đây là đâu? Sao ta lại ở đây? - nàng nhủ mầy hỏi- Đây là quân trại của Tây Liên quốc... - Vì sao ta ở đây? - nghe xong nàng không khỏi giật mình, đây là trại của địch đây- Ta thấy một đám lính mang nàng về, liền ôm nàng vào đây.- Lâm Mạnh Quân nói, hắn mới đầu nhìn thấy nàng cũng rất ngạc nhiên- Ta muốn về... - Phong Nguyệt Lam đi thẳng ra bên ngoài- Lan nhi, nàng muốn đi đâu! Ta vất vả lắm mới tìm thấy nàng, ta sẽ không để nàng đi đâu hết! Lan nhi nàng giận ta sao? Xin lỗi, là ta không tốt, ta không giữ được lời hứa với nàng.- Lâm Mạnh Quân vội ôm nàng vào lòng, nàng càng giãy giụa hắn càng ôm chặt hơn, giọng hắn hơi khàn khàn- Ta không biết Sở Mộc Lan mà người nói là ai cả, ta cũng không biết người, ta muốn rời khỏi đây!- nàng cố gắng bỏ hắn ra nhưng vô ích- Lan nhi.- Lâm Mạnh Quân đau lòng nhìn nàng, nàng không nhớ hắn sao?- Ta nói rồi, ta không biết người...- nhún tay hắn hơi lỏng nàng vội thoát khỏi vòng tay ấy. Lâm Mạnh Quân giằng co không được với nàng liền trực tiếp đánh ngất nàng. Nhìn con người mà mình bao lâu nay mong nhớ, Lâm Mạnh Quân cười khê hôn lên trán nàng. Nàng nói không nhớ hắn, không sao cả, chỉ cần nàng mãi bên hắn là được rồi. ***** Mạnh Thiên Kỳ tức giận, thấy quân Tây Liên là giết một cách rất tàn nhẫn. Hắn biết nàng nhất định là đang ở trong doanh trại của Tây Liên, nàng đã bị bọn chúng bắt. Chỉ cần nghĩ tới khi bọn chúng hành hạ nàng, hắn không khỏi tức giận cùng hoảng sợ vô cùng. Nàng thân nữ nhi sao có thể chịu đựng được những cách tra tấn đó chứ? Nàng đang bệnh, không ai chăm sóc nàng, nàng sẽ ra sao? Mạnh Thiên Kỳ tự cười chính bản thân, ngay cả người con gái mình yêu còn không bảo vệ được thì làm được gì đây? Nàng đơn giản chỉ muốn một ngôi nhà, vậy mà ngay cả điều đó hắn cũng không thể cho nàng. Hắn dẫn quân tìm đủ mọi cách đánh tan Tây Liên nhưng bọn chúng lại ngày thêm hùng mạnh, quân của hắn cũng đã bị đánh bại nhiều. Có lẽ vì nàng không có ở đây nên hắn mới lo lắng như vậy... 3 tháng sau, Tây Liên rút quân lấy lại được nhiều thành đã mất, không tấn công Bắc

Yến mà lui về huấn luyện binh sĩ. Mất mấy cái thành trì, Mạnh Thiên Kỳ cũng không tỏ vẻ quan tâm cho lắm, dù sao đó cũng là đồ của nhà người ta lấy lại cũng chẳng sao..Mấy trận đánh gần đây, tuy không gọi là thua nhưng cũng chẳng thể thắng, Mạnh Thiên Kỳ có cảm giác bên đó như nhường mình, cố ý thả vây. Hắn cũng chẳng còn tâm trí đánh giặc, chỉ cần nghĩ tới nàng đang sống khổ sở kia hắn liền mất kiểm soát bản thân, lo lắng mọi thứ còn suýt chút nữa thì mất mạng.*****Biết rằng Tây Liên đang ngày một lớn mạnh tiếp diễn như này Bắc Yến sẽ rơi vào tay của Lâm Mạnh Quân, Phong Nguyệt Lam đành thỏa hiệp với Lâm Mạnh Quân. Chỉ cần hắn lui quân, nàng sẽ ở lại đây không chạy trốn nữa, nhưng thời gian chỉ có nửa năm sau nửa năm nàng sẽ quay lại Bắc Yến..Lâm Mạnh Quân dĩ nhiên chấp nhận, hắn tin nửa năm này nhất định sẽ khiến nàng nhớ ra mọi chuyện, nhớ ra hắn. Rút quân, đưa nàng về hoàng cung sống cùng hoàng hậu và Thủy Trúc. Hai người họ thấy nàng đều rất ngạc nhiên, mà nàng lại không biết họ là ai nhất thời khiến hai người buồn bã. Lâm Mạnh Quân trừ giả quân chuyện triều đình ra thì hầu hết thời gian đều bên nàng, còn lại ném toàn bộ chuyện khác cho kẻ khác làm..Phong Nguyệt Lam nói hắn không cần làm như thế nhưng hắn không nghe, một mực muốn bên cạnh nàng từng giây từng phút như thế hận không thể ở bên nàng mọi lúc mọi nơi. Nàng bắt đầu dĩ mặc kệ hắn, hàng ngày sống ở đây khá tốt, cung nữ hiền hòa dễ nói chuyện thì thoảng không làm gì nàng đi buồn chuyện với bọn chúng..Cuộc sống an nhàn như vậy nhưng thực chất không như thế, nàng ngày đêm nhớ Mạnh Thiên Kỳ. Không biết hắn có chịu ăn uống gì không? Mùa đông đã qua nhưng nàng vẫn cảm nhận thấy tâm hồn hắn nhất định sẽ rất lạnh, lạnh hơn cả băng..Hắn kén ăn như vậy, ai sẽ là người nấu cơm cho hắn?Hắn không thích tiếp xúc với người ngoài, chắc hắn sẽ rất cô đơn, ai sẽ nói chuyện với hắn?Hắn ưa sạch, ai sẽ là người dọn đồ cho hắn?Hắn hay mất ngủ, ai sẽ là người ôm hắn vào lòng để hắn ngủ say?Nàng ở đây, cách hắn rất xa không thể nấu cơm cho hắn, không thể nói chuyện với hắn, không thể dọn đồ cho hắn càng không thể ôm hắn mỗi đêm, để hắn ngủ ngon. Lo lắng, sợ rằng hắn không biết lo cho bản thân rồi lâm bệnh..Mạnh Thiên Kỳ, không có ta, chàng phải sống thật tốt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hoàng cung Bắc Yến...

Mạnh Thiên Kỳ ngồi trong thư phòng đọc sách, ánh nắng nhẹ xuyên qua cửa khiến hắn thêm mơ hồ. Y trang đen huyền nổi bật, rồng vàng bay lượn trên tà áo, đai lưng ôm gọn cơ thể. Chiếc mặt nạ đen bao bọc lấy khuôn mặt yêu nghiệt đằng sau, bông hoa hồng đỏ rực đầy kiêu ngạo đầy mắt đen sâu tựa vực thẳm U Minh, phát ra những tia nguy hiểm đầy lạnh lùng

- Hoàng huynh..- Mạnh Diễm đi tới, trang phục màu tím nhẹ nhàng đơn điệu, cánh hoa bằng lăng trên y phục đầy xinh đẹp

Mạnh Thiên Kỳ không nói, tay vẫn vẽ từng đường nét sắc sảo trên trang giấy.

Mạnh Diễm nhìn bức tranh đến gần người. Trên đó vẽ một thiếu nữ mặc y phục đỏ rực thêu hoa mẫu đơn kiêu diễm đang múa, từng cánh hoa rơi xuống đọng lại trên mái tóc và y phục của nàng. Ngọc thủ xinh đẹp như đang uyển chuyển múa thật sự. Tà váy bay lên không trung phát phơ trước làn gió, mái tóc đen dài vắt như đang ẩn hiện khuôn mặt khuyên thành kia...

Mây ngải mất phương, đôi môi quyến rũ khẽ cười, tạo hình bán nguyệt mê hoặc chứng sinh. Vẻ xinh đẹp kiêu diễm, kiêu sa mà đầy cao ngạo đủ đập đổ vạn vật. Dường như hoa mẫu đơn cũng phải nhún nhường vài phần, dường như tất cả mọi thứ đều phải quỳ xuống dưới chân nàng.

- Hoàng huynh..- Mạnh Diễm lên tiếng

- Chuyện gì? - hắn vẫn không rời khỏi bức họa

- Đi thôi, tới giờ rồi..- Mạnh Diễm giục

- Ừ..

Mạnh Thiên Kỳ bỏ cây bút xuống, đứng dậy ra ngoài như không muốn cất bức họa kia đi, như khi về đến nơi là sẽ vẽ tiếp. Mạnh Diễm theo sau, nàng ta ngoảnh lại nhìn bức họa một lần rồi đi theo hình bóng cô độc phía trước..

Từ khi Phong Nguyệt Lam không ở đây, hắn càng thêm đáng sợ hơn trước. Lạnh lùng, tàn bạo không ai dám dây vào ngay cả Mạnh Diễm cũng phải e sợ vài phần..

Một người chờ, một người biến mất..

Mạnh Thiên Kỳ bước vào đại điện, trên kia hoàng đế đứng trước ngai vị mỉm cười với hắn, bá quan văn võ nhìn theo từng bước chân hắn vào điện. Tiêu sai, cao ngạo đầy uy phong, hắn cười nhạt...

Lễ sắc phong thái tử nhanh chóng diễn ra, hắn đứng trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo quét từng kẻ một, bất chợt một làn gió lạnh nổi lên khiến ai nấy đều rung mình không dám nhìn thẳng vào mắt hắn như sợ bị nuốt chửng..

Sau buổi lễ, hắn lại quay lại thư phòng, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt thiếu nữ trên bức tranh, hắn hơi cười. Phong Nguyệt Lam, nàng sống tốt không? Bao giờ mới chịu về đây?

Ta nhớ nàng..

Nhớ rất nhiều..

Mạnh Thiên Kỳ đẩy cửa sổ ra, ánh nắng hơi hắt vào căn phòng làm nó thêm sáng sủa. Hắn nhìn giống cây đối diện, nơi này nàng thường hay ngủ quên ở đây. Mỗi lần nhìn nàng ngủ, xung quanh cây cối như yên tĩnh, gió nhẹ thoảng thoảng đưa, lay động tà váy trắng cùng mái tóc dài. Khung cảnh bình yên tới lạ, dường như mọi thứ im lặng chỉ để nàng ngủ mà thôi.

Hắn ngần ngại hồi lâu, đã bao lâu rồi hắn không đứng một góc nhìn nàng ngủ? Đã bao lâu rồi, hắn không ôm nàng vào trong lòng?

- Chủ nhân...- Lưu Dạ từ trên không trung nhảy xuống đứng sau hắn

Mạnh Thiên Kỳ không nói chờ hắn lên tiếng, Lưu Dạ mím môi nói

- Lam quận chúa, hiện đang ở Tây Liên..

Đáy mắt hắn hiện lên tia khó nắm bắt, vẻ mặt hắn vẫn như thường không chút cảm xúc, bình tĩnh đến lạ lùng. Giọng nói hơi khàn khàn nhưng mà vẫn mang âm hưởng lạnh lẽo

- Nàng ở đâu?

- Thuộc hạ bắt tãi! Ta chỉ biết được quận chúa đang ở Tây Liên, còn vị trí chính xác thì không tra được..

- Hoàng cung, người điều tra từ nơi đó đi! Nếu nàng ở đó thì âm thầm bảo vệ, không cần lo cho ta..- Mạnh Thiên Kỳ xua tay nói

...Vâng..

Hoàng cung, Lâm Mạnh Quân, người còn xuất hiện trước mặt ta? Năm đó, người chắc nghĩ ta đã chết rồi đúng không? Làm người thất vọng rồi! Mạnh Thiên Kỳ lấy ra từ trong người một nửa mảnh ngọc màu đen, tay cầm rất chặt như muốn bóp nát nó..

Hoàng cung Tây Liên..

Phong Nguyệt Lam một thân bạch y ngồi dưới gốc cây, bóng mát che phủ một khoảng sân rộng rãi. Cây lá lay động, gió đưa hương thơm của hoa mộc lan vương vấn trong nơi này, hương thơm nhẹ nhàng hòa tan vào không khí. Tách trà thơm khói tỏa nghi ngút làm mờ hồ đi vẻ xinh đẹp của nàng, đôi mắt mỏng lung không rõ phương hướng nhìn vào hư không.

- Tiểu thư, hoàng hậu nương nương mời người tới Ngọc Cách Cung một chuyến..- một cung nữ đi tới

Vì Lâm Mạnh Quân không nói cho mọi người biết thân phận nàng là ai nên chúng cung nữ thái giám đều gọi nàng hai tiếng tiểu thư. Còn vị hoàng hậu kia dĩ nhiên là Sở Mộc Di, chỉ là nàng còn chưa gặp nàng ta..

- Được..- nàng đứng lên đi theo cung nữ tới Ngọc Cách Cung

Nơi gọi là Ngọc Cách Cung đó mang một thứ gọi là cao sang. Từ ngoài đi vào, xung quanh được trồng rất nhiều loại hoa quý giá, hàng cây cỏ thụ ngàn năm trái dài bóng mát khắp một vùng rộng lớn. Bên trong điện càng thêm lộng lẫy, phượng hoàng vàng tung cánh bay cao, từng cây cột được điêu khắc tinh tế từng chút một. Từng đồ vật trong đây đều là những công phẩm của các nước nhỏ trong Tây Liên, mỗi thứ đều mang giá trị cao ngất ngưởng..

Cung nữ đi rồi để lại mình Phong Nguyệt Lam nơi lộng lẫy đó khiến nàng hơi sợ, cảm giác mình thật nhỏ bé. Phong Nguyệt Lam đi xung quanh, thấy một bức họa vẽ một nữ nhân mặc áo xanh đang ngồi nhìn ra phía xa, nét vẽ tinh tế mang đầy yêu thương vào trong đó...

- Người thấy bức họa đó thế nào?

Một tiếng nói ngọt ngào vang lên từ phía ngoài cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Phong Nguyệt Lam quay lại thấy một nữ nhân mặc áo phụng hoàng vàng rực rỡ đi tới. Khuôn mặt xinh đẹp, dịu dàng trên từng cử chỉ, mang vẻ dịu hiền khó ai có được. Phượng hoàng vàng trên váy làm nàng ta thêm cao quý đôi phần, từng bước đi đều mang cao ngạo của hoàng hậu..

- Hoàng hậu nương nương...- Phong Nguyệt Lam hơi ngần ngại rồi hành lễ

- Đứng lên đi..- Sở Mộc Di hơi cười xua tay

- Không biết người gọi ta tới đây là có chuyện gì? - Phong Nguyệt Lam hỏi ngay, thật sự nhìn vị hoàng hậu này có cảm giác nguy hiểm làm sao đây

- Bản cung nghe nói người là được hoàng thượng mang về, còn cho người sống với mẫu thân ta, còn là hoàng thượng nợ người một ân tình- Sở Mộc Di đi tới ghé ngồi xuống, hơi nghiêng đầu hỏi

- Vàng.. - Phong Nguyệt Lam hơi gật đầu, cái ân tình gì đó chẳng qua Lâm Mạnh Quân để nàng ở đây có lí do mà thôi, không phải là ghen quá rồi mang nàng đi xử đấy chứ?

- Ta cũng không muốn nói nhiều, tuy hoàng thượng nợ ngươi nhưng ngươi đừng nghĩ được nước trôi cao. Ngươi chẳng qua là một cô gái nhỏ bé không có hậu trường, chỉ có cái ân tình đó nên tốt nhất yên phận một chút..- Sở Mộc Di cười nhạt coi thường, ý như nàng không xứng đáng được ở đây

- Hoàng hậu nói vậy là sao? - Phong Nguyệt Lam hơi híп mắt cười

- Ngươi sống trong hoàng cung này tốt nhất nên biết điều một chút, hoàng thượng chỉ có thể bảo vệ ngươi một lần chứ không phải mãi mãi..

- Hoàng hậu, ngươi đang lo hoàng thượng bị ta dụ dỗ sao? - Phong Nguyệt Lam cười nhạt, nụ cười lạnh lẽo, vẻ yêu nghiệt trên khuôn mặt nàng thêm kiêu ngạo

- Ngươi nghĩ ngươi là ai mà cũng xứng với hoàng thượng? Ngươi không thấy bức họa đó sao? Bức họa đó do chính tay hoàng thượng vẽ tặng ta, ngươi biết vì sao trước nay hoàng thượng không lập phi không? Chính là vì ta...- Sở Mộc Di thấy nụ cười của nàng thì hơi rét run, nhưng nhanh chóng kiêu ngạo nói, tay chỉ bức họa kia

- Vậy sao? Người nói hoàng thượng yêu người như vậy sao ta thấy hoàng thượng còn chẳng thèm tới đây một lần vậy? - Phong Nguyệt Lam cười khinh bỉ, nữ nhân này cũng quá tự kiêu rồi

- Ngươi...- Sở Mộc Di nghiêng răng

- Hoàng hậu, người tốt nhất đừng chọc vào ta! Ta mà nói hoàng thượng biết chuyện người gọi ta tới đây để uy hiếp thì....- Phong Nguyệt Lam cười ẩn ý, không cần nói nữ nhân kia nhất định sẽ hiểu

Nàng quay người đi mất, để lại một mình Sở Mộc Di ở đó. Sở Mộc Di nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm chặt vào nhau tới nỗi gân máu nổi lên trắng bệch cả bàn tay. Lần đầu, nàng ta đi tới Ngự Hoa Viên vô tình thấy Phong Nguyệt Lam cùng Lâm Mạnh Quân đang ngồi chơi cờ. Nàng ta có nghe nói hán mang một nữ nhân rất xinh đẹp về đây, nàng ta nhiều lần muốn đi xem nhưng lại bị Lâm Mạnh Quân ngăn cản..

Lúc đó thấy Lâm Mạnh Quân cười với nữ nhân trước mặt, Sở Mộc Di hận không thể chạy ra đó tát kẻ kia. Sở Mộc Di chỉ thấy nữ nhân kia từ đằng sau, một mảnh váy trắng thanh thoát dịu nhẹ, mái tóc đen thả dài thấp thoáng cây trâm ngọc lan trắng muốt, giống tựa thiên tiên giáng trần..

Sở Mộc Di định chờ Lâm Mạnh Quân đi thì ra gặp nàng ta nhưng mãi hán không đi, vừa hay lúc đó Phong Nguyệt Lam đứng dậy đi ra chỗ khác. Sở Mộc Di đứng hình hồi lâu, nữ nhân kia thực sự rất giống Sở Mộc Lan từ khuôn mặt lẫn cử chỉ.

Sở Mộc Di lúc ấy mới biết vì sao Lâm Mạnh Quân lại giao tất cả việc triều chính cho người khác, hóa ra là vì người đó rất giống Sở Mộc Lan. Nàng ta không ngừng nhắc mình đó không phải Sở Mộc Lan nhưng nàng ta vẫn cảm thấy đó chính là Sở Mộc Lan..

Sở Mộc Di cười nhạt, suýt nữa không đứng nổi đành nhờ cung nữ đỡ lấy mình. Nàng ta vừa sợ vừa lo, lo vì mãi mới khiến Sở Mộc Lan biến mất bây giờ nàng ta đã quay trở lại có thể sẽ cướp Lâm Mạnh Quân một lần nữa. Sợ rằng nàng sẽ nói cho Lâm Mạnh Quân chuyện nàng ta đẩy nàng xuống vực...

Khi vào điện, Sở Mộc Di thấy Phong Nguyệt Lam vẫn một thân trắng toát thanh cao, khuôn mặt vẫn xinh đẹp kiêu diễm như vậy khiến Sở Mộc Di thêm lo lắng, nỗi sợ hãi vẫn dâng lên trong lòng. Nàng ta mãi mới lấy lạ về cao quý của bậc mẫu nghi thiên hạ..

Đúng như Phong Nguyệt Lam nói, Lâm Mạnh Quân từ lúc lập nàng ta làm hoàng hậu thì rất hiếm khi tới Ngọc Cách Cung này, gặp nàng ta đều rất lạnh nhạt. Cứ tưởng chỉ cần Sở Mộc Lan biến mất thì nàng ta sẽ thay thế vị trí của nàng trong lòng Lâm Mạnh Quân nhưng không phải..

Sở Mộc Di cười nhạt..

Lúc Phong Nguyệt Lam về đến phòng thì đã thấy Lâm Mạnh Quân ngồi đó uống trà, lại nghĩ tới câu nói của Sở Mộc Di nàng liền cảm thấy không vui. Nàng liền thở dài hơi cười nói

- Hoàng thượng tới đây làm gì? Không phải còn rất nhiều chuyện cần xử lí sao?

- Nàng đi đâu vậy? Mấy chuyện đó ta giao cho người khác làm rồi, nàng không cần phải lo..- Lâm Mạnh Quân nhún vai như thể mấy chuyện quốc gia gì đó không bằng việc tới đây nói chuyện cùng nàng

- Hoàng thượng, đất nước một ngày không thể có vua, người tốt hơn hết đừng lãng phí tâm tư vào chỗ của ta nữa, ta sẽ không nhớ ra bất cứ thứ gì đâu vì ta không phải người con gái đó..

- Lam nhi, dù nàng không nhớ ra cũng được nhưng xin nàng đừng rời xa ta..- Lâm Mạnh Quân đi tới ôm nàng vào lòng, hán sợ nàng lại biến mất

- Hoàng thượng, dù ta nhớ ra thì sao? Dù ta thật sự là người con gái đó thì sao? Đến cuối cùng người ta yêu vẫn không phải người...- Phong Nguyệt Lam bỏ tay hán ra - Hoàng thượng, hoàng hậu còn đang đợi người. Ngọc Cách Cung mới là nơi hoàng thượng nên tới..

- Lam nhi, Sở Mộc Di nàng ta nói gì với nàng?-Lâm Mạnh Quân nhíu mày

- Hoàng hậu không nói gì cả với ta cả, hoàng thượng người nên chú tâm vào chuyện quốc gia thì hơn. Thời gian ta ở đây cũng không còn lâu nữa, chỉ còn hai tháng nữa thôi..

Phong Nguyệt Lam nói xong liền đi mất, Lâm Mạnh Quân tay nắm chặt tay khuôn mặt tràn đầy tức giận. Phong Nguyệt Lam, nàng trù giã chết đi ta sẽ không bao giờ để nàng rời khỏi ta..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Từ ngày đó, Phong Nguyệt Lam cũng không tiếp xúc nhiều với Lâm Mạnh Quân như trước nữa. Không phải nàng sợ Sở Mộc Di kia mà nàng không muốn ngày ngày đối mặt với nguy hiểm, biết rằng nhà mẹ đẻ của nàng ta là nhà đế vương tuyệt không thể dây vào. Nàng chỉ muốn sống yên ổn qua những ngày tháng này, hết nửa năm nàng lại về Bắc Yên.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, nàng không đụng chạm tới Sở Mộc Di nhưng nàng ta không để nàng yên, hễ gặp nàng là gây chuyện kiếm có chẳng hiểu sao mọi người vẫn nói nàng ta ôn nhu thủy mị, dịu dàng..

Phong Nguyệt Lam chán nản cùng Thủy Trúc đi dạo xung quanh hồ gần Ngự hoa viên. Nàng ngơ ngẩn nhìn mọi thứ xung quanh, tất cả thực sự rất đẹp nhưng vẫn không bằng ở Bắc Yên. Thủy Trúc nhìn nàng đầy buồn bã, công chúa từ khi nào lại không nhớ gì về bọn họ?

- Tiểu thư..- Thủy Trúc lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng

- Hừm?

- Người..thật sự phải về Bắc Yên sao?

- Ừ, ta vốn nên về nơi đó, đây không phải là nhà của ta..

- Nhưng.. nhà của người là Nam Sở, không phải Bắc Yên hay Tây Liên..

- Thủy Trúc, ta nói rồi, ta không phải Sở Mộc Lan công chúa của em. Ta là Phong Nguyệt Lam, là quận chúa của Bắc Yên là con gái của Phong Tĩnh Phong tướng quân..- Nàng quay qua nhìn thẳng vào đôi mắt của Thủy Trúc, khóe miệng hơi cười ngọt ngào - Bắc Yên, nơi đó còn có một người đợi ta..

- Tiểu thư...- Thủy Trúc mím môi, người tên Sở Mộc Lan mà, là công chúa của em

Phong Nguyệt Lam xua tay bảo nàng ta đừng nói gì cả, vốn dĩ nàng không phải Sở Mộc Lan gì đó vì thế không xứng có sự quan tâm này.

Dù nàng là Sở Mộc Lan thì sao? Bắc Yên vẫn là nhà của nàng, nơi đó có người đang chờ nàng trở về..

Hai người đi dạo vòng quanh, đi tới vườn hoa thì thấy Sở Mộc Di một thân phượng hoàng đi về phía này, nàng muốn tránh đi nhưng mà nàng ta đã thấy nàng nên đành bắt đầu đi đi tới chào hỏi..

- Hoàng hậu nương nương..

- Đứng lên đi..- Sở Mộc Di nhìn nàng hơi nhú mào rồi xua tay, nữ nhân trước mặt này tạm thời không gây nguy hiểm cho nàng ta nhưng vẫn nên trừ khử thì hơn, dù sao nàng ta cũng quá giống Sở Mộc Lan

Phong Nguyệt Lam đứng dậy, ánh mắt không sợ hãi nhìn thẳng vào nàng ta. Sở Mộc Di cho lui hết tất cả mọi người chỉ còn Phong Nguyệt Lam đi theo mình. Hai người im lặng cả đường đi, mãi tới gần hồ sen Sở Mộc Di mới lên tiếng, giọng bắt đầu đi

- Người.. và hoàng thượng...thật sự rất xứng đôi..

- Ý hoàng hậu là sao? - Phong Nguyệt Lam hơi híp mắt, nữ nhân này nhất định có âm mưu

- Ta mấy ngày nay đã suy nghĩ kỹ rồi, hoàng thượng trước nay không thể chung tình với một người được, hậu cung ba ngàn giai nhân tình cảm của người nhất định là bị san sẻ. Tuy ta là hoàng hậu nhưng hoàng thượng rất ít khi gặp ta, người từng nói sẽ yêu ta mãi nhưng vô tình nhất chính là nhà đế vương..

Sở Mộc Di nói rất thê lương, Phong Nguyệt Lam không đáp hồi nghĩ ngợi

- Từ khi người về đây, hoàng thượng lại càng lạnh nhạt với ta hơn, vì thế Phong Nguyệt Lam ta muốn xin người một điều..

- Hoàng hậu nói đi..

- Hoàng thượng đã yêu thích người như vậy chỉ bằng người làm phi của người đi. Ta sẽ không cản trở hai người nữa...

- Hoàng hậu, người có biết Phong Nguyệt Lam ta ghét nhất là điều gì không? - Phong Nguyệt Lam cười nhạt đầy khinh thường

- Ý người muốn gì? Ta không cần hoàng thượng ngày nào cũng đến tìm ta nhưng chỉ ít ta vẫn muốn cho người biết ta còn ở đây mãi bên người, người nguyện làm phi có thể ăn sung mặc sướng hằng ngày tâm tình cùng hoàng thượng...- Sở Mộc Di mỉm môi, nói rất thanh cao như thể ta thiệt hơn người rất nhiều..

- Người cũng vừa nói vô tình nhất chính là nhà đế vương, vậy vì sao ta phải dấn thân vào nơi đó? Hoàng hậu, ta không thể cao cả như người có thể san sẻ chồng mình cho kẻ khác. Muốn ta lấy hoàng thượng sao? Cũng được, vậy thì người không làm hoàng hậu nữa đi cũng không được xuất hiện bên hoàng thượng nữa...

- Người..

- Hoàng hậu, ta nói rồi, ta không muốn phụ quân của mình san sẻ tình cảm, ta muốn hãnh thập toàn thập ý với ta. Ta tin chắc hoàng hậu cũng muốn điều đó phải không? Người lâu ngày quan tâm hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ nhận ra tâm ý của người mà thôi..

Sở Mộc Di nghiêng răng, tưởng nàng ta chưa thử chắc. Suốt bao thời gian nay nàng ta từng chút một điều chỉnh cho Lâm Mạnh Quân, hề hấn bị bệnh đều tự tay chăm sóc không hề nghỉ ngơi nhưng cuối cùng vẫn vô dụng. Không có tình cảm chính là không có, dù có cố gắng tới mấy cũng bằng thừa..

- Phong Nguyệt Lam, người đừng tự cao quá..

Phong Nguyệt Lam nhân dịp nhìn nàng ta đang nghiêng răng, khoe miệng hơi cười châm biếm, nàng ta muốn diễn một bộ tâm tình thì nên chọn người khác đi. Sở Mộc Di nhân lúc nàng không để ý liền đẩy nàng xuống nước, nàng ta đứng trên bờ cười nhạt. Thấy bóng dáng Lâm Mạnh Quân đi tới nàng ta liền nhảy xuống nước rồi hô cứu..

Nghe thấy tiếng động cùng tiếng cứu Lâm Mạnh Quân chạy tới, thấy Sở Mộc Di cùng Phong Nguyệt Lam đang vùng vẫy, nhìn nàng còn có vẻ nghiêm trọng hơn. Lâm Mạnh Quân mặc kệ Sở Mộc Di mà nhảy xuống cứu nàng, rõ ràng hẳn có thể cứu được Sở Mộc Di nhưng mà hẳn lại làm nger để cho hạ nhân tới cứu..

- Khụ..khụ...- Phong Nguyệt Lam ho sù sụ, khuôn mặt tái nhợt xanh xao, nàng mơ hồ nhìn người trước mặt, chưa kịp nhìn kĩ thì con chóng mặt ập tới khiến nàng ngất luôn

Lâm Mạnh Quân vội vàng mang nàng về điện của mình, gọi thái y tới khám còn Sở Mộc Di thì cho người mang về, tìm người chăm sóc cho nàng ta. Nhìn nam nhân mình yêu thương ôm lấy người con gái khác còn để mình cho người khác chăm sóc, nhất thời mắt Sở Mộc Di chảy ra nước, mặt chất, không ai biết đó là nước mắt nàng ta hay là nước hồ nữa...

Lúc Phong Nguyệt Lam tỉnh lại đã là buổi trưa, cả người nàng được đắp chăn rất dày như thể sợ nàng không đủ ấm. Nàng vội bỏ bớt chăn ra, mơ hồ nhìn xung quanh, thấy mình ở một căn phòng hoàn toàn xa lạ thì ngạc nhiên..

- Nàng tỉnh lại rồi sao? - Lâm Mạnh Quân mang bát cháo vào cười nhìn nàng

Hắn để bát cháo xuống chiếc bàn gần giường rồi ngồi cạnh nàng, tay vuốt những sợi tóc ẩm ướt của nàng, động tác vô cùng ôn nhu dịu dàng

- Ta còn tưởng nàng định ngủ tiếp..

- Đây là đâu? - nàng mơ hồ hỏi, nàng chưa từng tới nơi này

- Tầm cung của ta, nơi này rất yên tĩnh nàng có thể ở đây vài ngày nghỉ ngơi dưỡng bệnh..

- Chỗ của hoàng thượng ta sao dám ở..- Phong Nguyệt Lam nghe xong liền hốt hoảng

- Ta cho nàng ở thì nàng phải ở, ta để Thủy Trúc tại đây tiện chăm sóc nàng..

- Hoàng thượng, người không cần phải đối tốt với ta vậy đâu! Ta không phải người đó, sẽ có một ngày hoàng thượng nhận ra...

- Lam nhi, tất cả chuyện ta làm đều là vì nàng mà thôi! - Lâm Mạnh Quân ôm nàng vào lòng - Nàng nói ta nghe xem, rốt cuộc làm sao mà hai người lại ngã xuống hồ?

- Ta..- có nên nói cho hẳn biết Sở Mộc Di đẩy nàng không nhĩ? - Trượt chân thôi, không ngờ liên lụy tới cả hoàng hậu..

- Nàng ta không sao..

- Hoàng thượng người không đi thăm hoàng hậu sao?

- Ta muốn bên nàng, đừng gọi ta là hoàng thượng, thật sự rất xa lạ..

- Ta..- vậy nên gọi là gì?

Lâm Mạnh Quân không đòi co với nàng liền cho nàng ăn cháo, dẫn nàng nghỉ ngơi thật tốt. Hắn vừa rồi nghe thái y nói nàng thân mang bệnh nặng sợ rằng sống không được bao lâu nữa liền chết bây giờ lại rơi xuống nước khiến bệnh tình nặng thêm, hắn sợ, sợ một lần nữa nàng lại bỏ hắn..

Lâm Mạnh Quân bảo thái y nhất định không được nói cho nàng biết chuyện này, hắn sợ nàng sẽ hoang mang..

Hắn liệu có biết nàng vốn đã biết chuyện này, chỉ sợ nàng chết lúc nào cũng không hay..

Chờ Lâm Mạnh Quân đi rồi Phong Nguyệt Lam mới lấy khăn ra che miệng lên, cố gắng ho không ra tiếng. Sắc mặt nàng tái nhợt, trắng bệch, yếu ớt dựa vào thành giường, mắt nhắm lúng không biết nói gì. Vị tanh lại tràn lên cổ họng, nàng cố gắng áp chế nó xuống nhưng không được đành ho thêm trận nữa, lần này nàng như sắp ngất

Nhìn khăn tay trắng đã nhiễm một màu máu, sắc mặt nàng thêm kém, khóe miệng còn vương lại chút máu tanh..

Ngọc Cách Cung..

Lâm Mạnh Quân đứng bên ngoài một mình, ánh mắt sâu xa nhìn vào trong điện. Nơi này hắn đã bao lần không nhìn thấy rồi nhỉ, tính ra lần hắn tới đây có lẽ là lần đầu tiên đi. Khung cảnh cao sang một màu, mang chút gì đó dịu nhẹ...

Hắn bước vào trong điện thấy Sở Mộc Di đang ngồi ăn cháo một mình giữa điện rộng lớn, hình ảnh rất cô đơn lạnh lẽo. Hắn đi tới, Sở Mộc Di thấy hắn vừa mừng vừa ngạc nhiên

- Hoàng thượng..

- Người đang bệnh đứng lên đi..- Lâm Mạnh Quân xua tay, nhướn mày nhìn bát cháo trắng - Dẫn Ngự thiện phòng làm đồ ăn ngon cho người tắm bỏ đi, bằng không ốm yếu quá nói ta hành hạ người..

- Vâng...- Sở Mộc Di cười tươi, nếu biết hắn sẽ tới đây nàng ta nhất định sẽ trang điểm thật đẹp nhưng hiện tại lại không thể nên đành giả bộ tổn thương, ốm yếu một chút

- Sở Mộc Di, người đừng nghĩ ta chỉ quan tâm người một chút là đã có tình cảm với người. Ta trước nay chỉ yêu duy nhất một người tên Sở Mộc Lan mà thôi..- Lâm Mạnh Quân cười nhạt

- Hoàng thượng, muội ấy đã chết rồi..

- Nàng còn sống..- hắn nói chắc chắn

- Hoàng thượng..

- Phong Nguyệt Lam, nàng ấy người tốt nhất đừng kiếm nàng gây chuyện. Chuyện hôm nay ở hồ, người đừng tưởng ta không biết là người đẩy nàng xuống, người xem ta nên làm gì người đây?

- Hoàng thượng, thiếp không có..

- Sở Mộc Di người nên biết ơn năm đó người cứu ta một mạng, năm đó ta nợ người một ân tình chứ không bây giờ người nhất định là không còn toàn thân đâu. Ngoan ngoãn làm tốt trách nhiệm của hoàng hậu đi, đừng để ta một ngày viết chiếu phế người...

Lâm Mạnh Quân nói xong liền đi ra ngoài điện không thèm nhìn nàng ta lấy một cái. Thương Thành trốn trong bóng tối thất Sở Mộc Di ngồi trên sàn đất lạnh lẽo khóc một mình hắn thêm thương xót. Người con gái này vẫn ngốc như vậy..

- Người nghĩ ta nên làm sao? - Sở Mộc Di cười lau đi nước mắt còn vương trên khóe mắt

- Hoàng hậu người vẫn không chịu từ bỏ sao? - Thương Thành lên tiếng, vì trong bóng tối nên không ai nhìn rõ vẻ mặt của hắn

- Ta yêu chàng..- Sở Mộc Di đứng dậy đi tới ghế ngồi xuống, khuôn mặt tiêu tụy trông đáng thương vô cùng

- Hoàng hậu, hoàng thượng không yêu người, người hoàng thượng yêu là Sở Mộc Lan, sao người cô chấp mãi vậy? Đến cuối cùng, chịu tổn thương vẫn là người..

- Người không hiểu đâu! Ta yêu chàng không phải ngày một ngày hai, mà là rất lâu rồi..muốn từ bỏ cũng không phải dễ..

- Hoàng hậu..

- Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi...

Sở Mộc Di xua tay cười chua chát, nàng ta ích kỉ nhưng tâm mãi yêu Lâm Mạnh Quân. Có lẽ đi, tình yêu đầu đời, sự rung động nhất thời đôi khi là tình yêu mù quáng rồi cuối cùng lạc vào khoảng không vô vọng lẫn đau khổ cùng tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Phi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.